வீணை பவானி

கல்கி

சந்திரா

தமிழ்ப்பண்ணை

முதற் பதிப்பு—மே, 1946.

ரூ 4½

கபீர் அச்சுக்கூடம்
தமிழ்ப்பண்ணை
(Q. H. M. S. 384)

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

திருச்சி தேசபக்தர் டாக்டர் டி. எஸ். எஸ். ராஜனை வாழ்த்துகிறோம். தமிழ் மக்களின் சார்பாக நமது மனமார்ந்த நன்றியை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இன்று தமிழ் நாட்டில் லட்சக்கணக்கான வாசகர்கள் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும், தமிழ்ப் புத்தகங்களையும் வாங்கிப் படிப்பதற்கு மூலகாரணம் டாக்டர் ராஜன் அவர்கள்தான். ஆமாம்; டாக்டர் ராஜன் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகத்திற்குள் கல்கி அவர்களைப் 'பிடித்துத் தள்ளவில்லை' யென்றால் தமிழுக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இத்தகைய யோகம் எங்கிருந்து பிறந்திருக்கப் போகிறது ?

"தமிழ்ப் பத்திரிகை நடத்தினால் உருப்படுமா?" என்று ஒரு காலத்தில் சந்தேகத்துக் கிடமாயிருந்த விஷயத்தை அடியோடு மாற்றித் தமிழ்ப் பத்திரிகையைப் பல துறைகளிலும் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்று நிரூபித்துக் காட்டியவர் கல்கி அவர்களே.

தமிழில் எழுதலாம்; எளிய நடையில் எழுதலாம்; ஹாஸ்யமாக எழுதலாம்; அரசியலைப் பற்றி எழுதலாம்; சங்கீதத்தைப் பற்றி எழுதலாம்; சிற்பங்களைப் பற்றி எழுதலாம்; விஞ்ஞானம், ஆத்மஞானம் முதலிய சகல ஞானங்களைப் பற்றியும் புரியும்படி லாகவமாக எழுதலாம்; கற்றவரும் மற்றவரும் படித்து ரஸிக்கும் முறையில் எழுதலாம் என்று வழி காட்டியவர் கல்கி அவர்களே.

அவருடைய தமிழ் நடை மத்தகஜத்தின் கம்பீர நடையைப்போன்றது. ஜீவ நதியின் நீரோட்டத்திற்கு ஒப்பானது. சிவகாமியின் நடனத்துக்கு இணையானது. கர்நாடக சங்கீதத்துக்கே சிறப்பாக உரிய கன ராகங்களின் ஆலாபனத்தை ஒத்து மனோதர்ம கற்பனையுடன் இயங்குவது.

கர்நாடக சங்கீதத்தின் மற்றொரு விசேஷ அம்சமான கீர்த்தனங்களை உயர்தர சங்கீத வித்வான் பாடுவது போல் "கல்கி"யும் தமிழ் வசன நடையைக் கையாளுகிறார். அவருடைய நடையில் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணங்கள் உண்டு. அநுபல்லவிக்கும் சரணத்துக்கும் பிறகு வித்வான் பல்லவிக்கு வருவதுபோல், கல்கி இடையிடையே எடுத்த விஷயம் இன்னதென்பதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே போவார். ஆங்காங்கு சங்கதிகள், கார்வைகள் எல்லாம் வரும் முக்கியமான இடங்களில் நின்று நிரவல் செய்வார். சில சமயம் ஸ்வரப்பிரஸ்தாரங்களும் செய்வார்.

கல்கியின் கதைகளையோ கட்டுரைகளையோ சங்கீத விமர்சனங்களையோ வாசகர்கள் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் அவ்வளவுதான். விஷயத்தில் இரண்டறக் கலந்து விடுவார்கள். படிக்கும்போது தங்களையும் சுற்றுப்புற சூழ்நிலையையும் மறந்து விடுவார்கள். படிக்கும் விஷயத்துக்கு உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்து விடுவார்கள்.

கல்கி அவர்களும் அப்படித்தான். எந்த விஷயத்தைக் குறித்து எழுத ஆரம்பித்தாலும் சரி, அதன் நுனிப்புல்லை மேயும் வழக்கம் அவரிடம் கிடையாது. விஷயத்தை ஆர அமர யோசிப்பார். நன்றாக ஆராய்ந்து அலசிப் பார்ப்பார். பிறகு எழுத உட்காருவார். உட்கார்ந்தால் அவ்வளவுதான்! தம்மையும் சுற்றுப்புற சூழ் நிலையையும் மறந்து விடுவார். எதிரில் யானைகளைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினாலும் அவர்

கண்ணுக்குத் தெரியாது. அவ்வளவு தூரம் விஷயத்தில் லயித்துப் பொண்டன் பேனுவோடு ஐக்கியமாகி விடுவார்.

கல்கி அவர்கள் எழுத்துக்காக உயிர் வாழ்கிறார். வாழ்க்கைக்காக எழுத்து என்பது அவரிடம் கிடையாது. இரவு பகல் என்று எண்ணுமல் எழுதுவார். ஊண் உறக்கம் பாராமல் எழுதுவார். ஆஸ்த்மா இருமல் என்று கவனியாமல் எழுதுவார்.

அவருடைய எழுத்தைப் படித்துவிட்டுத் தமிழ் நாட்டில் நூற்றுக் கணக்கான எழுத்தாளர்கள் தோன்றி யிருக்கிருர்கள். அவருடைய அரசியல் கட்டுரைகளைப் படித்து விட்டு ஆயிரக்கணக்கான தேசபக்தர்கள் தோன்றி யிருக்கிருர்கள். அவருடைய சங்கீத விமர்சனங்களைப் படித்து விட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கான சங்கீத ரஸிகர்கள் தோன்றி யிருக்கிருர்கள்.

இப்படி யெல்லாம் கல்கி அவர்கள் தமிழ் நாட்டையும் தமிழர்களின் பண்பாட்டையும் மேம்படுத்தி யிருக்கிருர்.

இந்தச் சீர்திருத்தக் காரியங்களுக்காக அவர் அவ் வப்போது எத்தனையோ எதிர்ப்புக்களுக்கும் தூஷணைகளுக் கும் புயல் காற்றுகளுக்கும் உள்ளாகி யிருக்கிருர்.

கல்கி அவர்கள் இதுவரை சுமார் நூறு சிறுகதை களுக்கு மேல் எழுதியிருக்கிருர். "கள்வனின் காதலி", "தியாகபூமி", "பார்த்திபன் கனவு", "மதுடபதி", "சிவகாமியின் சபதம்" முதலிய ஐந்து பெரிய நாவல்கள் எழுதியிருக்கிருர். இவற்றைத் தவிர அவர் எழுதியுள்ள பிரயாணக் கட்டுரைகள், கலை விமர்சனங்கள், அரசியல் கட்டுரைகள் ஆகியவற்றுக்குக் கணக்கே கிடையாது.

கல்கியினுடைய சிறுகதைகளுக் குள்ளே நாந்திமகி யின் காதலன், இடிந்த கோட்டை, திருவழுந்தூர் சிவக் கொழுந்து, பித்தளை ஒட்டியாணம், வீணைபவானி, காரிருளில் ஒரு மின்னல் ஆகிய கதைகளைத் தலை சிறந்தவையாகக் கூறலாம். இந்த ஆறு கதைகளும் தனித்தனி அழகு வாய்ந்தவை யாகும்.

திருவழுந்தூர் சிவக்கொழுந்து கதையை நினைத்துக் கொண்டாலே போதும். நிலா விரிந்த குளிர்ந்த இரவிலே எங்கேயோ உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பது போலவும் நாதஸ் வரத்தின் இன்ப கீதம் எங்கிருந்தோ வருவது போலவும் பிரமிப்படைகிறோம்.

இடிந்த கோட்டையை நினைத்துக் கொண்டாலோ, 'ஜல் ஜல்' என்ற சலங்கை சப்தமும் கமகம வென்ற மல்லிகைப்பூ வாசனையும் கலந்து வருவதை உணர்கிறோம்.

வீணை பவானியை நினைத்துக் கொண்டால் வீணை கானத்தின் பூரண இன்பத்தையும் பெற்று விடுகிறோம்.

அவர் எழுதியுள்ள நாவல்களைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. அஜந்தா மலைக்குகைக் குள்ளே இடம் பெற்றிருக்கும் அழியாத வர்ண சித்திரங்களைப்போல் சம்பு சாஸ்திரி, அபிராமி, சௌந்திரு, குந்தவி, மாமல்லர், ஆயனர் முதலிய பாத்திரங்களெல்லாம் நம்முடைய இருதய பீடத்திலே வேரூன்றி என்றென்றைக்கும் மறக்க முடியாத உயிரோவியங்களாய்த் திகழ்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ கல்கி அவர்களின் வீணை பவானி முதலிய சில கதைகளைப் புத்தகமாகத் தொகுத்து மிக்க மகிழ்ச்சி யுடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்தப் புத்தகத்தை வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழ்ப் பண்ணை ஆரம்பித்ததின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று நிறைவேறி விட்டது.

தமிழ்ப் பண்ணையை ஆரம்பித்த காலத்தில் நாம் மூன்று பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க விரும்பினோம்.

முதலாவது, கவிஞர் நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்களின் கவிதைகளை அழகிய முறையில் வெளியிட்டுத் தமிழ்த் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பது. இரண்டாவது, கல்கியின் கதைகளைப் பண்ணையில் புத்தகமாக வெளியிட்டுத் தமிழர்களின் நன்றிக்கும் அன்புக்கும் பாத்திரமாக வேண்டும் என்பது.

மூன்றாவது, நமது ஒப்பற்ற தலைவர் ராஜாஜி அவர்களின் நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழரின் பெருமையை உலகமெங்கும் பரப்ப வேண்டும் என்பது.

இந்த மூன்று நோக்கங்களிலும் வெற்றி பெற்று விட்டோம். கல்கியின் மற்றக் கதைகளையும் புத்தக ரூபமாகக் கொண்டு வரும் நன்னாளை ஆவலுடன் எதிர் பார்க்கிறோம்.

மறுபடியும் டாக்டர் ராஜன் அவர்களுக்கு நமது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தமிழ்ப் பண்ணையாளர்கள்.

வீணை பவானி

1

இரவு ஒன்பது மணி யிருக்கும். வானத்தில் கருமேகங்கள் சூழ்ந்திருந்தன. சிறு தூற்றல் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. மூடி போட்ட வீதி விளக்குகளின் மங்கலான வெளிச்சத்தைப் பார்க்கும்போது வானம் ஏதோ சொல்ல முடியாத துயரத்துடன் கண்ணீர் விடுவதுபோல் தோன்றியது.

இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சகியாமல் வீட்டுக்குள்ளே வந்தேன். என் உள்ளமும் சோர்வினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. இருட்டடிப்பு உபத்திரவத்தை முன்னிட்டு ஜன்னல் கதவுகளையெல்லாம் சாத்திவிட்டுப் பிரகாசமாக விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டேன். மனதிலுள்ள சோர்வை மாற்றுவதற்காகக் கதைப் புத்தகம் படிக்கலாமென்று ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன்.

சோர்வு, சோர்வு என்று சொல்கிறேனே, அப்படி என்ன சோர்வு வந்தது என்று நேயர்கள் அறிய விரும்பலாம். சோர்வுக்குக் காரணங்களா இல்லை? உலக நிலைமையிலும் தேச நிலைமையிலும் மனச் சோர்வுக்கு வேண்டிய காரணங்கள் இருந்தன. போதாததற்கு அன்று சாயங்காலம்

தினசரிப் பத்திரிகையில் வந்த ஒரு செய்தி மனதில் கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த உற்சாகத்தையும் போக்கடித்து விட்டது.

அது, கடலூருக்கும் சிதம்பரத்துக்கும் இடையில் நேர்ந்த ரயில் விபத்தைப் பற்றிய செய்திதான். நேற்று ராத்திரி எழும்பூரிலிருந்து கிளம்பிய போட்மெயில் அங்கே பெரும் விபத்துக்கு உள்ளாயிற்று. காரணம் நன்ருகத் தெரியவில்லை. நகரில் பலவித வதந்திகள் உலாவின. திடீரென்று பெருகிய மழை வெள்ளத்தினல் தண்டவாளம் பெயர்ந்துவிட்டதாக உத்தியோக முறையில் செய்தி. அந்த ரயிலில் பெரிய உத்தியோகஸ்தர் யாரோ போவதாகத் தெரிந்து தண்டவாளத்தை யாரோ வேண்டுமென்று பிடுங்கிப் போட்டதாக ஒரு வதந்தி. விபத்தில் செத்துப்போனவர்களின் கணக்கைப்பற்றி உலாவிய வதந்திகளுக்கு அளவே இல்லை.

"நூறு பேர் செத்துப் போனர்கள், இருநூறு பேர் செத்துப் போனர்கள்" என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டபோது கூட என் மனம் அவ்வளவு கலங்கிவிடவில்லை. ஆனல், பத்திரிகையில், இறந்து போனவர்களின் பெயர்களை வரிசையாகப் படித்து வந்தபோது—அதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர் வந்ததும்—ரயில் வண்டி கவிழ்ந்து என்மேலேயே விழுந்தது போலிருந்தது.

வாசகர்களில் பலருக்கு ஐயம்பேட்டை கந்தப்பன் பெயர் ஞாபக மிருக்கலாம். "திருவழுந்தூர் சிவக்கொழுந்து" கதையை எனக்குச் சொன்ன தவுல்

வித்வான் கந்தப்பன்தான். ரயில் விபத்தில் இறந்து போனவர்களின் ஜாபிதாவில் கந்தப்பப் பிள்ளையின் பெயரைப் பார்த்தவுடனேதான் எனக்கு அவ்வளவு மனவேதனை உண்டாயிற்று. அதென்னமோ பகவான் நம்மை அவ்விதம் படைத்துவிட்டிருக்கிறார்.

அமெரிக்காவில் எரிமலை விபத்தில் இருபதினாயிரம் பேர் செத்துப்போனார்கள் என்று அறிந்தால், நமக்கு ஒரு உணர்ச்சியும் உண்டாவதில்லை. நமக்குத் தெரிந்த மனிதர்களில் ஒருவர் மரணமடைந்தார் என்ற செய்தி கேட்டால் நம்மை என்னமோ செய்கிறது.

"ஆஹா! ஐயம்பேட்டை கந்தப்பனுக்கு இந்த முடிவா ஏற்படவேண்டும்? எப்பேர்ப்பட்ட மனுஷன்? என்ன தேசபக்தி? எத்தகைய நல்லொழுக்கம்? பழகியவர்களிடத்தில்தான் எவ்வளவு அபிமானம்? என்ன ரஸிகத்தனம்?............" என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, வாசலில் குதிரை வண்டி வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. "இந்த நேரத்தில் யார் வருகிறது?" என்று சிறிது வெறுப்புடன் எண்ணினேன். என் உள்ளம் அப்போதிருந்த நிலைமையில், யாரையாவது பார்ப்பதற்கோ, பேசுவதற்கோ பிடிக்கவில்லை.

ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வாசற் கதவு திறந்தது. அடால்ப் ஹிட்லரோ, ஜெனரல் டோஜோவோ வாசற்படியில் வந்து நின்றிருந்தால் கூட எனக்கு அவ்வளவு திகைப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. அங்கு நின்றவர் வேறு யாருமில்லை; ஐயம் பேட்டை கந்தப்பன்தான்.

"பயப்பட வேண்டாம்! நான்தான் வந்திருக்கிறேன். என்னுடைய ஆவி இல்லை" என்று கந்தப்பனுடைய குரலைக் கேட்டதும், என்னுடைய திகைப்பு மாறி அளவிறந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று.

"வாருங்கள்! வாருங்கள்!" என்று அவருடைய கையைப் பிடித்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய் உட்கார வைத்தேன்.

"என்ன சேதி? என்ன சமாசாரம்? ரயில் விபத்திலிருந்து எப்படிப் பிழைத்து வந்தீர்கள்? இப்போதுதான் பத்திரிகையில் உங்கள் பெயரைப் படித்துவிட்டுக் கதிகலங்கிப் போனேன். அதெப்படி தப்புச் செய்தி அனுப்பினார்கள்? வெட்கக் கேடாக அல்லவா இருக்கிறது?" என்று கேள்விகளை அடுக்கிக்கொண்டு போனேன்.

"நல்ல வேளை; நான் போகவே இல்லை. நேற்று இரவு வண்டியில் எனக்கு ஸீட் ரிசர்வ் செய்திருந்தேன். தவுல் முதலிய சாமான்களையும் முன்னால் கொண்டுபோய் ஏற்றியாகி விட்டது. நான் ஸ்டேஷனுக்கு வருவதில்தான் இரண்டு நிமிஷம் தாமதமாயிற்று. நல்ல காலந்தான்......."

“ ரயிலில் உங்கள் பெயர் கட்டித் தொங்கிய தாக்கும். அதையும் கவலையும் பார்த்துவிட்டுப் பத்திரிகை நிருபர்கள் உங்களையும் சேர்த்து வைகுண்டத்துக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்போ லிருக்கிறது.”

“ அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.”

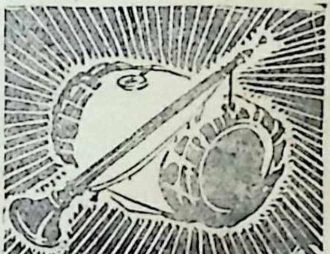
“உங்கள் வீட்டில் எல்லாரும் கவலைப்படமாட் டார்களா ? இன்றைக்கு ஏன் ஊருக்குப் போக வில்லை ?” என்று கேட்டேன்.

“ஊருக்குத் தந்தி கொடுத்துவிட்டேன். உங்களைக் கொஞ்சம் பயமுறுத்திவிட்டுப் போகலா மென்று வந்தேன்.”

“ என்னையா பயமுறுத்தப் பார்த்தீர்கள் ?”

“ ஆமாம் ; மகுடபதி கதையில் வெறுமனே யாவது பெரியண்ணனுடைய ஆவி வந்து நின்ற தாகச் சொல்லி எங்களையெல்லாம் பயமுறுத்தினீர்க ளல்லவா ? அதற்குப் பழிக்குப் பழியாக....”

“ அதெல்லாம் கதை யிலே நடக்கும், நிஜத்தில் நடக்குமா ?” என்றேன்.

“ நீங்கள் சொல்வது சுத்தத் தப்பு” என்றார் ஐயம்பேட்டை கந்தப்பன்.

“ என்ன, அவ்வளவு கண்டிப்பாகச் சாப்புக் கொடுக்கிறீர்களே ?”

“ ஆமாம் ; வாழ்க்கையில் நிஜமாக அந்த மாதிரி நடந்திருக்கிறது.”

"எந்த மாதிரி?"

"செத்துப்போனதாக நினைத்திருந்த மனுஷர் திடீரென்று தோன்றியதனால் ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது."

"என்ன ஆபத்து?"

"உயிருக்கே ஆபத்து!"

ஏதோ ஒரு ரஸமான சம்பவத்தைச் சொல்லத்தான் ஐயம்பேட்டை கந்தப்பன் வந்திருக்கிறார் என்று அப்போது தெரிந்துகொண்டேன்.

"சொல்லுங்கள்; கேட்கிறேன். என் மனது இன்றைக்கெல்லாம் சரியாகவே யில்லை. ரொம்பவும் உற்சாகக் குறைவாயிருக்கிறது. உங்களுடைய கதையைக் கேட்டாலாவது........"

"என்னுடைய கதை உற்சாகந் தருவதல்ல; ரொம்பவும் சோகமானது. இன்னொரு நாளைக்கு வேணுமானால்........"

"கூடவே கூடாது. மனதில் உற்சாக மில்லாத போதுதான் சோகக் கதை கேட்க வேணும். சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

2

ஐயம்பேட்டை கந்தப்பப் பிள்ளை எப்போதும் ஒரு கேள்வியுடனேதான் கதையை ஆரம்பிப்பது வழக்கம். அவ்விதமே இப்போதும், தொண்டையைக் கனைத்துச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, "பூந்

தோட்டம் பவானி என்று கேள்விப்பட்டதாக ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்ருர்.

அந்த மாதிரி ஒரு பெயர் ஏதோ பூர்வ ஜன்மத்தில் கேள்விப்பட்டது மாதிரி எனக்கு இலேசாக ஞாபகம் வந்தது. கிராமபோன் பிளேட் கூட ஒன்றிரண்டு கேட்டிருக்கும் நினைவு வந்தது. ஆனல், நான் ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டு பதில் சொல்லும் வரையில் கந்தப்பப் பிள்ளை காத்திருக்க வில்லை. மேலே சொல்லத் தொடங்கினர்.

* * *

"மூப்பது வருஷத்துக்கு முன்னல் 'பூந் தோட்டம் பவானி' என்னும் பெயர் மிகவும் பிரசித் தமா யிருந்தது. 'வீணை பவானி' என்றும் சொல்வ துண்டு. வீணையை வைத்துக்கொண்டு பாடின ளானல், ஸரஸ்வதி தேவியே அவதாரம் எடுத்து வந்திருப்பது போல்தான் தோன்றும். அவளுடைய குரலுக்கு உபமானம் சொல்ல வேண்டுமானல், வீணைத் தந்தியை அவள் மீட்டும்போது உண்டா கும் ரீங்கார நாதத்தைத்தான் சொல்லலாம். அந்த வீணைத் தந்தியின் ரீங்காரத்துக்கோ அவளுடைய குரலைத் தவிர வேறு உபமானம் சொல்ல முடியாது. ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் கூடியுள்ள சபை களில் அவளுடைய கச்சேரிகள் நடப்பதுண்டு. நிச்சப்தமாயிருந்து கேட்பார்கள்; பரவசப் படுவார் கள். கோவில்களிலே—முக்கியமாகத் திருவாரூர்க் கோவிலில்—உற்சவ சமயங்களில் அவளுடைய

கச்சேரி அடிக்கடி நடக்கும். இந்தக் காலத்தில் வரவர நாஸ்திகம் அதிகமாகி வருகிறது. சுயமரியாதை இயக்கம், அது, இது என்று உலகமே கெட்டுப்போய் வருகிறது. போதாததற்கு ஸினிமா வேறு வந்து சேர்ந்துவிட்டது. உற்சவங்களைச் சிரத்தையாக நடத்துவோரும் இல்லை. அந்தக் காலத்தில் ஜனங்களுக்கெல்லாம் கோவில், குளம், திருவிழா—இம்மாதிரி காரியங்களிலேதான் கொண்டாட்டம். ஒரு கோவிலில் உற்சவம் என்ருல், சுற்று வட்டத்தில் இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லாம் திரண்டு வந்து விடுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட திருவிழாக் கூட்டத்தில் திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் சங்கீதக் கச்சேரிகள் நடக்கும். ஒவ்வொரு கச்சேரிக்குமே அபரிமிதமான கூட்டம் சேரும். அதிலும் பூங்தோட்டம் பவானியின் கச்சேரி என்ருல் கேட்க வேண்டியதில்லை. அந்தக் காலத்தில் பெரிய கூட்டத்துக்கு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமானல் 'பூங்தோட்டம் பவானியின் கச்சேரிக்குக் கூடுகிருப் போல் கூடி யிருக்கிறதே!' என்பார்கள். அப்படி ஜனக் கூட்டம் கூடியிருக்கும் இடத்தில் கசகசவென்று எவ்வளவு சந்தடியாயிருக்கும்?—ஆனல், பவானியின் விரல்கள் வீணையின் தந்திகளைத் தொட வேண்டியதுதான்; முகத்தைச்

சிறிது நிமிர்த்திக்கொண்டு அவளுடைய இனிய குரலைக் காட்டிச் சுருதி கூட்டவேண்டியதுதான். அவ்வளவு இரைச்சலும் ஒரு நொடியில் கப் என்று அடங்கிவிடும்! இரைச்சல் ஓய்வதும், பவானியின் இனிய குரல் ஒலியும் வீணைத் தந்தியின் நாதமும் சேர்ந்து கிளம்புவதும், ஒரு இந்திர ஜாலம் போல் தோன்றும்.

பவானியின் கச்சேரி கேட்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், நான் அதை விடுவதில்லை. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு அடிக்கடி கிடைப்பதும் உண்டு. கல்யாணங்களிலோ, கோவில் உற்சவங்களிலோ, பவானியின் கச்சேரிகள் நடக்குமிடங்களில் நானும் என்னுடைய தொழிலுக்காகப் போய்ச் சேரும்படி அடிக்கடி நேரும். பவானியின் கச்சேரி கேட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, எனக்கு அடிக்கடி கண்ணில் ஜலம் வந்துவிடும். பக்கத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்துப் பரிகசிக்கப் போகிறார்களே என்று ஏதோ தலை வலிக்கிற பாவனையாகத் தரையை நோக்கிக் குனிந்து கொள்வேன். கண்ணீருக்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கிறீர்கள்? அதுதான் எனக்குத் தெரியாது. ஆனந்தக் கண்ணீர் தானா? அல்லது, இவ்வளவு அற்புதமான சங்கீதம் நீடித்து நிற்க வேண்டுமே என்ற அநுதாபத்தினால் பெருகிய கண்ணீரா? ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டு போவார்கள், 'இது எங்கேடா நிலைத்து நிற்கப் போகிறது? இப்படிப் பாடினால் உலகம் தாங்குமா?' என்று. சிலர் 'கண் திருஷ்டிப் படாமல் இருக்க

வேண்டுமே!' என்று கவலைப் படுவார்கள். கச்சேரீ முடிந்த பிறகு நான் பவானியைப் போய்ப் பார்ப்பேன். 'தங்கச்சி! அம்மாவைத் திருஷ்டி சுற்றிப் போடச் சொல்லு!' என்பேன். பவானியின் தாயாரும் பெண்ணை எத்தனையோ கண்ணும் கருத்துமாய்த்தான் காப்பாற்றி வந்தாள். ஆனாலும், கடைசியில் திருஷ்டி பட்டேவிட்டது.

பவானியின் தாயாருக்குப் பூந்தோட்டம் பிரஹதாம்பாள் என்று பெயர். அவள் பரம்பரையான பணக்காரி. அதோடு அவளுடையகுணத்தினாலும் பிரசித்தி பெற்றவள். ஒரு பெரிய மனிதரோடு மட்டும சிநேகம் வைத்துக்கொண்டிருந்து, அவருக்கு உண்மையான தர்மபத்தினியாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவர் காலஞ் சென்ற பிறகு, அவள் பகவானுடைய பக்தியில் சிந்தையைச் செலுத்தினாள்.

தாயாருடைய சுபாவம் பெண்ணிடமும் இருந்தது. நெற்றியில் திவ்யமாக விபூதியைப் பூசிக் கொண்டுதான் கச்சேரிக்கு வந்து உட்காருவாள். பக்திரஸமுள்ள பாட்டுக்களைத்தான் பாடுவாள். வீட்டிலே தினம் ஸ்நானம், பூஜை எல்லாம் பிரமாதமாக நடக்கும். இதனாலெல்லாம் பவானிக்கு ஞானப் பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாகப் பலர் பேசினார்கள்.

பிரஹதாம்பாளுக்குத் தம் பெண்ணை ஒரு யோக்கியமான நல்ல பிள்ளையாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று

விருப்பம். ஆனால், பவானியோ தான் ஆண்டாளைப் போல் கன்னியாகவே இருந்து கடவுளின் பாதத்தை அடையப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் இரண்டு பேருடைய எண்ணமும் நிறைவேறவில்லை. எல்லாம் ஒரு மனுஷன் பராபரியாய் யாரிடமோ சொல்லிக்கொண்டு போன ஒரு வார்த்தையில் அடிபட்டுப் போய்விட்டது.

ஒரு தடவை திருவாரூர்க் கோவிலில் கச்சேரி செய்துவிட்டு பவானி வெளியே வந்து வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளப் போகும் சமயத்தில், ஒரு மனுஷன் தன் சிநேகிதனுடன் பேசிக்கொண்டு போன ஒரு வார்த்தை அவள் காதில் தற்செயலாக விழுந்தது. 'பாட்டு, பாட்டு என்கிறாயே, பிரமாதமாய்! பாட்டு இருக்கட்டும், அப்பா! அவள் முகத்திலே சொட்டுகிற களையைச் சொல்லு!' என்றான் அந்த மனுஷன். இதைக் கேட்டதும் பவானிக்குச் சிரிப்பு வந்து கலீரென்று சிரித்துவிட்டாள். யார் சிரிக்கிறதென்று அந்த மனுஷன் திரும்பிப் பார்க்கவே, பக்கத்தில் பவானி நிற்பதைக் கண்டு வெட்கிப்போனான். பவானியும் சட்டென்று வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாள்.

விதி என்று சொல்கிறார்களே, இதுதான் விதி! அவ்வளவு கூட்டத்திற்கு நடுவிலே, இருட்டிலே,

அந்த மனுஷன் அந்த வார்த்தையைப் பவானி வண்டி ஏறுகிற இடத்திலே வந்து சொல்வானேன்? அது இவள் காதில் விழுவானேன்? பவானி வீட்டுக்குப் போனதும் அவள் தாயாரிடம், 'அம்மா! நீ என் இன்றைக்கு நான் கச்சேரிக்குப் போன போது கைக்குட்டை வைக்கவில்லை?' என்று கேட்டாளாம். அவள் தாயார் 'இதென்ன கேள்வி?' என்று சும்மா யிருக்கவே, 'மண்டபத்தில் இறுக்கம் அசாத்தியம். ஓயாமல் வியர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது' என்றாளாம். அதோடு விடவில்லை. 'கேட்டுக்கோ, அம்மா! என் முகத்திலே வியர்வை சொட்டிக்கொண்டே இருந்ததா? அதைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு மனுஷர் 'களை சொட்டுகிறது' என்று சொல்லிக்கொண்டு போனார், அம்மா!' என்று கூறி, இடிஇடி யென்று சிரித்தாளாம். இதையெல்லாம் பவானியும், அவள் தாயாரும் எனக்கு அடிக்கடி சொல்வார்கள். இப்படி வேடிக்கையும் சிரிப்புமாக ஆரம்பித்த காரியந்தான் பிற்பாடு பெரிய வினையாக முடிந்தது.

3

அந்த மனுஷரும் எனக்குத் தெரிந்தவர்தான். மன்னார்குடிக்குப் பக்கத்தில் தும்பைவனம் என்று ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் அவர் மிராசுதார். கோபாலசாமி என்று பெயர். இளம் வயது தான். அவருடைய கல்யாணத்துக்குக் கூட நான்

தவுல் வாசித்திருக்கிறேன். கல்யாணம் நடந்து அப்போது ஐந்தாறு வருஷத்துக்குமேல் இருக்கும். அவருக்குக் குழந்தைகளும் உண்டு.

இந்த மனுஷருக்கும் பவானிக்குந்தான் விதிவசத்தினால் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் மறுபடியும் எப்படிச் சந்தித்தார்கள், சிநேகம் எப்படி வளர்ந்தது என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. விதி இருக்கும்போது எப்படியாவது வழியும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பவானியின் ஞானப் பைத்தியம் நீங்கிவிட்டது என்ற பிரஸ்தாபம் மட்டும் எங்கும் பரவியது. அதோடு தும்பைவனம் கோபாலசாமி முதலியாரின் பெயரும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவெங்கும் அடிபட்டது.

இந்தச் செய்தியெல்லாம் எனக்கு அவ்வளவு நிம்மதி அளிக்கவில்லை. என்னுடைய அபிப்பிராயந் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே? இந்தமாதிரி ஒரு ஜாதியும், இந்தமாதிரி ஒரு தொழிலும் கூடவே கூடாது என்பதுதான். 'கடைசியில் இப்படித்தானா ஆகவேண்டும்? யாரையாவது ஒழுங்காகக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருக்கக் கூடாதா?' என்று எண்ணினேன். கோபாலசாமி முதலியாரின் மனைவி, மக்களை நினைத்தும் வருத்தப்பட்டேன். இதை யெல்லாவற்றையும்விட, இந்த சிநேகத்தினால் பவானியின் தெய்விக சங்கீதத்துக்குக் கேடு வராமலிருக்கவேண்டுமே என்ற கவலையும் உண்டாயிற்று.

நல்ல வேளையாக, அப்படி ஒன்றும் நேரவில்லை. கோபாலசாமி முதலியார் நல்ல சங்கீத

ரஸிகர். அதோடு பவானியின் பாட்டைக் குறித்து அவருக்கு ரொம்பப் பெருமையும் இருந்தது. என்னிடம் ஒருசமயம் அவர் சொன்னது நன்ருய் ஞாபக மிருக்கிறது: 'பவானியை மற்ற மனிதர்களைப் படைத்ததுபோல் பிரம்மா படைக்கவில்லை; கல்யாணியையும் மோகனத்தையும் கேதார கௌளத்தையும் செஞ்சுருட்டியையும் சேர்த்துப் படைத்திருக்கிருர்! நீர் வேண்டுமானுல், பாரும்! பவானி செத்துப் போகும்போது, அவளுடைய உடம்பு அப்படியே கரைந்து உருகி ராகங்களாகப் போய்விடும்!' என்று கோபாலசாமி முதலியார் சொன்னபோது, 'இருக்கலாம்; ஆனுல் அதை நீங்களும் நானும் பார்க்கமாட்டோம். நமக்குப் பிறகு பவானி ரொம்ப காலம் பாடிக் கொண்டிருக்கும்' என்றேன். ஆனுல் வருங்காலத்தை யறியும் சக்தியைப் பகவான் நமக்குக் கொடுக்கவில்லையே? கொடுத்திருந்தால், உலகத்திலே துன்பம் ஏது, இன்பந்தான் ஏது?

ஆமாம்; பவானியின் சங்கீதத்தைப் பற்றி யல்லவா சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன்? அவளுடைய சங்கீதம் மேலும் மேலும் பிரமாதமாகிக் கொண்டுதான் வந்தது. ஆனுல், என்னுடைய பழகிய காதுக்கு அதில் என்னவெல்லாமோ அதிசயமான மாறுதல்கள் தோன்றின. ஒரு கச்சேரியைப்போல் இன்னெரு கச்சேரி இராது. ஒருநாள் அவளுடைய பாட்டில் குதூகலம் பொங்கித் ததும்பும்; காலை வேளையில் உதய சூரியனை

வரவேற்கும் புள்ளினங்களின் குரலிலுள்ள ஆனந்தமும், பௌர்ணமியன்று வெண்ணிலவைக் கண்டு பொங்கும் கடலின் ஆரவார உற்சாகமும் தொனிக்கும். இன்னொரு நாள் கச்சேரியிலோ, அவளுடைய பாட்டைக் கேட்கும்போது உள்ளமானது காரணந் தெரியாத சோகத்தை அடையும். தாயைப் பிரிந்த குழந்தையின் தீனக் குரலையும், பகவானைப் பிரிந்த பக்தனின் தாபக் கதறலையும் அவளுடைய பாட்டிலே கேட்பதுபோலிருக்கும். அவள் வீணை வாசிக்கும்போது, கையிலுள்ள வாத்தியத்தின் கம்பிகளைத்தான் மீட்டுகிறாளா, கேட்பவர்களின் இருதய வீணையின் கம்பியைத் தான் மீட்டுகிறாளா என்ற சந்தேகம் தோன்றும்.

முதலில், இதெல்லாம் எனக்கு விந்தையாயிருந்தது; விளங்காத மர்மமாயிருந்தது. அப்புறம், அப்புறம் ஒருவாறு விஷயம் புரிந்தது.

அன்பு, காதல் என்று சொல்கிறார்களே, ஸ்வாமி, ரொம்ப அதிசயமான காரியம். காதலில் மனிதர்கள் அடைவது என்ன? துன்பமா? இன்பமா? சொல்ல முடியாத துயரமா? அளவிட முடியாத ஆனந்தமா?

பவானியையும் தும்பைவனம் முதலியாரையும் பற்றி நான் கேள்விப்பட்ட விஷயங்கள் இம்மாதிரி சந்தேகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கின. அவர்கள் சந்தோஷமா யிருந்த காலம் அதிகமா, சண்டை போட்டுக்கொண்டு வேதனையில் மூழ்கியிருந்த நாட்கள் அதிகமா என்று சொல்ல முடியாம

விருந்தது. 'இந்தப் பெண்ணுக்கு ஏதோ பிடித்திருக்கிறது, தம்பி!' என்று அவள் தாயார் சொன்னாள். சில சமயம் பவானி எல்லார் மேலும் எரிந்து எரிந்து விழுவாளாம். சின்னச் சின்னக் காரியத்துக்கெல்லாம் ரகளை செய்வாளாம். தலையில் தலையில் அடித்துக் கொள்வாளாம். கூச்சல் போடுவாளாம். முகத்தைக் கூட அலம்பிக் கொள்ளாமல் பிரம்மஹத்தி பிடித்ததுபோல் உட்கார்ந்திருப்பாளாம். இன்னும் சில சமயம் இதற்கு நேர்மாறாக இருக்குமாம். பிரமாதமாக அலங்காரம் செய்து கொள்வாளாம். ஒரே சிரிப்பும் குதூகலமுமா யிருப்பாளாம். இதை யெல்லாம் அறிந்தபோது, பவானியின் சங்கீதத்தில் தொனித்த மாறுதல்களின் காரணத்தை ஒருவாறு அறிந்தேன். 'யாராவது மந்திரவாதியை அழைத்துவந்து பார்க்கச் சொல்லலாமா?'' என்று பவானியின் தாயார் கேட்டதற்கு, 'மந்திரமும் வேண்டாம், மாயமும் வேண்டாம். நாளடைவில் எல்லாம் தானே சரியாய்ப் போய் விடும்' என்று விட்டு வந்தேன்.

4

இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் சென்றன. இந்தக் காலத்தில் தும்பைவனம் முதலியாருடைய சொந்தக் காரியங்கள் ரொம்பவும் சீர்கெட்டு வந்தன. அவருக்கு விரோதிகள் அதிகமாகி வந்தார்கள். பவானி விஷயத்தில் எத்தனையோ பணக்காரப் பிரபுக்களுக்கு அபிப்பிராயம் இருந்

திருக்குமென்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதுதானே? அவர்களெல்லாம் கோபாலசாமி முதலியாரைத் தீர்த்துக்கட்டி விடுவதென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார்கள். முதலில், ஒரு கோவில் பஞ்சாயத்து சம்பந்தமாகக் கேஸ் ஏற்பட்டது. அந்தக் கோவில் தர்மகர்த்தாக்கள் மூன்று பேரில் கோபாலசாமி முதலியார் ஒருவர். மற்ற இரண்டு பேரும் இவரைத் தள்ளிவிட்டுக் காரியங்களை நடத்தியதுடன் கோவில் உற்சவத்தின்போது இவரை அவமரியாதையாக நடத்திவிட்டார்கள். கோபாலசாமிக்குக் கோபம் வந்து கேஸ் போட்டார். இதிலிருந்து ஸிவில் கேஸுகளும் கிரிமினல் கேஸுகளும் முளைத்துக் கொண்டே இருந்தன. அக்கம் பக்கத்து மிராசுதார்கள், பிரபுக்கள் எல்லாரும் கோபாலசாமியைத் தொலைத்துவிட்டு மறுகாரியம் பார்ப்பது என்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு பிடிவாதமாக வேலை செய்தார்கள். கோபாலசாமி முதலியாருக்கு நாளுக்கு நாள் கடன் முற்றிக்கொண்டு வந்தது. வருஷா வருஷம் நிலத்தை விற்றுக்கொண்டு வந்தார்.

ஒரு தடவை தும்பைவனம் கோவில் உற்சவத்துக்கு நான் போயிருந்த சமயத்தில், முதலியார் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அவர் சம்சாரம் ஐயம்பேட்டைக்குப் பக்கத்து ஊர்ப் பெண்தான். அந்த அம்மாளை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பாவம்! அவள் ஒரே துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். 'கந்தப்பா! இவ்வளவும் அந்தப் பூந்தோட்டத்து மூதேவியால்

தான் வந்தது!' என்று சொல்லி அழுதாள். எனக்கு மனது ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டது. இந்த மாதிரி ஒரு சாதியை நம் தேசத்தில் எதற்காக ஏற்படுத்தினார்கள் என்று எண்ணி மனம் நொந்தேன். அடுத்த தடவை திருவாரூருக்குப் போகும் போது, என் கோபத்தையெல்லாம் பவானியின் மேல் காட்டிவிடுவதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். ஆனால் அங்கே போய்ப் பவானியின் நிலையைப் பார்த்தபோது, என் கோபமெல்லாம் பறந்து போய்விட்டது. சோகமே உருவெடுத்தவள் போலிருந்தாள். 'என்னால் இப்படியெல்லாம் கஷ்டம் அவருக்கு வந்துவிட்டதே!' என்று சொல்லிச் சொல்லி உருகினாள். அவளுக்குச் சமாதானமாக நான் 'நீ என்ன அம்மா செய்வாய்? உன்பேரில் என்ன தப்பு?' என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

'அண்ணே! அவரை அவ்விடத்து நிலம், வீடு, வாசல் எல்லாவற்றுக்கும் தலை முழுகிவிட்டு இங்கேயே வந்து விடும்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். கேட்கமாட்டேனென்கிறார். நீயாவது சொல்லேன்; தினம் பொழுது விடிந்தால் கோர்ட்டுக்குப் போவதே வேலையாகி விட்டதே? என்னத்திற்காக இந்த மாதிரி வம்புக்கும் தும்புக்கும் போக வேண்டும்? நாலு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய சொத்து இங்கே இருக்கிறதே? இதையெல்லாம் யார் கட்டிக்கொண்டு போகப் போகிறார்கள்?' என்றாள்.

'அது நடக்கிற காரியமா, தங்கச்சி! அவர் ஆண் பிள்ளை இல்லையா? ரோஸம் இராதா? வீண் வம்புக்கு இழுக்கிறவர்களுக்குப் பயந்துகொண்டு ஊரை விட்டு வந்துவிடுவாரா? அதுவும் இங்கே? அவர் சம்மதித்தாலும், சம்சாரம் குழந்தைகள் இருக்கிறார்களே?' என்றேன்.

பிறகு, பவானி, அவருடைய சம்சாரத்தையும் குழந்தைகளையும் பற்றிக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள்.

பவானியின் தாயாரிடமும் பேசினேன். 'ஏன் அக்கா, என்னத்துக்காக நமக்கு இந்தக் கெட்ட பெயர்? பவானியினாலே ஒரு பெரிய குடும்பம் அழிந்து போகிறது என்று இந்த ஜில்லா முழுதும் பேசிக்கொள்கிறார்களே?' என்றேன்.

'யார் என்னத்தையாவது சொல்லட்டும், தம்பி! அவர்கள் இரண்டு பேரையும் பிரிப்பது மகா பாவம். பிரித்தால், என் மகள் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாள்' என்றாள்.

'இப்படி எத்தனையோ பேர் சொல்லி யிருக்கிறார்கள், அக்கா! நாம் பார்த்ததில்லையா?' என்றேன் நான்.

'பவானியின் சமாசாரம் உனக்குத் தெரியாது, தம்பி!' என்றாள்.

பிறகு, 'இப்போது அவர்களுக்குள் எப்படி யிருக்கிறது? முன்னே யெல்லாம் போல் கோப தாபம் உண்டா?' என்று கேட்டேன்.

பவானியின் குணமே அடியோடு மாறிவிட்ட-

தென்றும், அவள் சாந்தமே உருக்கொண்டவளாகிவிட்டாள் என்றும் தெரிந்தது. இதற்கு நேர்மாறாகக் கோபாலசாமி முதலியாருக்குக் கோபதாபங்கள் அதிகமாகி வந்தனவாம். அதோடு, அடிக்கடி இல்லாத பொல்லாத சந்தேகங்கள் அவருக்குத் தோன்றி வந்தனவாம். 'இது என்ன மனித சுபாவம்?' என்று எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பவானி எதற்காக அவரிடம் அன்பு வைக்கவேண்டும்? நிர்ப்பந்தம், கட்டாயம் ஏதாவது உண்டா? தன் மனமொப்பி, அவரையே தெய்வம் என்று எண்ணி இருப்பவள்மேல் ஒரு மனிதன் சந்தேகப் படுவதென்றால்?....எனக்கு ரொம்பக் கோபமாயும் வெறுப்பாயு மிருந்தது. நமக்கென்னவென்று பேசாமல் போய்விட்டேன்.

இதற்கப்புறம் ஏறக்குறைய ஒரு வருஷ காலம் ஏதேதோ அசௌகரியங்களினால் நான் திருவாரூர்ப் பக்கம் போகவில்லை. பவானியின் தாயார் இறந்து போனாள் என்று தெரிந்ததும் துக்கம் விசாரிப்பதற்குப் போயிருந்தேன். அதற்கப்புறம் அங்கே போவதையே நிறுத்திவிட்டேன். 'நமக்கு என்னத்திற்கு வம்பு?' என்ற எண்ணந்தான் காரணம்.

தும்பைவனம் முதலியாரின் காரியங்கள் வரவரச் சீர்கெட்டு வருகின்றன என்று மட்டும் அடிக்கடி காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. சென்னைப் பட்டணத்தில் ஹைகோர்ட்டில் அவருக்கு ஒரு பெரிய கேஸ் நடந்து வந்தது. அதில்

தோற்றுப்போனல் ஆள் திவால்தான் என்று சொன்னர்கள்.

இப்படியிருக்கும்போதுதான் ஒரு நாள் அந்தப் பயங்கரமான ரயில் விபத்தைப் பற்றிய செய்தி வந்தது. விழுப்புரத்துக்கும் கூடலூருக்கும் நடுவில் ரயில் கவிழ்ந்துவிட்டது, மூன்று வண்டிகள் அடியோடு நாசமாயின, நாற்பது ஐம்பது பேருக்கு மேல் செத்துப் போனர்கள் என்று தெரிந்தது. அந்தக் காலத்திலிருந்தே எனக்குப் பத்திரிகை படிப்பதில் ஆசை உண்டு. அதுவும் இந்தப் பயங்கர ரயில் விபத்து நடந்த சமயத்தில், அதைப் பற்றிய விவரங்களைப் படிப்பதற்காக வெகு ஆவலுடன் "சுதேசமித்திரன்" பத்திரிகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விபத்து நடந்த மறு நாள் பத்திரிகையில் இறந்து போனவர்களின் பெயர் விவர ஜாபிதா வந்திருந்தது. அதில், தும்பைவனம் கோபாலசாமி முதலியாரின் பெயரைப் பார்த்ததும் எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும் என்று நீங்களே கற்பனை செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். உடனே எனக்குப் பூந்தோட்டம் பவானியின் கதிதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஐயோ! அந்தப் பெண் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளே தாயாரையும் இழந்து, ஆசை நாயகனையும் இழந்து, அநாதையாகப் போய்விட்டாளே?—இனிமேல், அவளுடைய வாழ்க்கை எப்படியாகுமோ?

கோபாலசாமி முதலியாரின் சம்சாரம், குழந்தைகளின் ஞாபகமும் வந்தது. ஐயோ!

பாவம்! அவர்களுடைய சொத்தெல்லாம் கோர்ட்டு விவகாரங்களில் தொலைந்து போயிருக்கும். சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்படும்படியான நிலைமை வந்து விடுமோ என்னமோ?

ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் மன்னார் குடிக்குப் போகவேண்டி யிருந்தது. அங்கிருந்து அப்படியே கும்பகோணத்துக்குப் போனேன். முதலியாரின் மனைவி பட்ட துக்கத்தையும் அழுத அழுகையையும் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. தகப்பனாரை இழந்த குழந்தைகளைப் பார்க்கவும் பரிதாபமாய்த்தா னிருந்தது. நல்ல வேளையாக ஊரிலிருந்து அவர்களுடைய தாத்தாவும் பாட்டியும் வந்திருந்தார்கள்! குழந்தைகளை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டதுடன், பெண்ணுக்கும் தேறுதல் கூறினார்கள். "என்ன செய்வதடி, அம்மா! உன் தலையெழுத்து அப்படி இருந்தது. குழந்தைகளுக்காக நீ உயிரை வைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமோ, இல்லையோ!' என்று சொல்லித் தேற்றி, பட்டினி கிடக்காமல் அரை வயிறாவது சாப்பிடும்படியும் பலவந்தப் படுத்தினார்கள். நானும் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஆறுதல் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினேன்.

இவர்களைப் பார்த்த பிறகு பவானியையும் அவசியம் பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று. நேரே திருவாரூருக்குப் போனேன். அவளுடைய வீட்டுக்குப் போகும்போது என் மனம் ரொம்பவும் வேதனைப் பட்டது. ஒரே துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி யிருப்பாளே, எப்படி அவளைப்

பார்த்துப் பேசுகிறது, எப்படி ஆறுதல் சொல்கிறது என்று என் மனம் தவித்தது. ஆனல், வீட்டுக்குள் போய் பவானியைப் பார்த்ததும் ஒருவாறு கவலை நீங்கிற்று. ஏனெனில், நான் பயத்துடன் எதிர் பார்த்தபடி அவள் கண்ணீருங் கம்பலையுமாய்ப் படுத்துக்கொண் டிருக்கவில்லை. என்னைக் கண்டதும் அலறி அழவில்லை. சாதாரணமாய்த்தான் இருந் தாள். 'வாருங்க, அண்ணே!' என்று ஆர்வத்துடன் என்னை அழைத்தாள்.

கவலை நீங்கிற்று என்ரு சொன்னேன்? ஆமாம்; கவலை நீங்கிற்று என்பது உண்மைதான். ஆனல், மனதிற்குள் பெரும் ஏமாற்றமும் உண்டா யிற்று. கடைசியில், 'சாதிக் குணம்' என்று உலகம் சொல்வது சரியாய்ப் போய்விட்ட தல்லவா? தாலி கட்டிய மனைவி அங்கே படுகிற துக்கத்துக்கும், இங்கே இவள் சாதாரணமாய் வந்தவர்களை 'வா' என்று அழைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கும் எவ் வளவு வித்தியாசம்?

இதை யெல்லாம் நான் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. என்னுடைய பொறுப்பைக் கழித்துக் கொள்வதற்காக, ஏதோ ஆறுதல் வார்த்தை கூறிவிட்டுக் கிளம்பினேன். கிளம்பும் போது, பவானி, 'அண்ணே! நவராத்திரி வெள்ளிக் கிழமையன்று அம்மன் சந்நிதியில் கச்சேரி செய்யப் போகிறேன்; நீங்கள் கட்டாயம் வரவேணும்' என்ருள். எனக்குச் சுருக்கென்று தைத்தது. கச்சேரியா! இதற்குள்ளேயா?

'இந்த வருஷம் கச்சேரி செய்ய வேண்டியது தானா, தங்கச்சி! அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாதா?' என்றேன்.

'இல்லை, அண்ணே! கச்சேரி செய்வதாக முன்னமே ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன். உற்சவப் பத்திரிகையிலே கூடப் போட்டுவிட்டார்கள். அதை மாற்ற இஷ்டமில்லை' என்றாள்.

எனக்கு அப்போது அவள் மீதும் கோவில் தர்மகர்த்தாக்கள் மீதும் கூடக் கோபம் வந்தது.

'சௌகரியப் பட்டால் வருகிறேன், தங்கச்சி!' என்றேன்.

'அப்படிச் சொல்லக்கூடாது, அண்ணே! ஒரு வேளை இதுதான் நான் செய்கிற கடைசிக் கச்சேரியா யிருக்கும். நீங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டும்' என்றாள்.

இந்தக் கேட்டதும் என் மனம் உருகிவிட்டது. 'ஏனம்மா, அப்படிச் சொல்கிறாய்? எது எப்படி யானாலும், உன் சங்கீதம் மட்டும் வளர வேண்டும்' என்றேன். பிறகு நவராத்திரி வெள்ளிக்கிழமைக்கு அவசியம் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றேன்.

5

பவானிக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடியே நவராத்திரி வெள்ளிக்கிழமை யன்று திருவாரூருக்குப் போனேன். அவள் வீட்டுக்கு நான் போனபோது

கச்சேரிக்கு அவள் கிளம்புகிற சமயமா யிருந்தது. பாவானியைப் பார்த்ததும் நான் பிரமித்துப் போய் விட்டேன். அவ்வளவு பிரமாதமாக ஆடை ஆபரண அலங்காரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். கல்யாண மண்டபத்துக்குப் போகும் பெண் மாதிரி தோன்றினுள். இயற்கையிலே நல்ல ரூபவதி. இப்போது பார்த்தால், தேவலோகத்திலிருந்து ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை ஆகியவர் களில் ஒருவர் இறங்கிப் பூலோகத்துக்கு வந்து விட்டமாதிரியே இருந்தது. மனதிற்குள் எனக்கு ஏற்பட்ட வேதனையைச் சொல்லி முடியாது.

என்னைப் பார்த்ததும் பவானி புன்னகையுடன், 'அண்ணே! வந்து விட்டீர்களா?' என்ருள்.

எனக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. இருந்தாலும், 'ஆமாம்; வந்து விட்டேன், தங்கச்சி!' என்று சாவதானமாகப் பதில் சொன்னேன்.

'அண்ணே! இன்று காலையிலிருந்தே உங்களை நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். போனுல் போகட்டும். கச்சேரி முடிந்ததும் நீங்கள் நேரே இங்கு வரவேணும். ரொம்ப முக்கியமான காரியம். தவறக் கூடாது' என்ருள்.

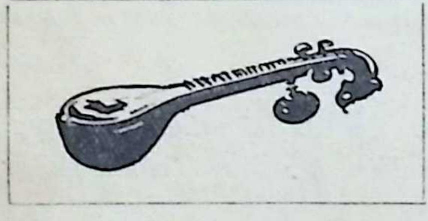
'ஆகட்டும், தங்கச்சி!' என்றேன்.

'உங்கள் தலைமேல் ஆணை! கட்டாயம் வர வேணும்!' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள்.

பவானி இந்த மாதிரி பேசி நான் கேட்டதில்லை. 'என்னமோ விஷயம் இருக்கிறது. எல்லாம்

இராத்திரி தெரிந்து போகிறது' என்று எண்ணிக் கொண்டு கோவிலுக்குப் போனேன்.

என் வாழ்நாளில் நானும் எத்தனையோ சங்கீதக் கச்சேரிகள் கேட்டிருக்கிறேன். பிரபல வித்வான்கள், பாடகிகள் எல்லாருடைய பாட்டையும் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அந்த நவராத்திரி வெள்ளிக் கிழமையன்று பவானி செய்த கச்சேரியைப்போல் கேட்டது கிடையாது; கேள்விப் பட்டதும் இல்லை. பவானியின் குரல் அன்று தேனாக இருந்தது. விரல் வீணையின் தந்தியை மீட்டியபோது அமுதவாரி பெருகிற்று. இதையெல்லாம் விட, அன்று அவளுடைய பாட்டில் இன்னும் ஏதோ ஒன்று இருந்தது! அது கேட்பவர்களின் இருதயத்தில் ஒரு அதிசயமான இன்ப வேதனையை உண்டு பண்ணிற்று. சபையில் அன்று ஒரே நிச்சப்தம். மூச்சு விடும் சப்தங்கூடக் கேட்கவில்லை. 'ஆஹா' 'பேஷ்' 'சபாஷ்' முதலிய குரல்களும் இல்லை. எல்லாரும் மந்திரத்தால் கட்டுண்டது போல் அந்த தெய்விக சங்கீதத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில், பவானி, 'பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து' என்ற திருவாசகத்தைக் காம்போதி ராகத்தில் பாடியபோது, நான் கர்ப்பக் கிரஹத்துக்குள்ளிருந்த அம்மன் விக்கிரஹத்தை நோக்கினேன்.

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டுவிட்டு அந்தக் கல் விக்கிரஹம் உருகிக் கரைந்து போகவில்லையே என்று எனக்கு ஆச்சரியமளித்தது. ஆனால், ஒரு தடவை விக்கிரஹத்தின் கண்களில்மட்டும் நீர்த்துளிகள் நின்றதுபோல் தோன்றியது. இது என்ன பிரமை என்று என் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு சுற்றுமுற்றும் ஜனங்களைப் பார்த்தேன். சபை ஓரமாக நாலாபுறத்திலும் ஜனங்கள் சுவர் வைத்தாற்போல் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கும்பலின் பின் வரிசையில் ஒரு மூலையில் நின்ற ஒரு முகத்தின் மேல் தற்செயலாக என் பார்வை விழுந்தது. அந்த மனுஷர் தலையில் பாதி நெற்றியை மறைத்த பெரிய முண்டாசு கட்டிக் கொண்டிருந்தார். கண்வலி வந்தவர்கள் போட்டுக்கொள்வது போன்ற பெரிய பச்சைக் கண்ணாடி அவர் கண்களை மறைத்தது. எதனாலேயோ திரும்பத் திரும்ப அந்த முகத்தின் மீது என் பார்வையும் கவனமும் சென்றன. அதற்குப் பிறகு பாட்டில் கவனம் குன்றியது. 'பார்த்த முகம் மாதிரி யிருக்கிறதே? யாராயிருக்கும்?' என்று அடிக்கடி மனசு யோசித்தது. சட்டென்று உண்மை தெரிந்தது. என் உடம்பெல்லாம் பதறியது. ஏதோ விபரீதம் நேரிடப் போகிறது என்று மனதிற்குள் ஏதோ சொல்லிற்று. நானும் கூட்டத்தின் ஓரத்தில்தான் இருந்தேனாதலால், மெதுவாக எழுந்திருந்து, நின்றுகொண்டிருந்த ஜனங்களின் பின்புறமாகவே சென்று,

அந்தப் பச்சைக் கண்ணுடிக்காரரின் சமீபத்தில் போய் நின்றேன்.

கச்சேரி முடிந்தது! எல்லாருக்கும் முன்னல் அந்த மனுஷர் விரைவாக அவ்விடமிருந்து கிளம்பிச் சென்ருர். நானும் பின்னேடு போனேன். கோவிலுக்கு வெளியில் கொஞ்சம் ஒதுப்புறமான இடத்துக்கு வந்ததும், நான் அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு 'என்ன தம்பி! இது என்ன வேஷம்?' என்று கேட்டேன்.

கையை உதறிய கோபாலசாமி முதலியார் என்னைப் பார்த்ததும், 'யார், கந்தப்பன' என்ருர். பிறகு, அவர், 'ஆமாம், கந்தப்பா! ஆமாம்! வேஷந்தான். இந்த உலகமே வேஷந்தான். பார்த்தாயல்லவா உன் தங்கச்சி போட்ட வேஷத்தை? முன்னே போட்டது ஒரு வேஷம். இப்போது இன்னெரு வேஷம்.......' என்று மனங் கசந்து பேசிக்கொண்டே போனர்.

'இல்லை தம்பி! நீங்கள் எல்லா விஷயமும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பவானி இன்றைக்குச் செய்த கச்சேரிதான் கடைசிக் கச்சேரி என்று சொல்லிற்று. அதனல்தான் இவ்வளவு ஆவேசமாகப் பாடிற்று' என்று சமாதானம் சொன்னேன்.

'கந்தப்பா! யாரிடம் காது குத்துகிருய்! என்

னைப் பச்சைக் குழந்தை என்று நினைத்துக் கொண்டாயா! பாட்டாம் பாட்டு! கச்சேரியாம் கச்சேரி! மனது வந்ததே! கடவுள் என்னுடைய கண்ணைத் திறப்பதற்காகவே இந்த ரயில் விபத்தை உண்டு பண்ணினர்.'

பேச்சை மாற்றுவதற்காக நான் 'ஆமாம், தம்பி! கடவுள்தான் உங்களைப் பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். அந்த அதிசயத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். பத்திரிகைகளிலே ஏன் அப்படித் தவருகச் செய்தி வந்தது? நீங்கள் எப்படித் தப்பிப் பிழைத்தீர்கள்? இத்தனை நாள் எங்கே இருந்தீர்கள்?' என்று கேள்விகளை அடுக்கினேன்.

'அதையெல்லாம் அப்புறம் விவரமாகச் சொல்கிறேன், கந்தப்பா! பெரிய கதை எழுதலாம். ஏதோ செத்துப் போனவன்தான் கடவுள் அருளால் பிழைத்தேன். பத்து நாள் சுய நினைவு இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தேனும். அப்புறம் பழைய பத்திரிகைகளைப் பார்த்துச் செத்துப் போனவர் களின் ஜாபிதாவில் என் பெயரும் இருந்ததைத் தெரிந்து கொண்டேன். யாராருடைய நிலைமை எப்படி யெப்படி, என்னோடு உடன் கட்டை ஏறுவேன் என்று சொன்னவர்கள் எல்லாம் இப் போது எப்படி இருக்கிருர்கள் என்று பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. அதற்காக இந்த வேஷத்துடன் வந்தேன். இப்போது பார்த்தாகி விட்டது!' என்று மிகவும் வெறுப்புடன் சொன்னர்.

பேசிக் கொண்டே நாங்கள் தெருவோடு போய்க் கொண்டிருந்தோம். 'அதெல்லாம் இருக்கட்டும், தம்பி! இப்போது எங்கே போகிற உத்தேசம்?' என்று கேட்டேன்.

'அங்கேதான் போகிறேன். அவளை அடித்து விடுவேன், கொன்று விடுவேன் என்று நினைக்காதே! கச்சேரி பேஷாயிருந்தது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டுப் போய் விடுவேன். அவ்வளவுதான். நீயும் வேணுமானால் பின்னோடு வந்து பார்!' என்றார் கோபாலசாமி முதலியார்.

இரண்டு பேருமாகவே போய்ச் சேர்ந்தோம். பவானி குதிரை வண்டியில் முன்னாலேயே வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். அவளைத் தனியாக முதலில் பார்த்துத் தயார் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அதற்குக் கோபாலசாமி முதலியார் இடங் கொடுக்கவில்லை. என்னைப் பின்னால் தள்ளிக் கொண்டு அறைக்குள் அவர் முதலில் போனார். நாங்கள் போகும்போது பவானி ஜலமோ, பாலோ ஒரு கிண்ணத்திலிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பச்சைக் கண்ணாடியும் பெரிய முண்டாசுமாக உள்ளே வந்தவரைப் பார்த்து விட்டுப் பவானி ஒரு நிமிஷம் திகைத்து நின்றாள். முதலியார் கண்ணாடியையும் முண்டாசையும் எடுத்ததும்

அவளுடைய முகத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கர மாறு தலைப் பார்த்தேன். என் இருதயம் அப்படியே நின்றுவிட்டது.

எத்தனை நேரம் இப்படி மூன்று பேரும் ஸ்தம் பித்துப் போயிருந்தோம் என்று தெரியாது. பவானி திடீரென்று சுருண்டு போய்க் கீழே விழுந்த போது தான் எனக்குப் பிரக்ஞை வந்தது. எனக்கு முன்னாலேயே கோபாலசாமி ஓடி அவளைத் தூக்கித் தமது மடியில் வைத்துக் கொண்டார். சற்று நேரம் நான் அங்குமிங்கும் பார்த்து விழித்துக் கொண்டு நின்றேன். பிறகு டாக்டரை அழைத்து வருவதற் காக ஓடினேன். டாக்டருடன் நான் திரும்பி வந்த போது சந்தேகத்துக்கே இடமிருக்க வில்லை. பவானியின் உயிர் போய் அரை மணி நேரத்துக்கு மேலாகி விட்டது!"

6

கந்தப்பப் பிள்ளை மேற்கண்ட விதம் கூறிக் கதையை நிறுத்தினர். அப்பொழுதுதான் எதிரில் ஒவ்வொரு சம்பவமும் நடப்பதுபோல் அவ்வளவு தெளிவாகவும் உணர்ச்சியுடனும் அவர் சொல்லிக் கொண்டு வந்தபடியால் என் உள்ளம் முன்னைக் காட்டிலும் இளகிக் கனிந்து போயிருந்தது. சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லத் தோன்ருமல் மௌனமா யிருந்தேன்.

எங்கள் சம்பாஷணை எப்படி ஆரம்பமாயிற்று என்பது ஞாபகம் வந்தது.

"திடீரென்று தோன்றிய கோபாலசாமி முதலியாரை அவருடைய ஆவி என்பதாக நினைத்துப் பவானி பயந்துபோய் விட்டாளாக்கும். அப்புறம் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"அப்புறம் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? டாக்டரிடம் 'எதிர்பாராத ஷாக்கினால் மரணம்' என்று சர்டிபிகேட் எழுதி வாங்கிக் கொண்டேன். கோபாலசாமி முதலியாரும் நானுமாகச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாம் செய்து முடித்தோம். பாவம்! அந்த மனுஷர் பட்ட துக்கத்துக்கு அளவே இல்லை."

"பவானியின் மனம் களங்கமற்றது என்று அப்புறமாவது முதலியாருக்குத் தெரிந்ததா? அவரிடம் அவள் வைத்திருந்த அன்பின் பெருமையை அறிந்து கொண்டாரா?" என்று கேட்டேன்.

"அது எப்படித் தெரியும்? அவருக்கு ஒரு பக்கம் வருத்தமிருந்தாலும், இன்னொரு பக்கத்தில் பவானி தன்னுடைய துரோகம் தெரிந்து போய் விட்டதே என்ற பயங்கரத்தினால் செத்துப் போய் விட்டாள் என்றே எண்ணினார். ஆனால், கொஞ்ச நாள் கழித்து வெளியான ஒரு விஷயம் அவருக்குப் பவானியின்மேல் இருந்த அவநம்பிக்கையை ஒருவாறு போக்கிற்று. பவானி தன்னுடைய

சொத்தை யெல்லாம் கோபாலசாமி முதலியாரின் குழந்தைகளுக்கு எழுதி வைத்திருந்தாள். உயில் வக்கீலிட மிருந்தது."

வியப்புடன் "ஓஹோ! அப்படியா?" என்றேன்.

இன்னமும் சொல்வதற்கு விஷயம் பாக்கி யிருக்கிறது என்று கந்தப்பப் பிள்ளையின் முக பாவத்தி லிருந்து தெரிந்தது.

"எல்லாம் சரிதான்; டாக்டரிடம் எதற்காக சர்டிபிகேட் எழுதி வாங்கினீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"இந்த மாதிரி திடீர் மரணங்களில் போலீஸ் தொந்தரவு ஏற்படுமல்லவா? அதற்காகத்தான். கோபாலசாமி முதலியாருக்கே நான் உண்மையைச் சொல்லவில்லை. டாக்டருக்கும் எனக்கும் மட்டுந் தான் தெரியும்!" என்ருர்.

"ஏதோ விஷயம் பாக்கி இருக்கிற தென்று நினைத்தேன். உண்மைக் காரணந்தான் என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"நடந்து இருபத்தைந்து வருஷம் ஆகிறது. இனிமேல் சொன்னல் என்ன?—பவானி மயங்கி விழுந்ததும் முதலியாருக்குப் பின்னல் நானும் ஓடினேனல்லவா? பக்கத்தில் இருந்த சிறு முக்காலிப் பலகையின் மேல் பவானி பால் குடித்த கிண்ணத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கடிதம் கிடந்தது. அதன் மேல் என் பெயர் எழுதியிருக்கவே, சட்டென்று எடுத்து முதலியாருக்குத் தெரியாமல்

மடியில் வைத்துக் கொண்டேன். டாக்டரைக் கூப்பிடப் போனபோது தெரு லாந்தர் வெளிச்சத்தில் படித்தேன். அந்தக் கடிதம் இதுதான்" என்று கூறி, கந்தப்பப் பிள்ளை மடியிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார். அது வெகு நாட்பட்ட பழுப்படைந்த கடிதம். அதில் மங்கிப் போன முத்து முத்தான எழுத்தில் பின்வருமாறு எழுதி யிருந்தது :—

"அன்புள்ள கந்தப்ப அண்ணனுக்குத் தங்கச்சி பவானி எழுதிக் கொண்டது. என் பிராண நாயகரைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. இன்றைக்கு நான் செய்யும் கச்சேரிதான் கடைசிக் கச்சேரி. அவர் எனக்கு அன்புடன் வாங்கிக் கொடுத்த வைர மோதிரத்தி லிருந்த வைரங்களை எடுத்துப் பொடி பண்ணி வைத்திருக்கிறேன்.

கச்சேரியி லிருந்து வந்ததும் சாப்பிட்டு விடுவேன். என் சொத்தில் பாதியைக் கோவிலுக்கும் பாதியை அவருடைய குழந்தைகளுக்கும் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். உயில் வக்கீல்........ஐயரிடம் இருக்கிறது. நான் செய்வது பிசகாயிருந்தால் என்னை மன்னிக்கவும். அவரைப் பிரிந்து என்னால் உயிர்வாழ முடியாது.

இப்படிக்கு,

பவானி"

இந்தக் கடிதத்தை இரண்டு மூன்று தடவை படித்துவிட்டு, " இதை ஏன் கோபாலசாமி முதலியாரிடம் நீர் சொல்லவில்லை?" என்று கேட்டேன்.

"சொன்னால் என்ன லாபம்? ஏற்கெனவே அவர் ரொம்பத் துக்கப்பட்டார். இது தெரிந்தால் அவரும் உயிரை விட்டாலும் விட்டிருப்பார். அல்லது அவருடைய மனைவி மக்கள்மேல் பாசமில்லாமல் போயிருக்கலாம். ஒரு குடும்பத்தை அநியாயமாய்க் கெடுப்பானேன் என்றுதான் சொல்லவில்லை."

சற்றுப் பொறுத்து, "நான் போய் வருகிறேன். ஸ்வாமி!" என்று கந்தப்பப் பிள்ளை எழுந்திருந்தார். கடிதத்தை அவரிடம் திருப்பிக் கொடுத்தேன்.

வாசற் கதவைத் திறந்து கொண்டு அவர் வெளியே சென்றார். ஜில்லென்று காற்று அடித்தது. இருண்ட வானத்திலிருந்து சிறு தூற்றல் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

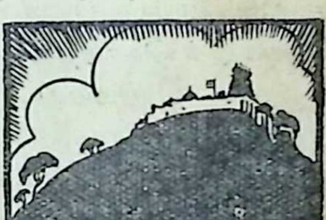

என் தெய்வம்

திருநீர் மலையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு வெகு காலமாக இருந்து வந்தது. ஆங்கிலக் கதைகளில் 'கிரெட்னு கிரீன்' என்னுமிடத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார்களே, அந்த மாதிரி நம் தமிழ் நாட்டுக்குத் திருநீர் மலை என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். தொல்காப்பியர் காலத்துத் தமிழ் நாட்டை இந்தக் காலத்தில் திருநீர் மலையில் காணலாம் என்றும் சொன்னார்கள். அதாவது காதல் மணம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானிக்கும் ஒருவனும் ஒருத்தியும் திருநீர் மலையைத்தான் சாதாரணமாய்த் தேடி வருவது வழக்கமாம். எனவே, அந்த ஊர்க் கோயிலிலே அடிக்கடி காதல் திருமணங்கள் நடைபெறுமாம். இக் காரணங்களினால்தான் திருநீர் மலையைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை உண்டாகி யிருந்தது. எனவே, சமீபத்தில் ஒரு நாள் திருநீர் மலையைப் பார்ப்பதற்காகப் பயணம் கிளம்பிச் சென்றேன். "விடியா மூஞ்சி எங்கேயோ போனால் எதுவோ கிடைக்காது" என்பார்களே, அதுமாதிரி நான் போன சமயம் பார்த்துத் திருநீர் மலை வேறு எங்கேயாவது போயிருக்குமோ என்று கொஞ்சம் மனதில் பயம் இருந்தது. நல்ல வேளையாக, திருநீர் மலை அப்படி

யொன்றும் செய்து விடவில்லை. திருநீர் மலைக் கோயிலும் ஊரிலேயேதான் இருந்தது. இன்னும், நான் போன அன்று அந்தக் கோயிலில் ஒரு கல்யாணமும் நடந்தது. கல்யாணம் என்றால், எப்பேர்ப்பட்ட கல்யாணம்? மிகவும் அதிசயமான கல்யாணம்? தம்பதிகளையும் புரோகிதரையுந் தவிர ஒரே ஒரு விருந்தாளிதான் கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்தது! அந்த விருந்தாளி மணமகனின் தாயார் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

திருமங்கல்ய தாரணம் ஆகி மற்ற விவாகச் சடங்குகளும் முடிந்த பிறகு, புரோகிதர், "சுவாமி சந்நிதிக்குப் போய் முதலில் நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்; அப்புறம் அம்மாவுக்கு!" என்றார். ஆனால், தம்பதிகள் இருவரும் சொல்லி வைத்தாற்போல், அம்மாவுக்கு முதலில் நமஸ்காரம் செய்தார்கள். ஆனந்தக் கண்ணீர் என்பதை அப்போது நான் பார்த்தேன். மணமக்களை அன்புடன் அணைத்து ஆசிர்வதித்த அந்த அம்மாளின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று. கண்ணீர் என்றால் எப்படி? ஒரே அருவிதான்!

இதையெல்லாம் பார்த்து என்னால் தாங்கமுடியவேயில்லை. இந்தக் கல்யாணத்தில் ஏதோ விஷய மிருக்கிறதென்றும், அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் திருநீர் மலையை விட்டுக்

கிளம்புவதில்லையென்றும் முடிவு செய்து கொண்டேன். மாப்பிள்ளைப் பையனுடன் மெதுவாகப் பேச்சுக்கொடுத்து சிநேகம் செய்து கொண்டு கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அவர்களுடைய வரலாற்றை அறிந்தேன். இதோ அந்த வரலாறு:—

1

சாம்பமூர்த்தி பி. ஏ. அவனுடைய தாயாருக்கு ஒரே பிள்ளை. அவர்கள் பரம ஏழைகள். சாம்பமூர்த்தியினுடைய சிறு பிராயத்தில் அவன் தாயார் பட்ட கஷ்டங்கள் சொல்லத்தரமல்ல. ஓட்டலில் இட்டிலிக்கு மாவு அரைத்தும், இன்னும் பிரபுக்கள் வீட்டில் ஊழியம் செய்தும் அவள் காலட்சேபம் நடத்தியதுடன், பிள்ளையையும் படிக்க வைத்து வந்தாள். சாம்பமூர்த்தி நல்ல புத்திசாலி. கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்ததும், பள்ளிக்கூடத்தில் உபகாரச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டதோடு, அவனை விடச் சின்ன வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தும் பணம் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினன். வறுமையின் கஷ்டம் எவ்வளவோ இருந்த போதிலும், தாயும் பிள்ளையும் பரஸ்பரம் கொண்டிருந்த அன்பின் காரணமாக, அவர்களுடைய வாழ்க்கை சந்தோஷமாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது.

கடைசியாக, அவர்களுடைய தரித்திரம் தீரும் காலமும் வந்தது. பி. ஏ. பரீட்சையில் சாம்பமூர்த்தி முதல்தரமாகத் தேறினன். சுருக்கெழுத்து,

டைப் அடித்தல் முதலியவையும் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். எனவே, சென்னைப் பட்டணத்தில் மாதம் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் அவனுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்தது. அதாவது, உத்தியோகத்துக்கு உத்தரவு வந்து விட்டது. சென்னைக்குப் போய் ஒப்புக்கொள்வதுதான் பாக்கி.

ஊரை விட்டுப் போகு முன்னம் சாம்ப மூர்த்தி நிச்சயம் செய்து கொள்ள விரும்பிய காரியம் ஒன்றே ஒன்று பாக்கி யிருந்தது. அது, அவனுடைய கல்யாண விஷயந்தான்.

கல்யாணம் என்றாலே சிக்கலான விஷயம்; அதில் காதலும் கலந்திருந்தால் கேட்கவே வேண்டியதில்லை.

சாம்பமூர்த்தியின் கல்யாணம் அவ்வாறு சிக்கலடைந்திருந்தது.

ஆமாம்; சாம்பமூர்த்தி காதல் நோய்க்கு ஆளாகி யிருந்தான்.

ஒரு வக்கீலின் குழந்தைகளுக்குச் சாம்ப மூர்த்தி அவர்கள் வீட்டிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வக்கீலின் இளம் சகோதரி ஒருத்தியும் வீட்டில் இருந்தாள். அவள் லட்சணமான பெண். எஸ். எஸ். எல். சி. வரையில் படித்தவள்.

"காதல் ஏன் வருகிறது? எப்படி வருகிறது? என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது. அது தேவ ரகசியம்!" என்று ஒரு பிரசித்தி பெற்ற ஆசிரியர் சொல்லி யிருக்கிறார். அத்தகைய தேவ ரகசியமான காரணத்தினாலே, ரங்கநாயகிக்கும் சாம்பமூர்த்திக்கும் காதல் வந்து விட்டது.

வேடிக்கை என்னவென்றால், சாம்பமூர்த்தியும் ரங்கநாயகியும் தங்களைக் காதல் நோய் பீடித்திருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னாலேயே அந்த விஷயத்தை வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். இதிலே ஆச்சரியமும் இல்லை. ஏனெனில், எப்பேர்ப்பட்ட கெட்டிக்காரர்களானாலும் காதலுக்கு வசமாகி விட்டால் அவர்கள் முகத்தில் ஒரு மாதிரி அசடு தட்டி விடுகிறது. அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்க்கும்போது அசடு வழியப் பார்க்கிறார்கள்; அசடு வழியப் பேசுகிறார்கள். அவர்களுடைய நடை, உடை, பாவனை எல்லாமே ஒரு மாதிரி மாறுதல் அடைந்து காணப்படுகிறார்கள். இதையெல்லாம் மறைத்துக் கொள்ளும் சக்தியும் அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை.

ரங்கநாயகியின் இந்த நிலைமை வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்து விட்டது. அதற்கு முன்னாலெல்லாம் ரங்கநாயகி படிப்பிலேதான் அதிக ஆசையுள்ளவளா யிருந்தாள். பள்ளிக்கூடத்துப் பரீட்சைகளில் முதலாவதாகத் தேற வேண்டுமென்பதே அவளுடைய வாழ்க்கையின் இலட்சியம்

போல் தோன்றியது. ஆடை அலங்காரம் முதலிய வற்றில் அவள் அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை.

கொஞ்சகாலமாக இந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. வீட்டிலே ஒரு வருஷத்துக்கு ஆகும்படியாக மை கூட்டி வைத்திருந்தது; அதையெல்லாம் ரங்கநாயகி விழித்து விழித்துக் கண்ணில் பூசிக் கொண்டு தீர்த்து விட்டாள். அது மாதிரியே சோப்புக் கட்டிகள், பவுடர் பெட்டிகள், கூந்தல் தைலங்கள் எல்லாம் மளமள வென்று தீரத் தொடங்கின. தினசரி அலங்காரத்துக்கு அதிக நேரம் செலவா யிற்று. நெற்றியிலே பொட்டு, சிறிதாயும், பெரிதா யும், நீளமாயும், அகலமாயும், உயரமாயும் — இப் படிப் பல உருவங்கள் எடுத்தது.

இவ்வாறெல்லாம் ரங்கநாயகி தன்னை அழகு செய்து கொள்வதற்கும், சாம்பமூர்த்தி பிள்ளைகளுக் குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்க வருவதற்கும் ஒரு வகையான சம்பந்தம் இருப்பதை வீட்டார் சீக்கிரத் தில் கண்டு கொண்டார்கள்.

இன்னும், குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ் சொல் லிக் கொடுப்பதில் சாம்பமூர்த்திக்குக் கவனக் குறைவு ஏற்பட்டதையும் அவர்கள் கவனித்தார்கள். பாடத்தைக் கவனித்துப் படிக்கும்படி சாம்பமூர்த்தி பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பதற்குப் பதிலாக, பிள்ளை கள், "என்ன ஸார்! பாடத்தைக் கவனிக்காமல் எங்கேயோ பார்க்கிறீர்களே?" என்று கேட்கும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இதன் முடி வான பலன் என்ன ஆயிற்று என்றால், வீட்டு

எஜமான் சாம்பமூர்த்தியிடம், "பிள்ளைகளுக்குப் பாடமெல்லாம் வந்து விட்டது; நீர் சொல்லிக் கொடுத்தது போதும்" என்று சொல்லி அவனை நிறுத்தி விட்டார்.

சாம்பமூர்த்தி, ரங்கநாயகி இரண்டு பேருக்குமே அப்போதுதான் தங்களுடைய வியாதி எவ்வளவு தூரம் முற்றிப் போயிருக்கிறதென்று தெரிய வந்தது. ஒருவர் இல்லாவிட்டால் ஒருவர் உயிர் வாழ முடியாது என்று அவர்கள் அறிந்தார்கள். உயிர் வாழ்வதே முடியாத காரியம் என்றால், சாம்பமூர்த்தி சென்னைப் பட்டணத்துக்குப் போய் உத்தியோகம் பார்ப்பது எப்படி?

அப்போதுதான் ரங்கநாயகி, தான் படித்த பெண், அதோடு மேஜர் ஆனவள் என்பதை நினைவு கூர்ந்தாள். பெண் சுதந்திரத்தில் தனக்குள்ள ஆழ்ந்த பற்றையும் வெளிக் காண்பிக்க ஆரம்பித்தாள். அவளுடைய தமையனிடம், தனக்காக அவன் வரன் தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லையென்றும், சாம்பமூர்த்தியின் மேல் தான் காதல் கொண்டு விட்டதாகவும், அவரையேதான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதாகவும் மனம் விட்டுச் சொன்னாள். இதை யார் ஆட்சேபித்த போதிலும் தான் பொருட்படுத்தப் போவதில்லையென்றும் கண்டிப்பாகத் தெரியப்படுத்தினாள்.

இதெல்லாம் சாம்பமூர்த்திக்கு ஒருவாறு தெரிந்தபோது, அவனும் தைரியத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்! (தைரியம் என்பது இங்கே

பேனவைக் குறிக்கும்.) ரங்கநாயகியின் தமையனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினன். ரங்கநாயகியைத் தான் காதலிப்பதாகவும், வாழ்நாளெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு குறைவும் இல்லாமல் வைத்துக் காப்பாற்றுவதாகவும், அவளைத் தனக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும் மரியாதையாகக் கேட்டுக் கொண்டான். அதோடு ரங்கநாயகியும் தன்னைக் காதலிக்கிறபடியால், மனமொத்த தங்களுக் கிடையில் குறுக்கே வந்து நிற்பதற்கு யாருக்குமே பாத்தியதை கிடையாது என்பதையும் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

மேற்படி கடிதம் எழுதிச் சில நாள் வரையில் அதற்குப் பதில் வருமென்று சாம்பமூர்த்தி எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒன்றும் வராமற் போகவே, நேரிலேயே பதிலைத் தெரிந்து கொண்டு திரும்புவ தென்று சாம்பமூர்த்தி வக்கீல் வீட்டுக்குக் கிளம்பினன்.

வக்கீல் வீட்டு வாசலை அடைந்ததும், சாம்பமூர்த்திக்கு உள்ளே ஏதோ ரகளை நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்று தெரிய வந்தது. நாலைந்து பேர் சேர்ந்தாற்போல் பேசுகின்ற சத்தம் கேட்டது. அந்த இரைச்சலுக்கிடையே ஒரு விம்முகின்ற குரல் — ஆங்காரம் நிறைந்த குரல் — சாம்பமூர்த்தியின் காதில் விழுந்து அவனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்தது. அந்தக் குரல் ரங்கநாயகியினுடையது தான் என்று சொல்ல வேண்டுமா?

ஒரு கண நேரத்திற்குள் சாம்பமூர்த்தி உள்ளே நடப்பது என்ன வென்பதைக் கற்பனை செய்து கொண்டான். ரங்கம் தன்னைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேனென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள். மற்றவர்கள் கூடாது என்று சொல்லி அவளை வற்புறுத்துகிறார்கள்! — இப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தன்னுடைய கடமை என்ன வென்பதை நிர்ணயிக்கவும் அவனுக்கு அதிக நேரம் ஆகவில்லை. ரங்கநாயகிக்குத் துணையாகப் போய் அவள் அருகில் நிற்க வேண்டியதுதான்; நின்று, அவளைச் சுற்றியுள்ள துஷ்ட மிருகங்களிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றி அழைத்துப் போக வேண்டியதுதான். சந்தேகம் என்ன?

இலேசாகச் சாத்தியிருந்த வாசற் கதவைப் படீரென்று திறந்து கொண்டு சாம்ப மூர்த்தி உள்ளே போனான். ஏறக்குறைய அவன் எதிர்பார்த்த காட்சிதான் அங்கே காணப்பட்டது. ரங்கநாயகி கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் நின்றாள். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மையுடன் கலந்து வழிந்து கொண்டிருந்தது. வக்கீல் ஊஞ்சலில்

உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய மனைவி, வயதான விதவை அத்தை, அக்கா, அத்திம்பேர் ஆகியவர்கள் சுற்றிலும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். குழந்தைகள் பயந்த தோற்றத்துடன் அங்குமிங்கும் நின்றார்கள்.

இதை யெல்லாம் ஒரு கண நேரத்தில் சாம்பமூர்த்தி பார்த்தான். சகுந்தலை துஷ்யந்தனைப் பார்த்து "அட பாவி! என்னை விபசாரி என்று சொன்னாய்?" என்று கேட்கும் காட்சி அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் காட்சியில் சகுந்தலையின் மேல் தனக்கு ஏற்பட்ட இரக்கம், துஷ்யந்தன் மேல் உண்டான கோபம் எல்லாம் அப்படியே உள்ளத்தில் தோன்றின. சகுந்தலைக்கு அச்சமயம் தன்னால் உதவி யொன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால், இப்போது ரங்கநாயகிக்கு உதவி செய்யும் சக்தி தன்னிடம் இருக்கிறது. அவளை இந்தப் பேய் பிசாசுகளிட மிருந்து காப்பாற்றி அழைத்துப் போக வேண்டியது தன்னுடைய கடமை. இப்படி யெல்லாம் சில விநாடி நேரத்துக்குள் சாம்பமூர்த்தி சிந்தித்துத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, ரங்கநாயகிக்கு எதிரே போய் நின்று அவளுடைய முகத்தைக் கம்பீரமாய்க் கருணை ததும்ப நோக்கினான்.

"ரங்கம்! இவர்கள் உன்னை......." என்று ஆரம்பித்தான்.

சாம்பமூர்த்தி வந்ததிலிருந்தே, அங்கிருந்தவர்கள் அவ்வளவு பேருடைய முகமும் ஒரு மாதிரி யாகி விட்டது. ரங்கநாயகியும் சட்டென்று தலை குனிந்து

சேலைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சாம்பமூர்த்தி பேச ஆரம்பித்தவுடனே, அவள் பளிச்சென்று தலை நிமிர்ந்து அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவனுடைய பேச்சில் குறுக்கிட்டு, விம்முகின்ற குரலில், "ஸார்! இவர்கள் எல்லாம் உங்களைப்பற்றி...." என்று ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினாள்.

இதற்குள், வக்கீல், கோபமான குரலில், "ரங்கம்! உனக்கு என்ன பைத்தியமா? இவனிடம் என்ன சொல்லப் போகிறாய்?" என்றார்.

ரங்கநாயகி இன்னும் ஆத்திரத்துடன், "ஆமாம்; நீங்கள் சொன்னதைத்தான் சொல்லப் போகிறேன். ஏன் மறைக்க வேண்டும்?....ஸார்! இவர்கள் எல்லாரும் உங்கள் தாயாரைப் பற்றி அவதூறு சொல்கிறார்கள். உங்கள் தாயார் நடத்தைப் பிசகு உள்ளவராம். இன்னும்....இன்னும்.... அவர் விதந்துவான பிறகு உங்களைப் பெற்றாராம். இந்த மாதிரி அபாண்டமான பொய் சொல்கிறவர்களிடம் நான் எப்படி இருப்பேன்? என்னை உடனே அழைத்துப் போங்கள்!" என்றாள்.

இந்தக் கர்ண கடூரமான வார்த்தைகளை ரங்கநாயகி சொல்லி முடித்தபோது அங்கே எல்லையற்ற நிச்சப்தம் குடி கொண்டது.

எல்லாரும் ஒரேயடியாகச் சாம்பமூர்த்தியின் முகத்தை நோக்கினார்கள். அந்த முகத்தில்

சொல்ல முடியாத குரோதம் பொங்கிற்று. அவன் உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று.

வக்கீல் "இன்று இங்கே கொலை விழப் போகிறது!" என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எப்படிச் சொல்லி அனுப்புவதென்று யோசிக்கலானார்.

சாம்பமூர்த்தி ஏதோ பேசுவதற்கு முயன்றான். ஆனால், வாயிலிருந்து வார்த்தை ஒன்றும் வரவில்லை.

அடுத்த வினாடி, அவனுடைய முகம் தொங்கி விட்டது. முகத்தில் தோன்றிய குரோதமும் வேதனையாக மாறியது.

ஒரு நிமிஷம் இவ்விதம் சாம்பமூர்த்தி நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு, ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல், யாருடைய முகத்தையும் பார்க்காமல், குனிந்த தலை நிமிராமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

அவள் வீட்டு வாசற்படியைக் கடந்த போது, "இப்போது என்ன சொல்கிறாய், ரங்கம்!" என்று வக்கீலின் குரல் கேட்டது. யாரோ சிரிக்கும் சத்தமும் கேட்டது. சிரிப்புக்கு நடுவில் விம்மல் ஒலியும் கலந்து வந்தது.

2

சாம்பமூர்த்திக்குத் தான் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தது எப்படி யென்றே தெரியாது. வீட்டு வாசலை அடைந்ததுந்தான் அவனுக்குக் கொஞ்சம் சுய நினைவு வந்தது. வீட்டுக்குள் நுழைந்து ரேழித்

திண்ணையில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான். பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்கிக் கொள்ள முயன்ற போது, அது விம்மலாக வெளிப்பட்டது. அவனுடைய உடம்பைத் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் தாயார் அங்கே வந்தாள். குப்புறப் படுத்துக் கிடந்த புதல்வனைப் பார்த்தாள். கல்லும் கனியும் குரலில், "அப்பா! குழந்தை!" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் முதுகின்மேல் கையை வைத்துத் தடவிக் கொடுக்கப் போனாள்.

சாம்பமூர்த்தி வெடுக்கென்று அவளுடைய கையைப் பிடித்துத் தள்ளினான். மறுபடியும் பலமாகக் குப்புறுத்திக் கொண்டான்.

தாயார் திடுக்கிட்ட குரலில், "குழந்தை! இதென்ன? ஏன் அழுகிறாய்? என் பேரில் என்ன கோபம்? நான் என்ன செய்தேன்?" என்றாள்.

சாம்பமூர்த்தி சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து, "என்ன செய்தாயா? என்னை எதற்காகப் பெற்றாய்?" என்று கத்தினான். கத்திவிட்டுத் தன் தலையில் இரண்டு தடவை அடித்துக் கொண்டான்.

தாயார் திகைத்துப் போய் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்.

சாம்பமூர்த்தி மேலும் "இந்த அவமானத்தை என்னால் இனிமேல் சகிக்க முடியாது. தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு செத்துப் போகிறேன்" என்று கத்தினான்.

தாயார் வேதனை நிறைந்த குரலில், "குழந்தை! இது எனக்கு வேண்டியதுதான்" என்றாள்.

சாம்பமூர்த்தி நிமிர்ந்து பார்த்தான். அம்மாவின் கண்களில் இரண்டு துளி ஜலம் துளித்து நிற்பதைக் கண்டான்.

"ஐயோ! அம்மா! உன்னைப் பற்றி ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்கள்!" என்று அலறினான்.

தாயார் அவனை உற்றுப் பார்த்து, "குழந்தை! அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனாயா? அவர்கள் ஏதாவது சொன்னார்களா? என்ன சொன்னார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"என்னத்தைச் சொன்னார்கள்? ஊரிலே எல்லாரும் சொல்லுவதைத்தான் அவர்களும் சொன்னார்கள்."

"குழந்தை! ஊரிலே எல்லாரும் என்ன சொல்கிறார்கள்! அதைத்தான் சொல்லேன்!" என்றாள் தாயார்.

"என் வாயால் சொல்லச் சொல்கிறாயா! சரி, சொல்கிறேன். எனக்குத் தகப்பனார் யார் என்று தெரியாது என்று சொல்கிறார்கள். நீ விதந்துவான பிறகு என்னைப் பெற்றதாகச் சொல்கிறார்கள். போதுமா? இன்னும் சொல்ல வேணுமா?" என்று சாம்பமூர்த்தி கூறித் தலையில் இன்னும் நாலு தட்வை அடித்துக் கொண்டான். மறுபடியும் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான்.

இத்தனை நேரமும் நடையில் நின்று கொண்டிருந்த தாயார், திண்ணையில் சாம்பமூர்த்தியின்

காலடியில் உட்கார்ந்தாள். தலை குனிந்து கைகளில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சற்று நேரம் சும்மா இருந்தாள். பிறகு தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு, "குழந்தை! சாம்பு! எழுந்து உட்கார்! எத்தனையோ நாளாக உனக்கு உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும், சொல்ல வேண்டும் என்று இருந்தேன். தைரியம் வரவில்லை. இப்போது கட்டாயம் சொல்ல வேண்டிய சமயம் வந்து விட்டது. குழந்தை! எழுந்து உட்கார்ந்து கேள்!" என்றாள்.

சாம்பமூர்த்தி பளிச்சென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். "என்ன?—உண்மையைச் சொல்லப் போகிறாயா?–என்ன உண்மை? ஐயோ! அவர்கள் சொன்னது நிஜந்தானா?" என்றான்.

அன்னை முன்னை விட அதிக சாந்தத்துடன் கனிந்த குரலில், "குழந்தாய்! ஏன் பதறுகிறாய்? கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேள்!" என்றாள்.

"பொறுமையா? என்னைப் பொறுமையாயிருக்கச் சொல்கிறாயா?....கடவுளே!"

"ஆமாம், சாம்பு! பொறுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். கடவுள் எழுதின எழுத்தை அழித்து எழுத முடியுமா?"

"கடவுள்! கடவுள்!—கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரா? இருந்தால், என்னத்திற்காக அவளை நான் சந்திக்கும்படி செய்கிறார்? பிறகு இப்படிக் கொடூரமாகப் பிரிக்கிறார்? .... என்னத்திற்காக என்னை உயிரோடு வைத்திருக்கிறார்? டைபாய்டு சுரம்

வந்ததே? அதிலேயே கொண்டு போயிருக்கக் கூடாதா?" என்று அலறினன் சாம்பமூர்த்தி.

தாயார் எங்கேயோ தொலை தூரத்திலுள்ள எதையோ பார்ப்பவள்போல் சற்றுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, ஒரு நெடிய பெருமூச்சு விட்டாள். சாம்ப மூர்த்தியைத் திரும்பிப் பார்த்து, "ஆமாம், சாம்பு! உனக்கு டைபாய்டு சுரம் வந்த போது கடவுள் உன்னைக் கொண்டு போகத்தான் பார்த்தார். நான்தான் குறுக்கே நின்று காப்பாற்றி னேன். இருபத்தோரு நாள் இராத் தூக்கம் - பகல் தூக்கம் இல்லாமல் கண் விழித்தேன். டாக்டர்கள் கூடக் கை விட்டு விட்டார்கள். இன்னும் அரை மணி நேரந்தான் என்று கெடு வைத்தார்கள். நான் உன்னை விடமாட்டேன் என்றேன். நீ அப்போது கண்ணை மூடி யிருந்தால் அரை நாழிக்குள் என் உயிரும் போயிருக்கும். இன்றைக்கு இந்த மாதிரி வார்த்தை உன்னிடம் கேட்டிருக்க வேண்டிய தில்லை" என்றாள்.

சாம்பமூர்த்தி, "ஐயோ! அம்மா! அதை யெல்லாம் இப்போது ஏன் சொல்கிறாய்?" என்றான். அவன் குரலில் முன் போன்ற வெறி யில்லை. சிறிது சாந்தம் ஏற்பட்டிருந்தது.

அவன் சொன்னது காதில் விழாதவள் போல் தாயார் மேலும் சொன்னாள்:—"டைபாய்டு சுரம் வந்தபோது மட்டுந்தானா? பதினொரு வயதில் உனக்கு வயிற்றுக் கடுப்பு வந்தது. முப்பத்தைந்து நாள் கிடந்தாய். அப்போதும் யமன் வாயிலிருந்து

காப்பாற்றினேன். அதற்கு முன்னால், உன் மூன்றாவது வயதில் கட்டி விழுந்தது. இரண்டரை வருஷம் ஆயிற்று குணமாவதற்கு. அந்த இரண்டரை வருஷ காலமும் நான் தேடிப் போகாத வைத்தியனில்லை. நான் வேண்டிக்கொள்ளாத கோயிலும் தெய்வமும் இல்லை. உன் அப்பா தொலைத்தது போக பாக்கி யிருந்த சொத்தெல்லாம் அந்த இரண்டரை வருஷத்தில்தான் போயிற்று. கட்டி கரைந்ததுபோல் சொத்தும் கரைந்து விட்டது" என்றாள்.

"என் அப்பா........என் அப்பா........" என்று சாம்பமூர்த்தியின் வாய் முணுமுணுத்தது.

"ஆமாம் குழந்தாய்! உன் அப்பாதான்!"

"அப்படியானால், ஊரார் சொல்வதெல்லாம் பொய்தானே, அம்மா!" என்று சாம்பமூர்த்தி ஆவலுடன் கேட்டான்.

"பொய்யோ? நிஜமோ? — இந்த உலகத்தில் எது பொய், எது நிஜம், — யாருக்குத் தெரியும்? நான் சொல்ல வேண்டியதை யெல்லாம் சொல்லி விடுகிறேன், சாம்பு! அப்புறம் நீயே பொய், நிஜம் எதுவென்று தீர்மானித்துக் கொள். எங்கே ஆரம்பிக்கிறது, எப்படிச் சொல்கிறது என்று தெரியாமல் திண்டாடுகிறேன்" என்றாள் தாயார்.

பிறகு, இவ்விதமாக ஆரம்பித்தாள்:—

"உன் அப்பாவுக்கு என்னைக் கல்யாணம்

செய்து கொடுத்தபோது நான் ஓட்டலில் மாவு அரைக்கும்படியான கதிக்கு வருவேன் என்று என் அப்பாவும் அம்மாவும் சொப்பனத்தில் கூட நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். என் அப்பா அம்மாவுக்கு நான் ஒரே பெண். அப்பா பணக்காரர். கிராமத்தில் ஐம்பது காணி நிலமும் இன்னும் நிறையச் சொத்துக்களும் இருந்தன. அந்தச் சொத்தெல்லாம் எனக்குத் தானே என்று, சொத்து இல்லாவிட்டாலும் படித்த பிள்ளையாயிருக்க வேண்டுமென்று வரன் பார்த்தார்கள். கடைசியில், உன் அப்பாவுக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர் உன்னைப் போலவே பி. ஏ. பரீட்சை தேறியிருந்தார். கல்யாணம் ரொம்பப் பிரமாதமாக நடந்தது..........''

* * *

அவர்களுடைய இல்வாழ்க்கையானது ஆரம்பத்தில் ஆனந்த மயமாக இருந்தது. அனந்தராமன் பி. ஏ. சில காலம் தாலூகா குமாஸ்தா வேலை பார்த்துவிட்டு ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் ஆனான். மேலே மேலே உத்தியோக உயர்வு கிடைக்குமென்று எதிர் பார்க்கப்பட்டது. இந்த நிலைமையில் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் சந்தோஷமாய் வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லம்மாளின் தாயும் தகப்பனும் காலமானார்கள். செல்லம்மாளுக்கு ஏராளமான மஞ்சட் காணி சொத்தையும், வீட்டுத் துணைக்கு வயதான அத்தை

ஒருத்தியையும் அவர்கள் வைத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

அதற்குப் பிறகு இன்னும் சில காலம் செல்லம்மாளின் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருந்து வந்தது. நாளாக ஆக, அவளுடைய மனதிற்குள்ளே மட்டும் ஒரு அந்தரங்க வேதனை தோன்றத் தொடங்கியது. குழந்தையில்லையே என்ற வேதனைதான் அது. அத்தைக் கிழவி இந்த வேதனைக்கு அடிக்கடி தூபம் போட்டு வளர்த்து வந்தாள். "அடி பெண்ணே! என் கண்ணை மூடுவதற்குள் உன் வயிற்றில் ஒரு குழந்தை பிறந்து பார்க்க மாட்டேனா?" என்று அவள் அடிக்கடி பிரலாபிப்பாள். அதைக் கேட்கக் கேட்கச் செல்லம்மாளுக்கு என்னமோ செய்யும். பகலிலும் இரவிலும் குழந்தையைப் பற்றியே நினைக்கவும் கனவு காணவும் தொடங்கினாள்.

அண்டை அயல் வீட்டுக் குழந்தைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு பக்கத்தில் எல்லையற்ற வாஞ்சை உண்டாகும். இன்னொரு பக்கத்தில் காரணமில்லாமல் கண்ணில் ஜலம் துளிக்கும்.

இப்படி இருக்கும் சமயத்தில் அவளுடைய வாழ்க்கையையே பாழாக்கும்படியான இடி விழுந்தது.

அனந்தராமன் மேல் லஞ்சம் வாங்கியதாகக் குற்றம் ஏற்பட்டது. வேலையிலிருந்து அவன் நீக்கப்பட்டதுடன், மேலே கிரிமினல் வழக்கும் நடந்தது.

வழக்கு ஹைக்கோர்ட்டு வரையில் போய் முடிவதற்கு மூன்று வருஷம் ஆயிற்று. கடைசியில், தண்டனை ஒன்றுமில்லாமல், உத்தியோகம் போனதுடன் அனந்தராமன் தப்பி வந்து சேர்ந்தான். இதற்குள்ளாக, செல்லம்மாளின் மஞ்சட் காணி சொத்தில் பாதி போய்விட்டது.

உத்தியோகம் போன பிறகு அனந்தராமன் வீட்டில் சுகமா யிருந்துகொண்டு காலட்சேபம் நடத்தியிருக்கலாம். பாக்கி அவ்வளவு சொத்து இருந்தது. ஆனல், புருஷன் சம்பாத்தியம் இல்லாமல் வீட்டில் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது என்னும் விஷயம் அனந்தராமனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, வியாபாரத் துறையில் இறங்கினன். வியாபாரம் என்றால், கேவலம் ஜவுளிக் கடை—மளிகைக் கடை வைக்க அவன் விரும்பவில்லை. கமிஷன் ஏஜென்ஸி தொழிலில் புகுந்தான். பல சாமான்களுக்கு ஏஜெண்ட் ஆனன். முதலில் ஜில்லாக்களுக்கு ஏஜென்ஸி எடுத்த பிறகு, தென்னிந்தியா முழுவதற்குமே ஏஜென்ஸி எடுத்துக் கொண்டான். இதனல் அனந்தராமன் அடிக்கடி சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

ஏஜென்ஸி தொழில் மேலும் மேலும் அபிவிருத்தி யடைந்தது. இதனல், மூலதனமும் அதிகமாகத் தேவையாயிற்று. செல்லத்தின் மஞ்சட் காணி சொத்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக்

குறைந்துகொண்டு வந்தது. வியாபார விருத்திக்காக நிலத்தை மேலும் மேலும் விற்கவேண்டியதாயிற்று.

இதற்கிடையில், செல்லத்தின் அத்தை "அடி பெண்ணே! உன் வயிற்றில் ஒரு குஞ்சு பிறந்து நான் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே? எனக்குக் கண் பார்வை மங்கி வருகிறதே!" என்று பிரலாபித்துக்கொண்டேயிருந்தாள்.

இந்த அத்தைக்கு மைத்துனன் பிள்ளை ஒருவன் இருந்தான். அத்தை கண்ணை மூடினல் இவன்தான் கர்மம் செய்யவேண்டியவன். எனவே, தன்னுடைய கடமையை நிறைவேற்றுவதற்குரிய காலம் சமீபித்துவிட்டதா என்று பார்க்கும் பொருட்டு இவன் அடிக்கடி இவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து போவது வழக்கம்! அப்போதெல்லாம் செல்லத்தினிடம் உறவு கொண்டாடுவான். செல்லமும் அவனை அத்தான் என்று அழைத்துப் பிரியமாயிருப்பாள். சில சமயம் அவனுடைய நடவடிக்கை வரம்பு கடந்ததாக அவளுக்குத் தோன்றும். அவனுடைய பார்வையும் பேச்சும் விரஸமாக இருக்கும். ஆனலும் தன்னிடம் உயிர்க்குயிராயிருந்த அத்தையை உத்தேசித்து அத்தானுடைய அசந்தர்ப்ப நடவடிக்கைகளையெல்லாம் அவள் பொருட்படுத்தாமல் உதாசீனம் செய்து வந்தாள்.

கடைசியில், இந்த அத்தான்தான் இடியிலும் பேரிடியான செய்தியைக் கொண்டு வந்தான்.

முதலில் அவன் அதைச் செல்லம்மாளிடம்

நேரில் சொல்லவில்லை. அத்தையிடம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வத்தி வைத்தான். அதாவது, அனந்த ராமன் வியாபார அலுவல் என்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வெளியூருக்குப் போவதெல்லாம் வெறும் பொய் என்றும், தஞ்சாவூரில் ஒரு மாயமோகினியின் வலையில் அவன் விழுந்துவிட்டதாயும், செல்லம் மாளின் மஞ்சட்காணி சொத்தெல்லாம் அங்கே தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறதென்றும் சொன் னான். அத்தையும் பிள்ளையும் அடிக்கடி காதைக் கடித்துக் கொள்வதையும், அத்தை "ஐயோ! இந்த அசட்டுப் பெண் இப்படிப் பேசாமல் இருக்காளே!" என்று அங்கலாய்ப்பதையும் சில காலம் வரையில் செல்லம் சகித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய உள்ளத்தில் என்ன வெல்லாமோ சந்தேகங்கள் கொந்தளிக்கத் தொடங்கின. கடைசியில், ஒருநாள் அத்தானைக் கேட்டே விட்டாள். விஷயம் தெரிந்ததும் அவள் மகா ஆக்ரோஷத்துடன், "இப்படியெல்லாம் நீ அவர்மேல் இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்வதாயிருந்தால், இனிமேல் இங்கே வரவேண்டாம்!" என்றாள். அத்தான் பிரமித்தவன் போல் நின்று, "நானா? நானா இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்கிறேன்? கடை சியில், நானா பொல்லாதவனாய்ப் போய்விட்டேன்? உண்மையும் பொய்யும் ஒரு நாளைக்கு உனக்கே தெரியப் போகிறது. அதுவரையில் நான் இங்கே தலை காட்டுவதில்லை" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அதற்குப் பிறகு அத்தையின் புலம்பல் அதிக மாயிற்று. "அடி பெண்ணே! உன் தலையில் இப்படியா எழுதியிருந்தது?" என்று ஓயாமல் அங்கலாய்க்கத் தொடங்கினாள். செல்லத்துக்கோ அப்புறம் ஒரு விநாடி கூட மன அமைதி இல்லாமற் போயிற்று. அத்தான் மேல் அவள் எரிந்து விழுந்த போதிலும், அவன் சொன்னது உண்மைதான் என்று அவள் உள் மனத்தில் ஏதோ ஒன்று சொல் லிற்று. மறுபடியும் அத்தானை வரவழைக்க வேண்டும். அவளைப் பற்றி எல்லா விவரமும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஒரு பக்கத்தில் மனம் துடித்தது. இன்னொரு பக்கம், தன்னுடைய அருமைத் தகப்பனார் கொடுத்த மஞ்சட்காணி சொத் தெல்லாம் இப்படியா பாழாய்ப் போய்க்கொண் டிருக்கிறது என்று எண்ணியபோது அவள் நெஞ்சம் கொதித்தது. தன் உடல் பொருள் ஆவி எல்லாவற்றையும் யாருக்குத் தத்தம் செய்திருந் தாளோ, யாரைத் தெய்வமாக எண்ணிப் பூசித் தாளோ, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் தன்னுடைய ஒரே கதி யென்று யாரை நம்பி யிருந்தாளோ, அந்தப் புருஷன் இப்படித் தன்னை வஞ்சித்து வருகிறான் என்று எண்ணியபோது அவளுடைய இருதயம் படீர் என்று வெடித்துவிடும் போலிருந் தது. மற்றொரு சமயம், அவரை இவ்விதம் மருந்து வைத்து மயக்கிவிட்ட மாயக்கள்ளியைக் கொன்று விட வேண்டுமென்று ஆத்திரம் உண்டாயிற்று.

அத்தான் மறுபடியும் ஏதோ வியாஜம் வைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். இந்தத் தடவை செல்லம்மாளே அவனிடம் எல்லா விவரமும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டாள்.

அடுத்த தடவை அனந்தராமன் வீட்டுக்கு வரும்போது, "உங்களுக்கு நான் வேண்டுமா? அவள் வேண்டுமா?" என்று கண்டிப்பாய்க் கேட்டு விடச் செல்லம்மாள் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அவர் சரியான பதில் சொல்லாவிட்டால், அத்தையுடன் தன்னுடைய பிறந்த ஊருக்குப் போய்ப் பிதிரார்ஜித வீட்டில் தனியாக இருப்பதென்றும் முடிவு செய்துகொண்டாள்.

ஆனால், அனந்தராமன் அடுத்த முறை வீட்டுக்கு வந்தபோது செல்லம்மாள் அப்படி ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஏனெனில், அவன் வரும் போதே 104 டிக்ரி சுரத்துடன் வந்தான். வந்து படுத்தவன் படுத்தவன்தான். இருபது நாள் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தான். செல்லம்மாள் அந்த இருபது நாளும் இராப்பகல் அவன் அருகிலேயே இருந்து சிச்ருஷை செய்தாள். கழுத்துச் சங்கிலியை விற்று டாக்டர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தாள். ஒன்றும் பிரயோஜனப்படவில்லை. இருபத்தோராம் நாள் அனந்தராமன் கண்ணை மூடினான். அந்த மகா உத்தமியின் உள்ளத்தில் தான் குத்திய முள்ளின் கொடுமையைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளாமலே அவன் உயிரை விட்டான். கடைசி காலத்தில், அவன் ஏதோ செல்லத்தினிடம் அந்த

ரங்கமாகச் சொல்ல விரும்பியதுபோல் தோன்றி யது. ஆனால், அதற்குத் தக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லையோ, அல்லது அவனுக்குத்தான் தைரியம் உண்டாகவில்லையோ, தெரியாது. அவன் ஒன்றும் சொல்லவும் இல்லை; செல்லம் வற்புறுத்திக் கேட்கவும் இல்லை.

4

அனந்தராமன் காலமான பிறகு, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக் கிரியைகளை யெல்லாம் செல்லம் நடத்தியதுடன், அவன் பட்டிருந்த கடன் களையும் தீர்த்தாள். எல்லாம் போக, கடைசியில் சொற்ப சொத்துத்தான் மிஞ்சியது. அதை வைத்துக் கொண்டு கிராமத்தில் நிம்மதியாகக் காலங் கழிக்கலாமென்று சென்றாள்.

ஆனால், 'நிம்மதி' மட்டுந்தான் ஏற்படவில்லை. தெய்வமென்று போற்றிய கணவன் தனக்குச் செய்த துரோகத்தை நினைத்து நினைத்து அவள் மனம் புண்ணாயிற்று. தன் வயிற்றில் ஒரு குழந்தை பிறக்காமல் போன துரதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து அவள் வேதனை அடைந்தாள்; கடவுளையே நொந்து கொண்டாள். இதை யெல்லாவற்றையும் விட, தன் பதியின் உள்ளத்தைத் தன்னிடமிருந்து திருடிக் கொண்ட மாயக் கள்ளி யார், அவள் எப்படி யிருப்பாள், தன்னிடம் இல்லாத வசீகரம் அவளிடம் என்ன இருக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ள அவன் மனம் துடித்துக்கொண்டே யிருந்தது.

அப்புறம் அத்தான் இரண்டொரு தடவை வந்தான். செல்லம்மாளிடம் மிகுந்த அநுதாபங் காட்டியதுடன், "இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமிக்குத் துரோகம் செய்த பாவி" யைப் பற்றி இடித்துக் காட்டினுன். அனந்தராமனுக்குச் செல்லம்மாள் எவ்விதத்திலும் கடமைப் பட்டிருக்க வில்லை யென்பதையும், இந்தக் காலத்தில் விதவா விவாகம் சாதாரணமாய் நடக்கிற தென்பதையும், தான் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தவாதி என்பதையும் ஜாடைமாடையாய்க் குறிப்பிட்டு வந்தான்.

ஆனுல், செல்லம்மாளோ அவனை விஷம்போல் வெறுக்க ஆரம்பித்தாள். தன்னுடைய மனம் இப்போது நிம்மதி யில்லாமல் தவிப்பதற்கெல்லாம் காரணம் அத்தான்தான் என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றி யிருந்தது. அவனை யார் சனீசுவரன் மாதிரி வந்து அந்தத் தஞ்சாவூர்க் காரியைப் பற்றிச் சொல்லச் சொன்னது? அவன் சொல்லாம லிருந்தால் தான் புருஷனிடம் கொண்டிருந்த பக்தியில் சிறிதும் களங்கம் ஏற்படாமல் இருந்திருக்கு மல்லவா? இப்போது இந்த மாதிரி தன் உள்ளத்தை அரித்து எடுத்துக்கொண் டிருக்காதல்லவா?

ஒரு நாள் செல்லம்மாள் இந்த ஆத்திரத்தை யெல்லாம் அத்தானிடம் காட்டி, அவனை, "இனி மேல் இங்கே வரவேண்டாம்" என்று சொல்லி விட்டாள். அவனும் அத்துடன் ஒழிந்து போனுன்.

அனந்தராமன் காலமாகிச் சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலம் ஆயிற்று. அப்போது ஒரு அதிசயமான கடிதம் செல்லம்மாளுக்கு வந்தது. அது தஞ்சாவூரி லிருந்து வந்தது. கடிதத்தின் அடியில் "அனுதை அம்முலு" என்று கையெழுத்துப் போட்டிருந்தது. தான் சாகக் கிடப்பதாகவும், சாவதற்கு முன் செல்லம்மாளிடம் ஒரு முக்கியமான சமாசாரம் சொல்ல வேண்டும் என்றும், சொல்லாமல் செத்துப் போனால் தன்னுடைய நெஞ்சு வேகாது என்றும், ஆகையால் உடனே புறப்பட்டு வந்து தன்னைப் பார்க்க வேண்டு மென்றும் அந்த அனுதை ஸ்திரீ எழுதி யிருந்தாள்.

செல்லம்மாள் அந்தக் கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்து யோசனை செய்துகொண் டிருந்தாள். கடிதம் எழுதியது யார் என்று அவள் மனதிற்கு உடனே தெரிந்துபோய் விட்டது. அதைப் பற்றி அவளுக்குச் சந்தேகமே இல்லை. போவதா, வேண்டாமா என்றுதான் யோசனை செய்தாள். "செத்தால் சாகட்டுமே? இவளை நான் என்ன போய்ப் பார்ப்பது?" என்று ஒரு சமயம் நினைத்தாள். "இதில் ஏதாவது சூது இருக்குமோ, என்னமோ?" என்று ஒரு பக்கம் பயமாயிருந்தது. இதை யெல்லாம் மீறி, அவள் எப்படித்தான் இருப்பாள், அவளைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவற் மேலோங்கிற்று. அவள் அப்படி என்ன சமாசாரம் சொல்லப் போகிறுள் என்று தெரிந்து கொள்ளவும் அவா உண்டாயிற்று. அதோடு,

அவள் சாவதற்கு முன்னால், நேருக்கு நேராக அவளுக்குச் சாபம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் ஒரு பக்கம் மனதில் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மாள் யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும்போதே இரண்டாவது கடிதமும் வந்து விட்டது. உடனே புறப்பட்டு வராவிட்டால் தன்னை உயிருடன் பார்க்க முடியாது என்றும், முக்கியமான ஒரு செய்தியைச் செல்லம்மாள் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகும் என்றும் அதில் எழுதியிருந்தது. எவ்வளவு அசௌகரிய மிருந்தாலும் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று ரொம்பவும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மாள் அன்றைக்கே கிளம்பி மறுநாள் தஞ்சாவூர் போய்ச் சேர்ந்தாள். சந்துபொந்துகளுக்குப் பேர்போன தஞ்சாவூரில், கடிதத்தில் கொடுத்திருந்த விலாசத்தைக் கண்டு பிடிப்பது ரொம்பவும் கஷ்டமா யிருந்தது. கடைசியில், எப்படியோ கண்டுபிடித்தாள். கிழ வேலைக்காரி ஒருத்தி செல்லம்மாளை அழைத்துக்கொண்டு போய் மச்சு அறையில் விட்டாள். அங்கே ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலில் அந்த அனாதை ஸ்திரீ படுத்திருந்தாள். உண்மையிலேயே அவள் சாகக் கிடக்கிறாள் என்பது பார்த்தவுடனே தெரிந்து போயிற்று. அந்த நிலைமையில் கூட அவள் முகத்தில் ஒரு களை இருந்தது. அதைக் காட்டிலும் அந்த முகத்தில் குடிகொண்டிருந்த சோகம் செல்லம்மாளின் உள்

ளத்தின் அடிவாரத்தில் மறைந்திருந்த இரக்க உணர்ச்சியை எழுப்பிற்று. செல்லம்மாள் தான் சாபங் கொடுக்க வேண்டுமென்று வந்ததை யெல்லாம் மறந்து அவள் சொல்வதைக் கேட்கச் சித்தமானாள்.

செல்லம்மாளைக் கண்டதும் அந்தப் பெண் படுத்தபடியே இரண்டு கையையும் கூப்பிக் கும்பிட்டாள். அவளைத் தன் அருகில் உட்காரச் சொன்னாள். மிகவும் ஈனமான குரலில், குழந்தைப் பிராயத்தில் சிறு தாயார் கொடுமைகளுக்கு ஆளானதிலிருந்து தொடங்கி, தன்னுடைய துயரக் கதையை மளமள வென்று சொல்லி முடித்தாள். முடிப்பதற்குள் பல தடவை செல்லம்மாளின் கண்களில் ஜலம் துளித்து விட்டது.

கடைசியாக, உலக வாழ்க்கையின் கஷ்டங் களைப் பொறுக்க முடியாமல் அம்முலு ரயில் தண்ட வாளத்தில் விழுந்து பிராணனை விடுவதென்று தீர்மானித்தாள். அவ்விதம் தண்டவாளத்தில் படுத் துக் கிடந்தபோதுதான் அனந்தராமன் வந்து அவளைத் தொட்டு எழுப்பினார். அவளுக்கு எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லி அழைத்துப் போனார். அவளுடைய நிர்க்கதியான நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு தஞ்சாவூருக்கு அழைத்துப் போய்த் தனி வீட்டில் குடி வைத்தார். வாழ் நாள் முழுவதும் அன்பான வார்த்தையையே கேட்டறி யாத அம்முலு அனந்தராமனிடம் தன்னுடைய இருதயத்தை ஒப்புவித்தாள். அனந்தராமன்

அடிக்கடி செல்லம்மாளைப் பற்றியும் அவளுடைய உயர்ந்த குணத்தைப் பற்றியும் அம்முலுவிடம் சொல்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அம்முலுவின் மனம் படாத வேதனைப்படும் — அப்படிப்பட்ட உத்தமிக்குத் துரோகம் செய்கிறோமே யென்று. இப்படியே சில காலம் சென்றது. ஒரு நாளைக்கு அனந்தராமன் செல்லம்மாளின் அத்தானை ரயிலில் சந்தித்தார். அவனுடன் பேசியதிலிருந்து அத்தானுக்குத் தன்னுடைய இரகசியம் தெரியுமென்று அறிந்து கொண்டார். அவன் போய்ச் செல்லம்மாளிடம் சொல்லி விட்டால் என்ன செய்கிறதென்று அனந்தராமன் பீதி யடைந்தார். அம்முலுவிடம் "நானே போய்ச் செல்லம்மாளிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடப் போகிறேன்; அப்புறம் நடந்தது நடக்கட்டும்" என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. ஊருக்குப் போய்ச் சேரும்போதே 104 டிக்ரி சுரத்துடன் போனதாகவும், 'காலா ஹஸார்' என்னும் விஷ சுரம் தன்னைப் பீடித்திருப்பதாகவும், பிழைப்பது துர்லபம் என்றும் தெரிவித்திருந்தார். அதோடு செல்லம்மாளிடம் உண்மையைச் சொல்லத் தனக்குத் தைரியம் வரவில்லை யென்றும், அவளுடைய மனதைப் புண் படுத்த விரும்பவில்லை யென்றும், தனக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால் அம்முலுவே எல்லாவற்றையும் செல்லம்மாளிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமென்றும்,

அவள் அம்முலுவுக்கு உதவி செய்து காப்பாற்று வாள் என்றும் எழுதி யிருந்தார்.

அதற்குப் பிறகு அனந்தராமனிட மிருந்து கடிதம் ஒன்றும் வரவில்லை. துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்த அம்முலு ஒரு ஆளை அனுப்பி விசாரித்துக்கொண்டு வரச் சொன்னாள். ஆள் வந்து, அனந்தராமன் இம் மண்ணுலகை நீத்த விவரத்தைக் கூறினான்.

"அக்கா! அந்த நிமிஷத்திலேயே நான் பிராணனை விட்டிருக்க வேண்டியது. ஆனால், அதோ தொட்டிலில் இருக்கிறானே, அவனுக்காக உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அவன் அப்போது என் வயிற்றில் இருந்தான்; ஆறு மாதம்" என்றாள் அம்முலு.

அம்முலுவின் கதையைக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தபோது செல்லம்மாளின் கவனம் அடிக்கடி அதே அறையில் ஒரு மூலையில் தரையில் வைத் திருந்த தொட்டிலின் பக்கம் சென்று கொண் டிருந்தது. அந்தத் தொட்டிலில் ஒரு குழந்தை கிடந்தது. குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அம்முலுவின் கதை முடியும் சமயத்தில் குழந்தை தன் கண்களை மலர விழித்து அப்புறமும் இப்புற மும் பார்த்து அழத் தொடங்கியது. செல்லம்மாள் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து தொட்டிலின் பக்கம் சென்றாள். குழந்தையின் முகம் அப்படியே அப்பாவை உரித்து வைத்ததுபோல் இருந்ததைக் கண்டாள்!

* * *

"குழந்தை! சாம்பு! அப்போது நீ உன்னுடைய குஞ்சுக் கைகளை நீட்டிக் கொண்டு, மழலை வாயால் 'அம் — மா' என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னிடம் தாவி வந்தாய். நான் உன்னை வாரி எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன். அந்த நிமிஷம் எனக்கு உலகமே மறந்து போய் விட்டது. எனக்குக் குழந்தை இல்லை என்ற குறையைப் பகவான் பூர்த்தி செய்துவிட்டார் என்ற ஒரு நினைவுதான் இருந்தது" என்றாள் செல்லம்மாள்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாம்பமூர்த்திக்கு ரோமம் சிலிர்த்தது.

5

அப்புறம் மூன்று நாள் அம்முலு உயிரோடு இருந்தாள். இந்த மூன்று நாளும் இறந்து போன அனந்தராமனைப் பற்றியே இரண்டு பேரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தன்னுடைய நல்ல குணத்தைப் பற்றி அனந்தராமன் அம்முலுவிடம் சொன்னதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் செல்லம்மாளுக்கு உள்ளம் பூரித்தது. அனந்தராமன் மேலிருந்த கோபதாபமெல்லாம் போய்விட்டது. அம்முலு கண்ணை மூடிய பிறகு, செல்லம்மாள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் குழந்தையைத் தோளோடு சாய்த்து எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்குக் கிளம்பிச் சென்றாள்.

ஊரில் செல்லம்மாளைப் பற்றி வம்பு வளர்க்கத் தொடங்கினர்கள். யாரோ ஒரு அனாதைக் குழந்

தையை விலைக்கு வாங்கி வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சாதி தெரியாத குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு வளர்ப்பதற்காக அவளைச் சாதியிலிருந்து தள்ளி வைத்தார்கள். இன்னும் சொல்லத் தகாத அவதூறையும் சிலர் வாய் கூசாமல் கேலியாகச் சொன்னார்கள். அதாவது, செல்லம்மாளே குழந்தையைப் பெற்று எடுத்துக் கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னார்கள். கிராமத்தி லிருந்து செல்லம்மாள் பட்டணத்துக்குப் போனபோதும், இந்தப் பொய் அவதூறு அவளைத் தொடர்ந்து போயிற்று. ஆனால், இதை யெல்லாம் செல்லம்மாள் சிறிதும் பொருட்படுத்த வில்லை. தன்னுடைய சகல கஷ்டங்களையும் துயரங்களையும் குழந்தை சாம்புவின் ஒரு புன்சிரிப்பில் மறந்து வாழ்ந்து வந்தாள்.

* * *

இவ்விதம் செல்லம்மாள் கதையை முடித்ததும், உட்கார்ந்திருந்த சாம்பமூர்த்தி எழுந்திருந்தான். "அம்மா! கடவுள் எங்கேயோ இருக்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண் டிருந்தேன். கோயிலிலும் குளத்திலும் போய்த் தெய்வத்தைத் தேடினேன். என் தெய்வம் வீட்டிலேயே இருக்கிற தென்பதை அறியாமற் போனேன். அம்மா! நீதான் என் தெய்வம்!" என்று சொல்லித் தரையில் விழுந்து தாயின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தான். செல்லம்மாள் உணர்ச்சி நெஞ்சை அடைக்க, ஒன்றும் பேச முடியாதவளா யிருந்தாள்.

பிறகு, சாம்பமூர்த்தி எழுந்து நின்று, "அம்மா! எனக்குக் கல்யாணமும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். வாழ்நாளெல்லாம் நான் பிரம்மசாரியாகவே இருப்பேன். உனக்குப் பணி விடை செய்வதே என் வாழ்க்கைக் கடமை. கடவுள் அறிய......." என்று சபதம் செய்யத் தொடங்கிய போது! "நிறுத்து, குழந்தை, நிறுத்து!" என்று செல்லம்மாள் நிறுத்தினுள்.

அதே சமயத்தில், முக்கால் வாசி சாத்தியிருந்த ரேழி நடைக் கதவு படீர் என்று திறந்தது. ஸ்ரீமதி ரங்கநாயகி ஆத்திரத்துடன் உள்ளே வந்தாள்.

"ரொம்ப அழகாயிருக்கிறது! நீங்கள் பிரம்ம சாரியா யிருந்துவிட்டால், என்னுடைய கதி என்ன? நானும் கன்னிகையாகவே இருக்கவேண்டியது தான். நான் உங்களுக்காக உங்களைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டாலும், உங்கள் அம்மாவுக் குப் பணிவிடை செய்வதற்காகவே கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன். அம்மா! எனக்கும் நீங்கள்தான் தெய்வம்!" என்று சொல்லி ரங்கநாய கியும் செல்லம்மாளின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்தாள். அவளுடைய தலையைத் தொட்டுச் செல்லம்மாள் ஆசீர்வாதம் செய்தபோது, கலகலவென்று அவ ளுடைய கண்களிலிருந்து நீர் பொழிந்தது.

சாம்பமூர்த்தி அவ்விதம் குனிந்த தலையுடன் வக்கீல் வீட்டிலிருந்து கிளம்பி வந்த பிறகு, ரங்கநாயகியை அவள் வீட்டார் ரொம்பவும் பரிகசித்துப் புண்படுத்தினர்களாம். இதனல் ரங்க

நாயகியின் மனம் உறுதிப் பட்டுவிட்டதாம். "நான் அவரைத்தானே கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன்? அவருடைய அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லையே? அவருடைய அம்மா எப்படி யிருந்தால் எனக்கு என்ன?" என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாமல் அவள் சாம்பமூர்த்தியின் வீட்டுக்கு வந்தாளாம். வாசற்படிக்கு அருகில் வந்தபோது உள்ளே தாயாரின் பேச்சுக் குரல் கேட்டதாம். அங்கு நின்றபடியே செல்லம்மாள் சொன்ன கதையின் பிற்பகுதியை யெல்லாம் கேட்டுவிட்டு, சாம்பமூர்த்தி சபதம் கூறும் சமயத்தில் உள்ளே வந்தாளாம்.

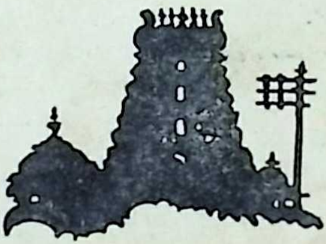
* * *

திருநீர் மலையில் கல்யாணம் ஆன அன்று பிற்பகல், மேற்படி வரலாறுகளை யெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட பின், "ஏன் மாப்பிள்ளை! உங்கள் மனைவியின் வீட்டார் அப்புறம் சமாதானம் அடையவே இல்லையா? இன்னும் கோபமாய்த் தான் இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டேன்.

"இல்லை; ரங்கநாயகியின் உறுதியைக் கண்ட பின் அவர்கள் ஒருவாறு சமாதானம் அடைந்து விட்டார்கள். இந்தக் கல்யாணத்துக்குக் கூட வருவதாகக் கடிதம் எழுதி யிருந்தார்கள். ஆனால், திடீரென்று புயலும் மழையும் அடித்து ரயில் பாதை சீர்கெட்டு விட்ட தல்லவா? அதனால்தான் வர முடியவில்லை" என்றான்.

அப்போது மணப் பெண் ரங்கநாயகி, "அதுவும் எங்களுடைய அதிர்ஷ்டந்தான். அந்தக் கும்பல் எல்லாம் வந்திருந்தால் நாங்கள் இன்றைக்கு இவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்திருக்க முடியுமா?" என்றாள்.

இந்த வருஷம் வைகாசிக் கோடையில் திடீரென்று அவ்வளவு பெரிய புயலும் மழையும் அடித்து ரயில் பாதை கெட்டதின் காரணம் அப்போதுதான் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

எஜமானவிசுவாசம்

1

இந்தியாவையும் உலகத்தையுமே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸர் ஸ்டாபோர்டு கிரிப்ஸ் துரை இந்தியாவுக்கு வந்தாரல்லவா? வந்து, அவர் சொன்னபடியே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விட்டுச் சேற்றை வாரிப் பூசிக் கொண்டு திரும்பிப் போனரல்லவா? அந்தக் கிரிப்ஸ் துரையின் விஜயத்தினல் ஏதாவது உண்மையில் பிரயோஜனம் ஏற்பட்டதா, ஏற்படாவிட்டால் அது யாருடைய குற்றம்?—என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கலாம். ஆனல், ஒரு பலன் நிச்சயமாக ஏற்பட்டது என்பதை நான் அறிவேன். கிரிப்ஸ் விஜயத்தின் பலனுகத்தான் 'வாச்மேன்' வீராசாமிக்கு வேலை போயிற்று. வேலை போனதோடு இல்லை; கிட்டத் தட்ட அவன் தூக்கு மேடையில் ஏறும்படி கூட ஆகிவிட்டது!

சென்னை அரமனைக்காரன் தெருவில் பிரசித்தியாக இருந்த (இப்போது "இருந்த" என்றுதான் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது, பாவம்!) மோகன் கம்பெனியில் இராக்காவல் வேலை பார்த்தான்

வீராசாமி. இந்த வேலையை அவன் சென்ற ஒன்பது வருஷ காலமாகப் பார்த்து வந்தான். இது விஷயம், மேற்படி மோகன் கம்பெனியின் புரொப்ரைட்டர் மிஸ்டர் எம். டி. மோகன் அவர்களைத் தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் ரொம்பவும் ஆச்சரியத்தை அளித்தது. ஏனெனில், மிஸ்டர் மோகனுடைய சுபாவம் ஒரு மாதிரி யானது. அதாவது, "க்ஷணச் சித்தம், கணப்பித்தம்" என்பார்களே, அந்தமாதிரி சுபாவம். காலையில் ஒரு சிப்பந்தியைக் கூப்பிட்டுச் "சம்பளத்தைத் தூக்கிப் போட்டிருக்கிறேன்" என்பார். சாயங்காலம் அதே சிப்பந்தியைக் கூப்பிட்டு, "டிஸ்மிஸ்—கணக்குப் பார்த்துச் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு போ!—பதில் பேசாதே!" என்பார். ஆகவே, அவருடைய ஆபீஸ் சிப்பந்திகள் எல்லாம் அன்ருடம் ஆபீஸுக்குக் கிளம்பும்போது 'டிஸ்மிஸ்' உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு திரும்புவதற்குத் தயாராகவே கிளம்புவார்கள். அதோடு, தினசரிப் பத்திரிகைகளில் 'வாண்டட்' பத்தியைப் பார்த்துக்கொண்டும், வேறு வேலைகளுக்கு மனுப்போட்டுக் கொண்டுந்தான் இருப்பார்கள்.

ஒன்றிரண்டு கிழப் பெருச்சாளிகள் மட்டும்—பிடித்துத் தள்ளினுலும் போகாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்களே தவிர, மற்றப்படி மோகன் கம்பெனியில் "பழையன கழிதலும் புதியன புகுத"லுமாகவே எப்போதும் இருக்கும்.

ஆனல், இவ்விதம் சிப்பந்திகளை மாற்றிக்

கொண்டு வந்தால், கம்பெனியின் காரியங்கள் எப்படி ஒழுங்காக நடைபெறுமென்று வாசகர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படலாம். அது இயற்கையுங் கூடத்தான். ஆனால், மிஸ்டர் மோகனுடைய இயற்கையை வாசகர்கள் நன்ருய்த் தெரிந்து கொள்ளாத தோஷமே அதற்குக் காரணம். மிஸ்டர் மோகன் ஒரு சமயம் என்ன சொன்னாராம், தெரியுமா? கேளுங்கள் :—

"தெருக் கூட்டுகிற விளக்குமாறுகளை இந்த ஆபீஸ் நாற்காலி ஒவ்வொன்றிலும் கொண்டுவந்து உட்கார வைத்து இந்த ஆபீஸை நான் நடத்தி விடுவேன். நீங்கள் ஒருவரும் இங்கே வேண்டாம்! தொலைந்து போங்கள்!" என்ருராம்.

மோகன் கம்பெனியின் பழைய பெருச்சாளி மானேஜர் என்ன செய்தாராம், தெரியுமா? மேற்படி அருமையான மணி வாக்கியங்களைப் பளபளப்பான காகிதத்தில் அழகாக அச்சிட்டுக் கண்ணாடிச் சட்டம் போட்டு ஒவ்வொரு சிப்பந்திக்கும் ஒவ்வொன்று கொடுத்தாராம். கொடுத்து அவரவர்களுடைய வீட்டில் படுக்குமிடத்துக்கு நேரே மாட்டி வைக்கும்படியும், காலையில் எழுந்ததும் அதைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ளும்படியும் சொன்னாராம். "என்னத்துக்காக?" என்று ஒரு சிப்பந்தி கேட்டதற்கு, "அட பாவிகளா! அப்படிச் செய்தால் உங்கள் பிதிர்க்கள் கரையேறுவார்கள். கயா சிராத்தம் பண்ணின பலன் கிடைக்கும்!" என்ருராம்.

சரி, நம்முடைய கதாநாயகன் 'வாச்மேன்' வீராசாமியிடம் வருவோம். அவன் இப்போது ஒரே சோகக் கடலில் முழுகிக் கிடக்கிறான்; அவனுக்கு வேலை போய் ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகி விட்டது. வேலை போன விதத்தை நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு அழுகையும் ஆத்திரமும் வந்தது.

ஒரு நாள் பிற்பகல் சம்பளம் வாங்குவதற்காக ஆபீஸுக்குப் போனான் வீராசாமி. காஷியர், "மானேஜரிடம் போ!" என்றார். மானேஜர், "வீராசாமி! நேற்று இராத்திரி 10 மணிக்கு எஜமான் இந்தப் பக்கம் வந்தாராம். உன்னைக் காணோமாம். கணக்குத் தீர்த்து அனுப்பிவிடும்படி உத்தரவு!" என்றார். வீராசாமிக்குத் தலையில் ஜப்பான் குண்டு விழுந்தது போலிருந்தது. "ஐயோ! நான்........" என்று ஆரம்பித்தான். "பேசாதே! போ!" என்று அதட்டினார் மானேஜர். எஜமான விசுவாசமுள்ள வீராசாமி சம்பளம் வாங்கிக்கொள்ளாமல் ஆபீஸ் வாசலில் போய் நின்று காத்திருந்தான். மிஸ்டர் மோகன் வெளியில் வந்து காரில் ஏறும் சமயத்தில் போய் நின்று, "எசமான்......." என்றான். "எசமானாவது? சனிய

னுவது!! டிரைவர், விடு!" என்றார் மோகன். கார் போய்விட்டது.

பிறகு, வீராசாமி மறுபடியும் காஷியரிடம் போய்ப் பாக்கி யிருந்த இரண்டரை மாதத்துச் சம்பளத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

2

வீராசாமி அவனுடைய மகளின் வீட்டில் இருந்தான். அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள். அவர்களிடம் கிழவனுக்கு உயிர். மகளின் புருஷன் குடிகாரன். சம்பாதிக்கிற காசைச் சரியாக வீட்டுக்குக் கொண்டு வருகிறதில்லை. ஆகவே, கிழவனுடைய சம்பளம் குடும்பத்துக்கு ரொம்ப ஒத்தாசையாயிருந்தது. ஐயோ! திடீரென்று மாதம் 12 ரூபாய் நின்று போய்விட்டதே? காலட்சேபம் எப்படி நடக்கும்? மகள் எங்கேயாவது வீட்டுவேலை செய்யப் போகவேண்டும் போலிருக்கிறதே!

"எப்படியாவது நடந்துவிட்டுப் போவுது? நீ இரவிலே நல்லாப் படுத்துத் தூங்கு!" என்றாள் அருமை மகள். ஆனால், கிழவனுக்குத் தூக்கம் வந்தால்தானே? ஆறு வருஷமாகக் காவல் காத்த மோகன் கம்பெனி ஆபீஸ் கட்டிடம் அவனை 'வா வா' என்று வருந்தி அழைத்துக்கொண்டேயிருந்தது.

ஒரு நாள் இருட்டிய பிற்பாடு வீராசாமி குடிசையில் இருப்புக் கொள்ளாமல் வெளியே

கிளம்பினன். வீதியோடு போய்க் கொண்டிருந்த வன், மோகன் கம்பெனி ஆபீஸ் பையன் ஒருவனைப் பார்த்தான். ஏதோ காணுது கண்டவனைப்போல் ஆர்வத்துடன் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஏண்டா, மூனிசாமி! என்னடா சேதி? ஆபீ செல்லாம் எப்படிடா நடக்குது?" என்றான்.

"ஆபீசு குட்டிச்சுவராப் போச்சு! விடு, நான் போறேன்" என்றான் முனிசாமி.

"அட பாவி! எசமான் சம்பளத்தை வாங்கித் தின்னுட்டு அவருக்கே துரோகம் நினைக்கிற பசங்களா!......."

"எப்படியோ. தாத்தா! ஓடிப் போனவனுக்கு ஒம்பதாம் மடத்திலே ராசா என்கிறப்பலே, உன்பாடு தேவலே."

"என்னடா என்பாடு தேவலே?"

"இரண்டரை மாசச் சம்பளம் மொத்தமா வாங்கிக்கிட்டே இல்லே யா? எங்களுக் கெல் லாம் காலணு இன்னும் கிடைக்கலே."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; எசமான் பாடு ரொம்ப 'அவுட்' என்கிருங்க. ஆபீசே குளோசு ஆகிடும் என்கிருங்க!"

கிழவன் ஏதோ நினைவு வந்தவனாய், "ஏண்டா, முனிசாமி? எனக்குப் பர்த்தியாய் யாராவது வாச்மேன் வந்திருக்கிறானா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லை, தாத்தா! நான்கூட ஒரு கிழவனைக் கொண்டுவந்து விட்டேன். 'வாச்மேன்' தேவை யில்லை யென்று எசமான் சொல்லிவிட்டாராம்!"— இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டே பையன் கம்பி நீட்டினான்.

வீராசாமியின் மனம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. வீதியின் முடுக்கில் இருந்த பாலத்தின்மேல் உட்கார்ந்து யோசிக்கத் தொடங்கினான். ஆகா! எசமானுக்குக் கஷ்டம் வந்தவுடனே இந்தத் துரோகிப் பசங்கள் எல்லாரும் எப்படிப் பேசு கிறார்கள், பார்த்தாயா? அடாடா! கட்டிடத்தில் ராத்திரி காவலே இல்லை யாமே? எந்தக் களவா ணிப் பயலாவது வந்து சுருட்டைக் கொளுத்திப் போட்டுட்டுப் போனால் என்ன ,செய்கிறது? குடி முழுகிப்போய் விடுமே?

வீராசாமியின் கால்கள் மோகன் கம்பெனி ஆபீஸ் வாசலை நோக்கித் தள்ளாடிக் கொண்டே நடந்தன.

3

இப்போது நாம் மிஸ்டர் எம். டி. மோகனை நேரில் சந்தித்தாக வேண்டும். இராத்திரி இரண்டு மணி ஆனபோதிலும், அவரை இப்போதே பார்த்து விடுவதுதான் நல்லது. பொழுது விடிந்தால் வேறு அலங்கோலமான நிலைமையில் அவரைப் பார்க்கும் படி நேரிடும்.

நல்ல வேளையாக மிஸ்டர் மோகனும் இன்னும் தூங்கவில்லை. அவருடைய பெரிய பங்களாவின் மேல்மச்சில் முகப்பு அறையில் மேஜையின் பின்னல் உட்கார்ந்திருக்கிறார். வயது சுமார் நாற்பது இருக்கும். பணத்தொந்தி லேசாக விழுந்திருக் கிறது. தட்டையான முகத்தில் ஹிட்லர் மீசை. கிராப்புத் தலை. சுவரில் ஹாட் முதலிய நாகரிக உடைச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன.

மேஜை மேல் உள்ள காகிதங்களில் ஏதேதோ கூட்டியும் கழித்தும் கணக்குப் பார்க்கிறார். பக்கத்தில் டெலிபோன் இருக்கிறது. அதை ஆவலுடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார்.

இதையும் அதையும் இருக்கிற இருப்பையும் முகத்தில் பரபரப்பையும் பார்த்தால், மனுஷர் டெலிபோனில் ஏதோ முக்கியமான செய்தியை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்று கிறது.

அவர் எதிர்பார்க்கும் செய்தி டெலிபோனில் வருவதற்குள்ளே, மிஸ்டர் மோகனுடைய வாழ்க்கை

வரலாற்றைக் கொஞ்சம் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மிஸ்டர் மோகன் ஒரு வயதுக் குழந்தையா யிருக்கும்போதே பணம் சேர்க்க ஆரம்பித்து விட்டான் என்று அவனுடைய பெற்றோர்கள் அந்தக் காலத்தில் பெருமைப் படுவதுண்டு. ஒரு சமயம் வீட்டில் ஒரு இரண்டணு வெள்ளி நாணயம் (அப்போது இந்த நாட்டில் சில வெள்ளி நாணயங் களும் இருந்தன) காணுமற் போய்விட்டதாம். தேடு தேடு என்று தேடினர்களாம். கடைசியில் குழந் தையின் வாயைத் திறந்து பார்த்தால், கடை வாயில் இரண்டணுவை அடக்கிக் கொண் டிருந்ததாம்! அதை எடுப்பதற்குள் குழந்தை ரகளை செய்து விட்டதாம்!

இப்பேர்ப்பட்ட மோகன் காலேஜ் படிப்பு முடிந்ததும், கேவலம் உத்தியோகத்தைத் தேடாமல் தொழில் ஆரம்பித்தான். அவன் ஆரம்பித்த தொழில் ஏஜென்ஸி வியாபாரம்; எந்த ஊரில் எந்த சாமான் தயாராகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, அதற்கு ஏஜென்ஸி எடுத்து, விளம்பரம் பண்ணி, சில்லறைக் கடை வியாபாரிகளுக்கு விநியோகிப்பது. ஓடாத கடிகாரம் முதல், தலை வழுக்கைத் தைலம் வரையில், எத்தனையோ சாமான்களுக்கு மோகன் ஏஜென்ஸி எடுத்தான். இவற்றை விளம்பரம் செய்வதற்காக முதலில் கேட்லாக்குகள், அப்புறம் பஞ்சாங்கங்கள், டைரிகள், கேலண்டர்கள்—இப்படி யெல்லாம் பிரசுரம் செய்யத் தொடங்கினுன்.

மோகன் பஞ்சாங்கம் வெகு சீக்கிரத்தில் பிரசித்தியாகி, "வேறு எந்தப் பஞ்சாங்கத்தையும் விட மோகன் பஞ்சாங்கத்தில்தான் அமாவாசையும் தியாஜ்யமும் அதிகம்" என்ற பெயரைப் பெற்று விட்டது! மோகன் கேலண்டர் என்றால், ஜனங்களிடையே அடிதடி உண்டாவது வழக்கமாயிற்று. அவ்வளவு கிராக்கி! "மோகன் டைரியில் மாதத்துக்கு 33 தேதி!" என்ற புகழும் உண்டாயிற்று.

சாதாரணமாய் இம்மாதிரி வியாபாரத்தில், நாலு அணு சாமானுக்கு மூன்றரை ரூபாய்க்கு மேல் லாபம் வைப்பதில்லை யாதலால், பணம் வந்து குவியத் தொடங்கியது.

பணம் குவியவும் மிஸ்டர் மோகன் பணச் செலவுக்கும் வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டு வந்தார். கிளப்புகளில் அங்கத்தினரானர்; பார்ட்டிகள் கொடுத்தார்; பெரிய இடத்துச் சிநேகிதங்கள் ஏற்பட்டன; குதிரைப் பந்தயத்துக்கும் போனர்.

ஒரு தடவை கார்ப்பொரேஷன் தேர்தலுக்கு நின்று பிரமாதமான தோல்வியடைந்தார்! மகத்தான வெற்றிகரமாக ஓடிய ஒரு தமிழ் டாக்கியில் பங்காளியாகி, போட்ட பணத்தில் பாதியை இழந்தார்! ஜனங்களுக்கோ வர வர ஓடாத கடிகாரங்கள், வழுக்கைத் தைலங்கள், எலெக்டிரிக் ஜீவசக்தி மாத்திரைகள்—இவற்றிலெல்லாம் மோகம் குறைந்து வந்தது.

கடைசியில், மிஸ்டர் மோகன் தம்முடைய பொருளாதார நிலைமையைக் கவனித்துப் பார்க்க

வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. கவனித்துப் பார்த்ததில், "நிலைமை பேபார்ஸூதான்" என்று தெரிந்தது. நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்கு; சம்பாத்தியத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு, உடனே ஏதாவது பெருமுயற்சி செய்தாக வேண்டும்.

இவ்விதம் தீர்மானித்துக்கொண்டு மிஸ்டர் மோகன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அவருக்கு ஒரே திகைப்பாய்ப் போய்விட்டது. யுத்த ஆரம்பத்திலிருந்து பலர் பல வகைகளிலும் ஏராளமாய்ப் பணம் பண்ணிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டார். சிலர் மிலிடரி கண்டிராக்டில் பணம் பண்ணினர்கள். சிலர் ஆகாச விமான தளங்கள் கட்டி லட்சாதிபதியானுர்கள். ஒருவர் ஊரிலுள்ள ஓட்டைத் தகரங்களையெல்லாம் சேர்த்து வைத்திருந்தார். அவருக்கு அரை லட்சம் ரூபாய் லாபம் கிடைத்தது. பழைய கோணிப் பைகளையெல்லாம் வாங்கினர் ஒருவர். அவர் முக்கால் லட்சம் தட்டினர். இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு ஒருவர் க்ஷவர பிளேடுகளை வாங்கி வைத்திருந்தார். அவருக்கு இருபதினுயிரம் ரூபாய் லாபம். காகிதம் ஸ்டாக் செய்தவர்கள், எலெக்டிரிக் சாமான் ஸ்டாக் செய்தவர்கள் — இவர்களுடைய லாபத்தையெல்லாம் சொல்ல முடியாது.

இதையெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க மிஸ்டர் மோகனின் பரபரப்பு அதிகமாயிற்று. இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் கோடி கோடியாக நோட்டுகளை அச்சிட்டுத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் தாம் பணம் சம்பாதிக்கா விட்டால், உயிர்

வாழ்ந்துதான் என்ன பிரயோஜனம்? அதற்கு என்ன வழி? எத்தனையோ வழிகள் இருக்கின்றன— அவற்றில் எதைக் கையாளுவது?

ஒரு வழியில் அவருடைய கவனம் சென்றது. அவருடைய கிளப் அங்கத்தினர்களில் ஒருவர் 'ஷேர் மார்க்கெட்' என்று சொல்லப்படும் பங்கு வியாபாரத்தில் மூன்றே மாதத்தில் இருபது லட்சம் ரூபாய் சேர்த்தது அவருக்குத் தெரிந்தது. இதுதான் சரியான வழி யென்று தீர்மானித்து, ஷேர் மார்க் கெட்டில் புகுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினர்.

அதனுடைய தந்திர மந்திரங்களை யெல்லாம் படித்தார். "தோலைக் கடித்துத் துருத்தியைக் கடித்துத்தானே வேட்டை நாயாக வேண்டும்?" என்னும் முதுமொழியைப் பின்பற்றி, முதலில் சொற்ப அளவில் பங்குகள் வாங்கி விற்க ஆரம் பித்தார். அதோடு பிரமாதமாக ஒரு அடி அடிப்ப தற்கு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்.

அந்தச் சந்தர்ப்பந்தான் ஸர் ஸ்டாபோர்டு கிரிப்ஸின் விஜயத்தின்போது ஏற்பட்டது.

ஷேர் மார்க்கெட்டில் பங்குகளின் விலை உயர் வதும் விழுவதும் பல அதிசய காரணங்களால் ஏற்படுகின்றன. மகாத்மா காந்திக்கும் ஷேர் மார்க் கெட்டுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லையல்லவா? ஆனாலும் மகாத்மா சிறைப்பட்டார் என்றால், பங்கு

களின் விலை இறங்கும். மகாத்மா விடுதலை அடைந்தாரென்றால், பங்கு விலை ஏறும்!

கிரிப்ஸ் தூது வருகிற செய்தி கிடைத்ததுமே, "சரி, பங்கு மார்க்கெட்டில் விலை ஏறப்போகிறது!" என்று மிஸ்டர் மோகன் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அதில் உண்மையில்லாமற் போகவில்லை. "கிரிப்ஸ் வரவினால் இந்திய அரசியல் பிரச்னை தீரலாம்" என்ற நம்பிக்கை தேசத்தில் உண்டானதுபோல் ஷேர் மார்க்கெட்டிலும் எற்பட்டது. பங்குகளின் விலை ஏற்று முகம் காட்டிற்று.

"கிரிப்ஸ் பறந்து வரப் போகிறார்"—பங்கு விலை இன்னும் சிறிது ஏறிற்று. "கிரிப்ஸ் கிளம்பி விட்டார்"—பங்கு விலை சுரவேகம் அடைந்தது. "கிரிப்ஸ் கராச்சியில் வந்து இறங்கினர்"—நூறு ரூபாய் விலையிலிருந்த சில பங்குகள் நூற்றறுபதுக்கு வந்துவிட்டன.

மிஸ்டர் மோகனுக்கும் பண ஜுரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பங்கு வாங்குவது—அதை பாங்கியில் அடகு வைத்துக் கடன் வாங்குவது—அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு பங்கு வாங்குவது—அதை இன்னொரு பாங்கியில் வைத்துக் கடன் வாங்குவது—இப்படி ஜமாய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாளுக்கு நாள் விஷம் ஏறுவது போல் ஏறிக் கொண்டிருந்தது பங்குகளின் விலை.

"கிரிப்ஸுக்கும் காங்கிரஸுக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது" என்று ஒரு பொய்ச் செய்தி

வந்து, பத்திரிகைகளில் கூடத் தலையங்கம் எழுதி விட்டார்கள் அல்லவா? அன்றைய தினம் மிஸ்டர் மோகன் வாங்கின பங்குகளை யெல்லாம் விற்றிருந்தால், ஏழுரை லட்சம் ரூபாய் லாபம் பண்ணி யிருக்கலாம்.

ஆனல், அந்தோ! "இன்னும் இருபத்து நாலு மணி நேரம் பார்க்கலாம்" என்று இருந்துவிட்டார். அடுத்த இருபத்து நாலு மணி நேரத்திற்குள் "கிரிப்ஸின் படுதோல்வி" "வேஷம் வெளியாயிற்று" என்ற தலைப்புக்களுடன் செய்திகள் வந்து விட்டன.

பங்கு மார்க்கெட் தலை கீழாக உருட்டி யடித்துக்கொண்டு விழுந்தது. மிஸ்டர் மோகன், பாவம்!....

4

'கிணுகிணு' வென்று டெலிபோன் மணி அடித்தது. மோகன் தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து நின்று டெலிபோன் ரிஸீவரைக் கையி லெடுத்தார்.

"ஹலோ ...."

"பூக்கடைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனு? ஓகோ! என்ன விசேஷம்?......."

"புகைஞ்சுதா? என் கம்பெனியிலேயா? அப்புறம் ....?"

"பைர் இன்சின் வந்து நெருப்பை அணைச் சுட்டுதா? ரொம்ப —"

"வாச் மேனே கிடையாதே?"

"யார்? வீராசாமியா?"

"கொஞ்சம் கூடச் சேதம் ஆகலேன்னு சொல்றீங்க? ரொம்ப ——"

"யாராவது எஜமானத் துரோகி செய்த வேலையாய்த்தான் இருக்கணும். அவ்வளவு ஏற்பா டாய்த் தீப் பிடிக்கச் செய்கிறதுன்னு —?"

"டிரைவர் இல்லை, காலையிலே வந்து பார்க் கிறேன். குட் நைட்."

டெலிபோன் ரிஸீவரைப் படீரென்று வைத் தார் மோஹன். மேஜையை நாலுதடவை குத்தினார். அவர் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. உதடுகளும் ஹிட்லர் மீசையும் துடித்தன. கண்களில் பொறி பறந்தது.

பின் வருமாறு தமக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார்:—

"கிழட்டுப் பிரம்மஹத்தி — சண்டாளன் — துரோகி—இவனை யார் அங்கே போகச் சொன் னது? — அவனைச் சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொன்று குழியை வெட்டி மூடினாலும் தோஷமில்லை!— கடைசி பிளானும் இப்படிப் போச்சு!—இனிமேல்?"

அரை மணி நேரம் ஆவேசம் வந்தவர்போல் அங்குமிங்கும் நடந்து, பல்லைக் கடித்து, மேஜை

யைக் குத்தி, சுவரை உதைத்து—எல்லாம் ஆன பிறகு, மிஸ்டர் மோகன் மேஜை டிராயரைத் திறந்து அதிலிருந்த கைத் துப்பாக்கியை எடுத்தார். சற்று நேரம் அதைத் தம் மார்புக்கு நேராகப் பிடித்துக் குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னர், அதை மேஜைமீது வைத்துவிட்டுப் பேனவும் காகிதமும் எடுத்து எழுதத் தொடங்கினர்.

பாவம்! அநேகமாய் அவருடைய மனைவி மக்களுக்குக் கடிதமாயிருக்கலாம். அவர்களெல்லாம் 'எவாக்வேஷன்' சமய மாதலால் வெளியூரில் இருந்தார்கள். அவருடைய அந்தரங்கக் கடிதங்களை நாம் பார்ப்பது நியாயமில்லை யல்லவா?

* * *

பலபலவென்று கிழக்கு வெளுக்கும் நேரம். மிஸ்டர் மோகன் கடிதங்களை எழுதி முடித்து இரும்புப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினர். திரும்ப மேஜையினருகில் வந்தார்.

"எசமான்!" என்ற சத்தம் திடீரென்று கேட்டதும் வாசற்படிப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்.

'வாச்மேன்' வீராசாமி கூர்ச்சம் போல் நின்று கொண்டிருந்தான். பங்களாவின் வாசல் வராண்டாவில் மச்சுப்படி இருந்தபடியால் அதன் வழியாக அவன் பாட்டுக்கு ஏறி வந்திருக்க வேண்டும்.

சற்று நேரம் மிஸ்டர் மோகன் பிரமித்து நின்றபோது, வீராசாமி சொல்லிக்கொண்டே போனன். "எசமான்! என்னமோ கால வித்தியா

சத்தினலே எசமான் நம்மை மறந்தாலும், நாம் மறக்கக் கூடாதுன்னு, இராத்திரி நம்ம கம்பெனிக்குப் போனேனுங்க. பர்த்தி வாச்மேன் இன்னும் வைக்கலேன்னு கேள்விப் பட்டேனுங்க. கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம் புகைச்சல் நாத்தம் தெரிஞ்சுதுங்க. ஜன்னல் வழியாப் புகை வந்ததுங்க. உடனே, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடினேனுங்க. பைர் இன்ஜின் ஒரு நொடியிலே வந்து அணைச்சுட்டுதுங்க. ஒரு சேதமும் இல்லாதே போச்சுங்க......."

மிஸ்டர் மோகன் திடீரென்று பாய்ந்து வந்து வீராசாமியின் கழுத்தை இறுக்கிப் பிடித்தார். "அட பாவி! துரோகி! உன்னைத்தான் டிஸ்மிஸ் பண்ணியாச்சேடா? உன்னை யாருடா வரச் சொன்னது?" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் முதுகிலும் தலையிலும் போடு போடு என்று போட்டார். அவனுடைய கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டே மச்சுப் படியண்டை வந்து ஒரு தள்ளுத் தள்ளினர். கிழவன் உருட்டி யடித்துக்கொண்டு போய்க் கீழே விழுந்தான்.

வீராசாமி அளவில்லாத திகைப்புடன் எழுந்து

உட்கார்ந்து தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ள முயன்றபோது, மேலே, 'டுடும்' என்ற துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்டது.

சத்தத்தைக் கேட்டு, தோட்டக் குடிசையில் படுத்திருந்த தோட்டக்காரன், வாசலில் போன பால்காரன், வீட்டுச் சமையற்காரன் எல்லாரும் ஓடிவந்தார்கள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் போலீஸ் காரர்களும் வந்தார்கள்.

மேலே, மிஸ்டர் மோகனுடைய உடல், துணி யெல்லாம் இரத்தம் தோய்ந்து, தரையில் விழுந்து கிடந்தது. அருகில் அவருடைய கைத்துப்பாக்கியும் கிடந்தது.

மோகனுடைய உடலை வைத்தியப் பரிசோத னைக்காக ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

வீராசாமியைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோய் 'லாக்—அப்'பில் அடைத்தார்கள்.

* * *

வட பழனி ஆண்டவனின் புண்ணியத்தில் கிழவன் வீராசாமி அதிக காலம் சிறையில் இருக் கும்படி நேரவில்லை.

ஏனெனில், ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர்கள் மிஸ்டர் மோகனுடைய உடம்பில் உயிர் இருக்கிற தென்று கண்டுபிடித்து அவருக்குப் பிழைப்பூட்டி விட்டார்கள். எத்தனையோ பேரை வேலை தீர்ப்ப வர்கள் சிலருக்குப் பிழைப்பூட்டவும் வேண்டியது தானே ?

பிழைத்தெழுந்த மோகன் அந்தப் பலஹீன மான உடல் நிலைமையில் போலீஸ்காரர்களிடம் உள்ளது உள்ளபடி எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டார்.

அவருக்கு வியாபாரத்தில் பெரு நஷ்டம் வந்து விட்டதென்றும், நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக ஆபீஸுக்கு அவரே நெருப்பு வைத்துவிட்டு பையர் இன்ஷியூரன்ஸ் தொகை—லட்சம் ரூபாய்—வாங்கு வதற்கு எண்ணினர் என்றும், அதற்காகவே ‘வாச் மேன்’ வீராசாமியை டிஸ்மிஸ் பண்ணினரென்றும், அவனுடைய எதிர்பாராத தலையீட்டினல் நோக்கம் நிறைவேருமல் போகவே தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்ருரென்றும் அவருடைய வாக்கு மூலத்தின் மூலம் தெரியவந்தன.

எனவே, வீராசாமி விடுதலை யடைந்து அவனுடைய பேரக் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதற்கு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

எப்படியும் அவனுடைய எஜ மான விசுவாசம் வீண் போக வில்லை யென்றே சொல்லவேண் டும். அவனைத் தூக்கு மேடையி லிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகவே மிஸ்டர் மோகன் குறி பிசகாய்ச் சுட்டுக்கொண் டிருக்கலாமல்லவா?

இது என்ன சொர்க்கம்?

ராவ்பகதூர் வியாக்ரபாத சாஸ்திரிகள் மிகுந்த வியாகூலத்துடன் போய்க் கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்கள் அங்குமிங்கும் ஆவலுடன் நோக்கின. தெரிந்த முகம் ஏதாவது கண்ணுக்குத் தென்படாதா என்ற ஏக்கம் அவருடைய உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்மா! இங்கு வந்து வருஷம் பன்னிரண்டுக்கு மேலாகிறது. பன்னிரண்டு வருஷந்தானா? பன்னிரண்டு யுகம் போல அல்லவா தோன்றுகிறது?—இருக்கட்டும்; இந்தப் பன்னிரண்டு வருஷத்தில் பழக்கமான முகம் ஒன்றைக் கூடக் காண வில்லை. பழைய ஞாபகங்களைப் பற்றிக் குஷாலாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க ஒரு ஆத்மாகூட அகப்பட வில்லை. "இது என்ன சொர்க்கம்?" என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டார் வியாக்ரபாத சாஸ்திரிகள். விஷயம் என்னவென்றால், அவருக்குச் சொர்க்கம் கொஞ்சங் கூடப் பிடிக்கவில்லை. இந்தச் சொர்க்கத்தை அடைவதற்காகப் பூலோகத்தில் அவர் செய்த காரியங்களை நினைத்தால் அவருக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வந்தது. இந்தச் சொர்க்கத்தை அடைவதற்காக அவர் செய்யாத காரியங்களை நினைத்தால் அவருக்கு அழுகையாய் வந்தது. ஆனால், தரித்திரம் பிடித்த இந்தச் சொர்க்கத்தில் சிரிக்க முடியுமா? முடியாது! அழத்

தான் முடியுமா? அதுவும் முடியாது!—இதற்குப் பேர் சொர்க்கமாம். சிவ! சிவா! ராம ராமா!—இல்லே, பிசகு! வாபஸ் வாங்கிக் கொள்கிறேன். சிவனையும் ராமனையும் பிரார்த்தித்துப் பிரார்த்தித்துத்தான் இந்தச் சொர்க்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேனே? போதாதா? சொர்க்கத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குப் போவதற்கு யாரைப் பிரார்த்திக்கலாம்? சனீசுவரனைப் பிரார்த்தித்துப் பார்க்கலாமா?—"சனீசுவர! சனீசுவர சனீசுவர சனீசுவர!........"

"யார், சாஸ்திரிகள்வாளா?" என்று பழகிய குரல் காதில் விழுந்ததும், சாஸ்திரிகள் மூன்று துள்ளுத் துள்ளி ஒரே குதியாய்க் குதித்தார். பார்த்தால், சாக்ஷாத் திவான்பகதூர் கச்சபேசுவர முதலியார் எதிரே வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

"அடாடடா! முதலியார்வாளா? வாருங்கோ, வாருங்கோ, வாருங்கோ! பார்த்துப் பதினைந்து வருஷத்துக்கு மேலாச்சே? எப்போது வந்தீர்கள்? என்ன சேதி? என்ன சமாசாரம்?........" என்று உற்சாகமாகக் கேட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரிகள் முதலியாரின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்க முயன்றார். ஆனல், கையில் ஒன்றும் அகப்படாமற் போகவே முகத்தில் ஏமாற்றம் தோன்றியது.

"என்ன சாஸ்திரிகள்வாள்! இது சொர்க்கம் என்கிறதே மறந்து போய்விட்டாற் போலிருக்கிறது! பூலோகத்தில் இருப்பதாகவே ஞாபகமோ?" என்றார் கச்சபேசுவர முதலியார்.

"அப்படித்தான்ணு, அப்படித்தான்! உங்களைப் பார்த்த சந்தோஷத்திலே ஒரு நிமிஷம் இது சொர்க்கம் என்கிறதே மறந்துதான் போச்சு! பூலோகமென்றே நினைச்சுட்டேன்!" என்று சாஸ்திரிகள் கூறி 'ஹிஹ்ஹிஹ்ஹி' என்று சிரித்தார்.

அப்போது அந்தப் பக்கமாகப் போன தேவர்களும் தேவிகளும் அவரை நோக்கி ஏளனமாகப் பார்த்துக்கொண்டு போனார்கள்.

"இந்த மாதிரி சிரிப்பைக் கேட்டுப் பத்து வருஷத்துக்கு மேலாகி விட்டது!" என்றார் முதலியார்.

"ஆமான்ணு! அதை நினைத்தால் துக்கம் துக்கமாய் வருகிறது....ஊம் ஊம்...." என்று சாஸ்திரிகள் பலமாக அழுதார்.

"வேண்டான்ணு! அழாதேங்கோ!" என்று முதலியார் கூறி, "இப்படி அழுகைக் குரலைக் கேட்டு எத்தனை நாள் ஆச்சு தெரியுமா? ஊம் ஊம்...." என்று தாமும் அழத் தொடங்கினார்.

இரண்டு பேரும் ஒருவருடைய கண்ணை ஒருவர் துடைக்க முயன்று, அது பிரயோஜனமில்லையென்று கண்டபோது அதனுடைய ஹாஸ்ய ரசத்தை அநுபவித்துப் பலமாகச் சிரித்தார்கள்.

"அப்படின்ணு, உங்களுக்கும் சொர்க்கம் பிடிக்கவில்லைன்னு சொல்லுங்கோ!" என்றார் முதலியார்.

"பிடிக்கலையா? அழகுதான்? பிடிக்கலையான்ணு கேட்கிறீர்கள்? சொர்க்கம் என்கிறது இந்த

மாதிரி இருக்கும் என்று மட்டும் தெரிந்திருந்தால் அவ்வளவு தானம் தர்மம், தலையிலே குட்டிக்கிறது, மூக்கைப் பிடிக்கிறது, கோவிலுக்குப் போகிறது—ஒன்றுமே பண்ணியிருக்க மாட்டேனே? இந்த அழகான சொர்க்கத்துக்காகப் பூலோகத்தை நன்ருக அநுபவிக்காமல் போனது என்ன முட்டாள் தனம் என்பதை எண்ணும் போது...."

"என் மனதி லிருக்கிறதை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறீர்கள், சாஸ்திரிகள்வாள்! எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்து பேசவேணும். இருக்கட்டும்; இப்போது எங்கே கிளம்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தீர்கள்?" என்று முதலியார் கேட்டார்.

"எங்கே கிளம்பினேனு? ஓரிடத்துக்கும் இல்லே. இந்த அழகான சொர்க்கத்திலே எங்கே போனுல்தான் என்ன? எல்லாம் ஒரே லட்சணந் தான்!" என்று சாஸ்திரிகள் அலுப்புடன் கூறினுர்.

"அப்படியானுல், வாருங்கள்! அதோ அந்த மந்தார மரத்தடியில் உட்கார்ந்து சாவகாசமாகப் பேசலாம்" என்ருர் முதலியார்.

இரண்டுபேரும் சமீபத்தில் தென்பட்ட மந்தார மரத்தடிக்குப் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

2

மந்தார விருட்சம் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மலர்களி லிருந்து கிளம்பிய திவ்ய பரிமள வாசனை நாலாபுறமும் சூழ்ந்திருந்தது. மரக் கிளைகளில் குயில்கள் உட்கார்ந்து 'குக்கூ' 'குக்கூ' என்று இனிய குரலில் பாடின.

மரத்தினடியில் பச்சை ஜமக்காளம் விரித்தாற் போல் பசும்புல் படர்ந்திருந்தது. ஒரு தூசி, தும்புக் கிடையாது.

சாஸ்திரிகள் ஒரு புல்லைப் பிடுங்கி வாயில் வைத்துக் கடித்தார்.

"என்ன, வியாக்ரபாத சாஸ்திரிகளே! புல்லைத் தின்கிறீர்களோ? புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா என்னும் பழமொழி என்ன கதி ஆயிற்று?" என்று முதலியார் சொல்லி ஹிஹ்ஹி ஹிஹ்ஹி என்று சிரித்தார்.

"அதெல்லாம் பூலோகத்துப் பழமொழி! இந்த தரித்திரம் பிடித்த சொர்க்கத்திலே புலிக்குப் பசியேதான் கிடையாதே?" என்று சாஸ்திரிகள் சொல்லி ஹஹ்ஹஹ்ஹா என்று சிரித்தார்.

"பின்னே என்னத்திற்காகப் புல்லைத் தின்கிறீர்கள்?"

"என்ன இருக்கிறது இங்கே தின்கிறதற்கு? அமிர்தத்தைத் தவிர வேறு ஒரு மண்ணாங் கட்டிகூட இல்லை. அமிர்தம் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு அலுத்துப் போய் விட்டது!...."

"அமிர்தம் அலுத்துப் போய் விட்டதா? அது தான் கேட்டேன், ஏன் சாஸ்திரிகள்வாள்! பூலோகத்திலே நீர் எதற்கெடுத்தாலும் 'அமிர்தமாயிருக்கு' என்று சொல்லி வந்தீரோ, இல்லையோ? இனிமேல் சொல்லமாட்டீரே?"

"என் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பாதீர்! இட்லி, மிளகாய்ப் பொடி, நல்லெண்ணெய் இந்த சொர்க்கத்தில் கிடையாது என்று மட்டும் தெரிந்திருந்தால்—அமிர்தமாம்! அமிர்தம்!"

"பிச்சுவய்யர் ஹோட்டலிலே வெங்காயக் கொத்ஸு பண்ணுவார்களே, அதன் காலிலே கட்டி அடிக்க வேணும் இந்த அமிர்தத்தை!"

"அடாடா! நாம் லா காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது சங்கரய்யர் ஹோட்டலிலே ரவாத் தோசை சாப்பிடுவோமே, ஞாபக மிருக்கா?"

"அதை நினைச்சுண்டா நாக்கிலே ஜலம் சொட்டுகிறது—!"

"வேறு எது வேணாலும் இல்லாமற் போகட்டும்! காப்பியைச் சொல்லும்! காப்பி இல்லாத சொர்க்கம் சொர்க்கமா என்று கேட்கிறேன்."

இந்தச் சமயத்தில் மந்தார மரத்தின் கிளையிலிருந்து குயில் ஒன்று எட்டிப் பார்த்து, 'குக்கூ' 'குக்கூ' என்று கத்திற்று.

"முதலியார்வாள்! இந்தக் குயிலைக் கொஞ்சம் பேசாம விருக்கச் செய்கிறீரா? இல்லாவிட்டால், நான் எங்கேயாவது ஓடிப் போகட்டுமா? கேட்கச் சகிக்கவில்லை."

"சாஸ்திரிகளே! பூலோகத்தில் நீர் எத்தனை தடவை நல்ல குரலைப் பற்றிப் பேசும்போது 'குயில் தான்' என்று சொல்லி யிருக்கிறீர்? இப்போது ஏன் இப்படி அலுத்துக் கொள்கிறீர்?"

"அட சனியனே! அப்போதெல்லாம் நான் குயிலின் குரலையே கேட்டதில்லையே? அதனாலல்லவா அப்படிச் சொல்லித் தொலைத்தேன்?"

"இந்தச் சொர்க்கத்திலே சங்கீதம் எவ்வளவு கேவலமா யிருக்கிறது, பாருங்களேன்! மகா மட்டம்!"

"அடாடா! நாம் நடத்தினோமே, பட்டணத்தில் கர்நாடக சங்கீத புனருத்தாரண சபை! எவ்வளவு ஜோராக நடத்தினோம்?"

"இங்கே பாடுகிறார்களே, தலைக்குத் தலை ஒரு வீணையை மீட்டிக்கொண்டு, இது ஒரு பாட்டா? நாலு மணிச் சவுக்கத்தில் முக்காலே அரைக்கால் இடத்தில் பல்லவியை எடுத்துக்கொண்டு நாலு ஆவர்த்தம் ஸ்வரம் பாடும் வித்வான் இங்கே யார் இருக்கிறார்? நம் ஊரில் சங்கீதக் கேஸரியின் கச்சேரி நடக்கும்போது, மிருதங்கம், கஞ்சிரா, கடம், கொன்னக்கோல், டோலக் இவ்வளவு பக்க வாத்தியங்களும் சேர்ந்து என்ன அமர்க்களமா யிருக்கும்? அது சங்கீதமா? இங்கே இவர்கள் அழுது வடிகிறார்களே, இது சங்கீதமா?"

"ஆமான்னா, ஆமாம்! இங்கே நான் எத்தனையோ பேரைக் கேட்டுட்டேன், ஹார்மோனியம்

வாசிக்கத் தெரியுமா என்று. அந்த மாதிரி வாத்தியத்தையே இங்கே ஒருவரும் கேட்டதில்லையாம்."

"சரியாய்ப் போச்சு, போங்கள்! அது ஒன்று தான் இந்த சொர்க்கத்திலே நல்ல அம்சம் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய நாட்டுப் பெண் ஸுலோசனை தினம் ஹார்மோனியத்தை எடுத்து வச்சுண்டு அழுறதைக் கேட்கச் சகிக்காமல்தான் சீக்கிரமாகச் சொர்க்கத்துக்கு வந்து விடணும் என்று ஆசைப்பட்டேன். அம்மம்மா! அவள் என்னைப் படுத்திவைச்ச பாடு! நான் ரொம்பக் கர்நாடகமாம்! நான் பகவத் கீதைப் பிரசங்கம் பண்ணுகிறதை அவள் என்னவெல்லாம் கேலி செய்தாள், தெரியுமோ? அவள் பவுடரைப் பூசிக்கிறதும், மினுக்குகிறதும், குலுக்குகிறதும் மகா மோசம்! ஆனல், முதலியார், இதற்கு நேர் விரோதம் நம்ம பையன். உள்ளூரிலே பகவத்கீதைப் பிரசங்கம் நான் செய்தால் நம்ம பஞ்சாமிதான் கடைசி வரையில் உட்கார்ந்து சிரத்தையாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான்......."

"சாஸ்திரிகளே! உம்முடைய மனதில் இருப்பதை நிஜமாகச் சொல்லி விடட்டுமோ? உம்முடைய பகவத்கிதைப் பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்குச் சொர்க்கத்தில் ஒருவரும் இல்லை யென்பதுதானே உம்முடைய மனக்குறை?"

"வாஸ்தவந்தான்! இந்த சொர்க்கத்தில் இருப்பவர்கள் அந்த விஷயத்தில் மகா மோசம். பகவத்கீதை, உபநிஷத், பெரிய புராணம் ஒன்

றிலுமே இவர்களுக்குச் சிரத்தை கிடையாது. சுத்த நாஸ்திகர்கள். எல்லாரும் ஆடல் பாடல்களிலேயே முழுகி யிருக்கிறார்கள். ஏதடா, நாளைக்குப் போகும் கதிக்கு வழி தேடிக்கொள்ள வேண்டுமே என்று ஒருவருக்கும் கவலை கிடையாது.''

"இருக்கட்டும், முதலியார்! இங்கே சாயங்கால வேளையில் உங்களுக்கு எப்படிப் பொழுது போகிறது? பீச்சா, கிளப்பா, சபா கச்சேரியா, ஒரு இழவுந்தான் கிடையாதே? தினம் சாயங்காலம் வந்தால், பகவத் கீதையிலேயே நாலு நாலு சுலோகமாய்ச் சொல்லிண்டு வரேன்....''

"சாஸ்திரிகளே! நிறுத்தும். பூலோகத்தில் உம்மிடம் பகவத்கீதைப் பிரசங்கம் கேட்டதெல்லாம் போதும். வேறு பேச்சு ஏதாவது பேசுவதாயிருந்தால் நான் இருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இதோ நடையைக் கட்டுகிறேன்'' என்று முதலியார் எழுந்திருக்க, சாஸ்திரிகள் அவரைக் கையைப் பிடித்து உட்கார வைக்க முயன்று முடியாமற் போகவே, "வேண்டாம், நான் பகவத் கீதையைப் பற்றிப் பேசவில்லை. வேறு ஏதாவது பேசுவோம், தயவு செய்து இப்படி உட்காருங்கள்'' என்றார்.

"வேறு எதைப் பற்றிப் பேசலாம்?'' என்று சாஸ்திரிகள் கேட்டார்.

"எத்தனையோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, இந்தச் சொர்க்க லோகத்திலுள்ள

ஸ்திரிகளைப் பற்றி உம்முடைய நிஜமான அபிப்பிராயம் என்ன ?"

"சுத்த மோசம் என்பதுதான்."

"எந்த விஷயத்தில் மோசம் ?"

"எல்லா விஷயத்திலுந்தான். முக்கியமாக, சொர்க்கத்தில் எந்த ஸ்திரியைப் பார்த்தாலும் ஒரே மாதிரி இருக்கிருள். அதில் என்ன விசேஷம் இருக்கிறது ? பூலோகத்தில், நம்முடைய காலத்திலே,....என்ன....?"

"எப்படி !"

"எது ?"

"யாரு ?"

"அவள்தான்ஞ மிஸ்ஸஸ் லோசஞ தத்...."

"அப்படிச் சொல்லுங்கோ, சாஸ்திரிகளே !"

3

இதற்குப் பிறகு சாஸ்திரிகளும் முதலியாரும் பேசிய விஷயங்கள் கொஞ்சம் விரஸமாயும், அப்படியே பிரசுரிப்பதற்கு லாயக்கற்றவையாயும் இருந்தன. கடைசியாக அந்த "லோசஞ தத்தின் பெயர் பத்திரிகையிலே கூடக் கொஞ்ச நாள் அடிபட்டதில்லையா ?" என்ருர் முதலியார்.

"ஆமான்ஞ, ஆமாம். பத்திரிகை என்ற உடனே ஞாபகம் வருகிறது. இந்தச் சொர்க்கத்திலே ஒரு நியூஸ்பேப்பர் கூடக் கிடையாது. பார்த்திரா ? மற்றதெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க, நியூஸ் பேப்பர் இல்லே என்கிறதை நினைத்தால்தான் 'இது என்ன

தரித்திரம் பிடித்த சொர்க்கம்?' என்று தோன்று கிறது."

"வாஸ்தவந்தான். நியூஸ் பேப்பர் இல்லாதது தான் பெரிய குறை. சாஸ்திரிகளே! சமாசாரம் தெரியுமா? பூலோகத்திலே இப்போது பெரிய யுத்தம் நடக்கிறதாமே?.......நம்ம காலத்திலே நடந்த யுத்தத்தை இந்த யுத்தத்தின் காலில் கட்டி அடிக்க வேணுமாம்!"

"நிஜமாகவா? அடாடாடா! இப்பேர்ப்பட்ட சமயத்திலா நாம் பூகோலத்தில் இல்லாமல் இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறோம்?—ஆனால், உங்க ளுக்கு எப்படித் தெரியும், முதலியார்!"

"நாலு நாளைக்கு முன்னால் ஒரு பிள்ளையாண் டான் பூலோகத்திலிருந்து வந்தான். அவனைப் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்."

"நீர் அதிர்ஷ்டசாலி, ஓய்! பூலோகத்திலே யிருந்து வந்தவனைப் பார்த்தீரா? அவன் இன்னும் என்னென்ன சொன்னான்?"

"யுத்தம் என்றால் உங்க வீட்டு யுத்தம், எங்க வீட்டு யுத்தம் இல்லையாம். ஆகாச விமானங்களிலே கொண்டு வந்து குண்டு போடுகிறார்களாம். ஊர் ஊராய்ப் பற்றி எரிகிறதாம்.......ஆமாம்; சாஸ்திரி களே! பூலோகத்திலே நாமெல்லாம் புராணங் களிலே வாசித்துக் கொண்டிருந்தோமே, தேவர் களும் அசுரர்களும் பிரமாத யுத்தம் செய்தார்கள் என்று. இங்கே ஒரு மண்ணாங்கட்டியையும் காணோமே?"

"அது தெரியாதா உமக்கு? அசுரர்களை யெல்லாம் கொன்றுவிட்டதாம்! இனிமேல் இங்கே யுத்தம் என்பதே வராதாம்!....

"சட்சட்! இவ்வளவுதானு?"

"ஆமாம், முதலியார்வாள்! யாரோ பூலோகத்தி லிருந்து புதிதாய் வந்தான் என்றீரே? அவனை எங்கே பார்த்தீர்? என் கண்ணிலே ஒருவனும் தட்டுப்படவில்லையே?"

"எங்கே பார்த்தேன் என்று கேட்கிறீர்?"

"அதைத்தான் கேட்கிறேன்?"

"சொல்லப் பயமா யிருக்கிறது."

"பயமா? என்னத்திற்குப் பயம்?"

"இந்த சொர்க்கம் எங்கேதான் போய் முடிகிறது என்று பார்ப்பதற்காக நான் பாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். வெகு தூரம் போன பிறகு, பூலோகத்திலே நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே, மலைக் கணவாய் — அந்த மாதிரி ஒரு இடம் வந்தது. அந்தக் கணவாய் வழியாய்க் கொஞ்ச நேரத்துக்கு ஒரு தடவை புது மனிதர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்...."

"ஆமாம்; அந்தக் கணவாய்க்குள் புகுந்து அது எங்கே போகிறது என்று பார்த்தீரா?"

"இல்லை, பயமா யிருந்தது"

"என்ன பயம்?"

"சில பேர் அதற்குள் புகுந்து போனதைப் பார்த்தேன். அவர்கள் திரும்பிவரவே யில்லை."

"என்ன? நிஜந்தானு?"

" ஆமாம் "

" சபாஷ்!" என்ருர் சாஸ்திரிகள்.

" எதற்கு சபாஷ் !"

" அந்தக் கணவாய்தான் பூலோகத்துக்குப் போகும் வழியா யிருக்கவேண்டும். முதலியார்வாள்! சத்தியமாகச் சொல்லும், உமக்கு இந்தச் சொர்க்கம் பிடிக்கிறதா ?"

" கட்டோடே பிடிக்கவில்லே."

" பூலோகத்துக்குப் போகவேண்டு மென்றிருக் கிறதல்லவா ?"

" இருக்கிறது."

" சரி, அப்படியாளுல் கிளம்பும் " என்று சாஸ் திரிகள் எழுந்தார். இரண்டு பேரும் காற்று வெளியில் மிதந்து வெகு தூரம் போனுர்கள்.

" அதோ !" என்ருர் முதலியார்.

ஒரு நீண்ட மேக மலேத் தொடர் தெரிந்தது. அதன் நடுவில் ஒரு பிளவு தென்பட்டது.

இருவரும் அந்தப் பிளவுக்குள் போனுர்கள். கொஞ்ச தூரம் போனதும், மலே சட்டென்று முடிந்து விட்டது. அப்புறம் ஒன்றுமே இல்லே, வெறும் வெளிதான். விளிம்பினருகில் போய்ப் பார்த்தால் கீழே அதலபாதளம்.

" அம்மம்மா! எவ்வளவு பெரிய பள்ளம்? இதில் விழுந்தால்...."

"பூலோகத்துக்குப் போகலாம்" என்று முதலி யாரின் குரல் கேட்டது.

அவ்வளவுதான் : சாஸ்திரியார் கீழே கீழே கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தார். கால வரம்பென்பதே இல்லாமல் அனந்த காலம் கீழே போய்க் கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியது. அப்புறம் அவருடைய ஞாபகம் போய்விட்டது.

* * *

சாஸ்திரியாருக்கு மறுபடியும் சுயப் பிரக்ஞை வந்தபோது படார், படார் என்று வெடிச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவருக்குக் கீழேயும் பக்கங்களிலும் ஏதோ மிருதுவான வஸ்து இருப்பது போல் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அடே! இதென்ன ? சொர்க்கத்திலே ஸ்பரிச உணர்ச்சி தான் கிடையாதே ? பார்க்கிறதோடு சரிதானே ?—ஜம்மென்று பூலோகத்திலே பஞ்சு மெத்தையில் படுத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் அல்லவா தோன்றுகிறது ?—ஆமாம் ; கச்சபேசுவர முதலியார் எங்கே ?

ஏதோ பேச்சுக் குரல் கேட்டது. ஆனால் முதலியாரின் குரல் இல்லை ; ஸ்திரீகள் குரல். யாரோ குனிந்து பார்ப்பது போல் இருந்தது. ஓஹோ ! நமது பாரியாள் சீதாலக்ஷ்மி அம்மாள் அல்லவா ? ஆனால் இதென்ன மாறுதல் ? முகத்தில் இவ்வளவு சுருக்கங்கள்—தலை மயிர் ஒரே வெள்ளை ! சரிதான் ; பன்னிரண்டு வருஷம் கழித்துப் பார்க்கிறோமல்லவா ?

“ தாத்தாவையே உரித்து வச்சிருக்கு !” என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி அம்மாள்.

சாஸ்திரியாருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

இன்னொரு குரல் பக்கத்திலிருந்து "அப சகுனம் மாதிரி அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதேங்கோ. தாத்தாவுக்கு என்னைக் கண்டாலே பிடிக்காது. அவர் என் வயிற்றிலே பிறந்திருக்க மாட்டார்...." என்றது. அவருடைய மாட்டுப் பெண் ஸுலோசனாவின் குரல் அது என்று தெரிந்து கொண்டார்.

"அப்படிச் சொல்லாதேடி! மனதுக்குள்ளே உன் மேலே அவருக்கு ரொம்ப வாஞ்சை. கடைசி வரையில் குழந்தை மாதிரி தீபாவளிக்குப் பட்டாசுக் கட்டு விடுவாரோல்யோ? அதுதான் தீபாவளி யன்றைக்குப் பிறந்திருக்கார்" என்றாள் சீதாலக்ஷ்மி அம்மாள்.

அப்போது, சாஸ்திரியார் மனப்பூர்வமாக வெறுத்த அவருடைய நாட்டுப் பெண்ணின் முகம்—முன்னே பார்த்ததைக் காட்டிலும் பெருத்து உப்பி யிருந்த முகம்—பவுடர் வாசனை மூக்கைத் துளைத்த முகம்—அவருடைய முகத்தின் மிக அருகில் வந்தது. அதைத் தடுத்துத் தள்ளுவதற்காகச் சாஸ்திரியார் கையைத் தூக்கினார். என்ன வேடிக்கை! கை துளியுண்டு இருக்கிறதே!

"என் கண்ணே! அதற்குள்ளே அம்மான்னு தெரிந்து போச்சா!" என்றாள் ஸுலோசனா.

அப்போதுதான் சாஸ்திரியாருக்கு விஷயம் தெரிந்தது—விதி தன்னை எவ்விதம் கேலிக் கூத்துக்கு உள்ளாக்கிவிட்டதென்று! தன்னுடைய

சொந்த வீட்டில் தான் தொட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், தன் மாட்டுப் பெண்ணுக்குக் குழந்தையாய்ப் பிறந்திருப்பதையும் உணர்ந்தார். பிரமாதமான ஆத்திரமும் அழுகையும் வந்தது. கையையும் காலையும் உதைத்துக்கொண்டு 'வீல்' என்று அழுதார்.

“அம்மா! நீங்கள் சொன்னது சரிதான். தொண்டையைப் பாருங்கோ! அசல் தாத்தா தான்!” என்ருள் சுலோசனு.

வெளியி லிருந்து சாஸ்திரிகளுடைய குமாரன் பஞ்சாமியின் குரல் சொல்லிற்று: “எத்தனை பகவத் கீதையைப் பிரசங்கம் பண்ணி, இருக்கிறவாள் பிராணனை எல்லாம் வாங்கப் போகிருரோ?”

இதைக் கேட்டதும் சாஸ்திரியார் மூர்ச்சையடைந்தார்!

மறுபடியும் பிரக்ஞை வந்தது; ஆனல் நல்ல வேளையாய்ப் பூர்வ ஞாபகம் வரவில்லை.

கைலாசமய்யர் காபரா

1

எத்தனையோ பயந்த சுபாவமுடையவர்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். ஆனல், கைலாசமய்யரைப் பார்க்காத வரையில், சரியான பயந்த சுபாவத்தை நீங்கள் பார்த்ததாகச் சொல்ல முடியாது. பயப்படுகிற விஷயத்தில் அவரை மிஞ்சக் கூடியவர் யாருமில்லை. ஒரு சமயம் அவர் வீட்டு வாசலில் தேசியத் தொண்டர்கள் "அச்சமில்லை, அச்சமில்லை" என்று பாடிக்கொண்டு போனர்கள். அந்தப் பயங்கரமான சத்தத்தைக் கேட்டுக் கைலாசமய்யர் பயந்து கட்டிலிலிருந்து கீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டார்!

மற்ருெரு சமயம், அவர் தமது மேஜையில் உட்கார்ந்து எழுதப் போனவர், திடீரென்று "பாம்பு!" "பாம்பு!" என்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தார். எல்லாரும் கம்பும் கையுமாய் ஓடி வந்து "எங்கே பாம்பு?" என்று கேட்டார்கள். "அதோ! மேஜை மேலே!" என்ருர். மேஜை மேல் பாம்பைக் காணேம். அப்புறம் கிட்ட நெருங்கிப் பார்த்தபோது, மேஜை மேல் கிடந்த ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் "பாம்பு" என்று எழுதியிருந்தது தெரிந்தது. இந்த வேலை செய்தது யார்

என்று விசாரித்ததில், கைலாசமய்யருடைய ஏழு வயதுப் பையன் மணி விஷமத்துக்காக அப்படி எழுதி வைத்திருந்தான் என்று வெளியாயிற்று. பாம்பை அடிக்க வேலைக்காரன் கொண்டு வந்த தடியைக் கைலாசமய்யர் பிடுங்கிக் கொண்டு பையனை அடிக்கப் போனார். நல்ல வேளையாக, அந்தச் சமயம் ஜோஷனாராபீகம் வந்து குறுக்கிட்டதால் பையன் பிழைத்தான்!

ஜோஷனாரா பீகம் என்றதும், சில பேருக்குச் சுவாரஸ்யம் தட்டலாம். ஏதோ இந்தக் கதையில் நவாபுகளும், அவர்களுடைய அந்தப்புரத்து அழகிகளும் வரப் போகிறார்கள் என்று நினைக்கலாம். அப்படி யெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. கைலாச மய்யருக்கு வடக்கத்தி ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதத்தில் அதிகப் பிரியம். "பயமில்லாமல் கேட்கக்கூடியது ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதந்தான்" என்பார். ரேடியோவில் அவர் அடிக்கடி லக்னௌ ஜோஷனாரா பீகத்தின் சங்கீதத்தைக் கேட்பதுண்டு. ஆனல், வீட்டிலே மற்றவர்களுக்கு — முக்கியமாக, அவருடைய மனைவிக்கு — ஜோஷனாரா பீகமும் அவளுடைய சங்கீதமும் கொஞ்சமும் பிடிப்பதில்லை.

எனவே அவர்கள் வீட்டில் வளர்ந்த ஒரு கறுப்புப் பூனைக்கு 'ஜோஷனரா பீகம்' என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். இந்த ஜோஷனரா பீகத்தைக் கண்டால் கைலாசமய்யருக்குக் குலை நடுக்கம்! அச்சமயம் அந்தப் பூனை வந்ததினால்தான் அவருடைய பையன் மண்டை உடையாமல் தப்பிப் பிழைத்தான்.

பட்ட காலிலேயே படும் என்பது போல், அவ்வளவு பயந்தவரான கைலாசமய்யருக்கு அந்த மகா பயங்கரமான அநுபவம் ஏற்பட்டது. ஏற்கெனவே தும்பைப்பூவைப்போல் நரைத்திருந்த அவருடைய தலை மயிர் அந்த ஒருநாள் இரவில் 'ஜாப்கோ' மசியைப் போல் கறுத்து விட்டதென்றால், அந்த அநுபவம் எவ்வளவு பயங்கரமாயிருந்திருக்குமென்று நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம்!

அவருடைய தலை மயிரைச் சுட்டிக் காட்டி, "இது எப்படி நேர்ந்தது?" என்று நான் கேட்டபோது, கைலாசமய்யர் முதலில் சிறிது நேரம் தலை முதல் கால் வரையில் நடுங்கினர்; பிறகு கொஞ்ச நேரம் கால் முதல் தலை வரை நடுங்கினர்.

அவருக்கு நான் தைரியம் கூறிச் சமாதானப் படுத்தி ஒருவாறு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். அந்த வரலாறுதான் இது :—

2

கைலாசமய்யருடைய மனைவி தன் தம்பியின் தலைதீபாவளிக்காகக் குடும்பத்துடன் ஊருக்குப் போக விரும்பினாள். கைலாஸமய்யர், "உன் தம்பிக்குத் தலைதீபாவளி என்றால் அவன் தலை எழுத்து; நமக்கு என்ன வந்தது?" என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் அந்த அம்மாள் கேட்கவில்லை. இப்போதெல்லாம் சொர்க்கத்தில் இடம் கிடைத்தாலும் ரயில் கிடைக்காது என்பதைக் கைலாசமய்யர் நன்கு அறிந்தவராதலால், ஐந்தாறு நாள் முன்னாலேயே டிக்கட் வாங்கி இடம் ரிஸர்வ் செய்திருந்தார். கிளம்பவேண்டிய அன்றைக்குக் கொட்டு, கொட்டு என்று மழை கொட்டியது. கைலாசமய்யர் "இன்றைக்குப் புறப்படுவது அவ்வளவு உசிதமல்ல. ரயில் பாதைகள் எப்படி இருக்குமோ, என்னமோ! மொத்தத்தில் கொஞ்ச காலமாகவே ரயில் பாதைகளுக்கு ஏழரை நாட்டுச் சனியன் பிடித்திருக்கிறது" என்றார். அவர் மனையாள் அதைக் கேட்காமல், "கட்டாயம் போகத்தான் வேண்டும்" என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். கடைசியாகச் சாயங்காலம் அவர்கள் குழந்தை குட்டிகளுடன் காரில் ஏறிக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். வழியில் மவுண்ட் ரோட்டில் கார் தண்ணீரில் நீந்த வேண்டியதா யிருந்தது. அப்போதெல்லாம் கைலாசமய்யர், "போனால் உயிர்தானே போகும்! அதற்குமேலே போவதற்கு ஒன்றுமில்லையே?" என்று சொல்லிக்கொண் டிருந்தார். "அழகா

யிருக்கிறது அபசகுனம் மாதிரி பேசறது" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே யிருந்தாள் மிஸ்ஸஸ் கைலாசமய்யர். கடைசியில் எப்படியோ உயிரோடு எழும்பூர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

எழும்பூரிலே நல்ல சந்தோஷமான சமாசாரம் தெரியவந்தது. அதாவது, பல்லாவரத்து மலை மழைக்குப் பயந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து பல்லாவரம் ஸ்டேஷனுக்குள் தண்டவாளத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டதென்றும், டி. டி. எஸ். முதலிய பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாம் வந்து எவ்வளவோ பிரார்த்தனை செய்தும் அது நகரவில்லை என்றும் தெரிய வந்தது. இன்னும் சிலர், மேற்படி தகவல் ஆதாரமற்றதென்றும், கோடம்பாக்கத்துக்கும் மாம்பலத்துக்கும் நடுவில் ஒரு ஐம்பதடி தண்டவாளத்தை மழை ஜலம் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது என்றும் சொன்னார்கள். காரணம் எதுவானாலும் ரயில்கள் எழும்பூரிலிருந்து அன்று கிளம்பாதென்று நிச்சயம் தெரிந்தது. அதோடு எல்லா ரயில்களும் தாம்பரத்திலிருந்து கிளம்புகின்றன என்றும் தெரிய வந்தது. அப்போதுதான், கைலாசமய்யரை அன்று தைரியப் பிசாசு பிடித்திருந்தது என்பது வெளியாயிற்று!

"விடு காரை தாம்பரத்துக்கு!" என்றார் கைலாசமய்யர். அவருடைய சம்சாரம், "வேண்டாமே? பேசாமல் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்வோமே" என்று ஆனமட்டும் முணுமுணுத்துப் பார்த்தாள். கைலாசமய்யரிடம் ஒன்றும் பயன்பட

வில்லை. அவர் "உயிர்தானே போகும்? அதற்கு மேல் ஒன்றுமில்லையே?" என்றும், "அந்த ராஸ்கல் ஜப்பான்காரன் வந்து குண்டு போட மாட்டேன் என்கிறானே?" என்றும், "குண்டு விழா விட்டால், இடி விழுந்தாலும் போதும்" என்றும், "விழுகிற இடி இந்தக் காரின் தலையில் நேரே விழ வேண்டும்; அப்போது தெரியும், தம்பி தலை தீபாவளிக்குப் போகிற இலட்சணம்!" என்றும்,— இம்மாதிரி யெல்லாம் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டே போனார். குழந்தைகள் "இன்றைக்கு அப்பாவுக்கு ஆவேசம் வந்திருக்கிறது" என்று அறிந்து வாயை மூடிக்கொண்டு வந்தார்கள். மழை ஜலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு கார் தாம்பரத்தை நோக்கிப் போயிற்று.

தாம்பரம் ஸ்டேஷனும் வந்தது. அதிக மழையினால் மின்சாரக் கோளாறு ஏற்பட்டிருந்தபடியால், ஸ்டேஷனில் விளக்குகளே இல்லை. ஒரே கும்பிருட்டு. ஆனாலும், கைலாசமய்யர் பின்வாங்கவில்லை. அவருடைய கைநாடி மட்டும் நிமிஷத்துக்கு 350 தடவை வீதம் அடித்துக் கொண்டதே தவிர, மற்றப்படி வெகு தைரியமாய்க் காரிலிருந்து இறங்கி மச்சுப்படி ஏறிப் போனார். பின்னால் மனைவி மக்கள் வருகிறார்களா, சாமான்கள் என்ன ஆகின்றன என்றுகூடக் கவனிக்கவில்லை. எப்படியோ பிளாட்பாரத்தில் எல்லாரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ரயிலும் தயாராக நின்றுகொண் டிருந்தது. இரண்டாம் வகுப்பு வண்டிகள் காலியாகத்தான் இருந்தன. ஒரு

வண்டியில், கைலாசமய்யரும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் ஏறிக்கொண்டார்கள். வண்டிக்குள் ஒரே மௌனம்; வண்டிக்கு வெளியே கும்பிருட்டு.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவருடைய மனையாள், "இன்றைக்கு ரயிலே காலிபோலிருக்கே! கூட்டமே இல்லையே?" என்று சொல்லி மௌனத்தைக் கலைத்தாள்.

கைலாசமய்யர் உடனே "ஆமாம்; ஆமாம்; அதனாலென்ன? வண்டியிலே தனியாய்ப் போனால் கொலைகாரனா வந்துவிடப் போகிறான்! யாரையோ எப்பவோ, ஒரு நாளைக்கு ரயிலுக்குள்ளே கொலை செய்து விட்டால், அதற்காக எப்போதும் அதே ஞாபகமா?...." என்று 'டோஸ்' கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

"போதுமே; பேசாமே இருங்களேன். குழந்தைகள் பயப்படப் போகிறது!" என்றாள் மிஸ்ஸஸ் கைலாசமய்யர்.

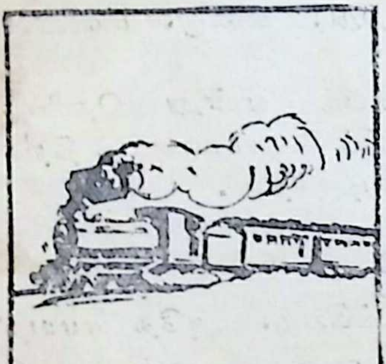
அப்பாவுக்குக் கோபம் என்று தெரிந்த குழந்தைகள் ரயில் ஓரமாய்ப் போய் வாயைத் திறக்காமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தன.

3

வண்டி நகரத் தொடங்கியது. அதே சமயத்தில் அந்தத் தடுக்க முடியாத சம்பவம் நடந்து விட்டது. அலங்கோலமாக ஒரு மனிதர் அவர்களுடைய வண்டியருகில் வந்து "கதவைத் திறவுங்கள்! அவசரம்!" என்று கதறிக்கொண்டே ரயில்

கைப்பிடியைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினர். ரயிலின் வேகமோ அதிகமாயிற்று. கைலாசமய்யருக்கு மனதில், "நல்லவேளை; ஒரு துணை கிடைத்தது!" என்ற எண்ணம் பளிச்சென்று எழுந்தது. தட்டுத் தடுமாறிக் கதவைத் திறந்தார். வந்த மனுஷர் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து உள்ளே வந்து, கைலாசமய்யருக்கு எதிர் ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்தார். அதே பெஞ்சியின் ஓரத்தில் இருந்த மிஸ்ஸஸ் கைலாசமய்யர் சற்று அவசரமாகவே எழுந்திருந்து இன்னொரு மூலையில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

ஆம்; அந்தப் புதிய மனிதரின் தோற்றம் யாரையுமே அவசரமாக எழுந்திருக்கச் செய்வதாய்த் தானிருந்தது. ரயில் அச்சமயம் மணிக்கு முப்பது

மைல் வேகத்தில் போய்க் கொண் டிராவிட்டால், கைலாசமய்யர் மூட்டை முடிச்சுகள், மனைவி மக்களுடன் அந்த வண்டியிலிருந்தே கீழே குதித்திருப்பார்.

அந்த மனிதரின் கிராப்புத் தலை எண்ணெய் கண்டு ஒரு யுகம் ஆகியிருக்கும்; அந்த மாதிரி ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. கண்கள் செக்கச் செவேலென்று சிவந்து திறுதிறு வென்று

விழித்தன. மேல்கோட்டு நனைந்திருந்தது; உள் ஷர்ட் கிழிந்திருந்தது. இரண்டிலும் பொத்தான்கள் கழன்று போயிருந்தன. மூக்குக் கண்ணாடி ஒரு காதில் மட்டும் மாட்டிக் கொண்டு தொங்கிற்று. இத்தனை அலங்கோலத்திலும் அந்த மனுஷருடைய வாய் மட்டும் வெற்றிலைப் பாக்குப் புகையிலையை விடாமல் அரைத்துக் கொண்டிருந்தது!

அந்த அவசரக்காரர் தம்முடைய நனைந்த கோட்டைக் கழற்றினார். கழற்றும்போது அதிலிருந்து சில சாமான்கள் பொல பொலவென்று விழுந்தன. அப்படி விழுந்த சாமான்களில் ஒரு பெரிய பேனாக் கத்தியும் கிடந்தது.

"அட சனியனே!" என்று அந்த மனிதர் கீழே குனிந்து அந்த சாமான்களைத் திரட்டி எடுத்தார். மனிபர்ஸ், பேனா முதலியவைகளைப் பெஞ்சியில் வைத்து விட்டுக் கத்தியை மட்டும் கையில் வைத்துக் கொண்டார். கைலாசமய்யரைப் பார்த்துக் கேட்டார்:—

"ஏன், ஸார்! இந்த மாதிரி சின்னப் பேனாக் கத்தியினாலேயே ஒரு மனுஷனைக் கொன்று விடலாம் என்று சொல்கிறார்களே? அது முடியுமா? உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது?" என்றார்.

கைலாசமய்யருக்கு அப்போது தாம் ஓர் ஆகாச விமானத்திலிருப்பது போலவும், அந்த விமானம் தலை கீழாகக் கீழே அதல பாதாளத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பது போலவும் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. நல்ல வேளையாக அவருடைய

பத்தினி அந்த பிரமையைக் கலைத்தாள். "என்ன ? அடுத்த ரயில்வே ஸ்டேஷன் எப்போது வரும் ?" என்றாள். அதற்குக் கைலாசமய்யர், "சற்று வாயை மூடிண்டு சும்மா இருக்கமாட்டாயா ?" என்று வள்ளென்று விழுந்தார். பிறகு, எதிரில் உள்ள மனுஷரைப் பார்க்க இஷ்டமில்லாமல் தாம் கொண்டு வந்திருந்த தினசரிப் பத்திரிகையைப் பிரித்து முகத்துக்கு நேராக வைத்துக் கொண்டு படிக்கத் தொடங்கினார். படிப்பதற்கு முயற்சி செய்தாரே தவிர, படிக்க முடியவில்லை. பத்திரிகை இங்கிலீஷ் பத்திரிகைதான். ஆனால் அச் சமயம் அதிலிருந்த எழுத்துக்கள், கிரீக் பாஷையோ லாடின் பாஷையோ என்று தெரியாதபடி கைலாசமய்யர் கண்ணுக்கு ஒரே குழப்பமா யிருந்தன.

ஆனால், எதிரிலிருந்த மனுஷரின் கண்கள் மட்டும் வெகு துல்லியமா யிருப்பதுபோல் தோன்றியது. ஏனெனில், அவர் எதிர் பெஞ்சியில் உட்கார்ந்தபடியே கைலாசமய்யர் கையிலிருந்த பத்திரிகையின் பின்புறத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினார். ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் "ஹா!" என்று சொல்லி, பத்திரிகையைத் தாமும் ஒரு கையால் பிடித்துக்

கொண்டு படித்தார். அடுத்த நிமிஷம், "ஹா! ஹா!" என்று சொல்லி, பத்திரிகையை இலேசாகக் கைலாசமய்யர் கையி லிருந்து எடுத்துக் கொண்டு உற்றுப் பார்த்துப் படித்தார். பிறகு, நிமிர்ந்து கைலாசமய்யரைப் பார்த்து, "ஹா! ஹா! ஹா!" என்ருர். கைலாசமய்யரால் வாயைத் திறந்து ஒரு "ஹா!" கூடச் சொல்ல முடியவில்லை.

வந்த மனுஷர் "என்னைத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

"தெரியாது" என்று பளிச்சென்று கைலாசமய்யர் பதில் சொன்னுர்.

"தெரியாதா? என் பெயரையாவது கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே" என்ருர் அந்த மனிதர்.

"சத்தியமாய் இல்லை" என்று கைலாசமய்யர் அழுத்தமாய்க் கூறினர்.

"ரொம்ப வந்தனம்; இந்தச் செய்தியைப் பார்த்தீர்களா?" என்று வந்த மனிதர் பத்திரிகையில் ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினுர்.

கைலாசமய்யர் அந்த இடத்தைப் பார்த்தார். அது, மரணச் செய்திகள் போடும் இடம். பின்வரும் செய்தி அங்கே காணப்பட்டது :—

"ஒரு நிருபர் எழுதுகிருர் :—பிரசித்தி பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளரும், 'பிரகஸ்பதிச் சுப்பன்' என்ற புனை பெயரால் புகழ் பெற்றவருமான ஸ்ரீ பிரணதார்த்தி ஹரன் இன்று காலை மரணமடைந்த செய்தியை மிகுந்த துக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மயிலாப்பூரில் அவருடைய சொந்த ஜாகையில் திடீரென்று உயிர்போன காரணத்தினுல் அவருடைய வருந்

தந் தக்க மரணம் நேரிட்டது. அவருடைய அந்திய ஊர் வலத்துக்குக் கணக்கற்ற ஜனங்கள்—சுமார் ஒன்பது பேர் இருக்கலாம்—வந்து கௌரவித்ததிலிருந்து இந்த எழுத்தாளர் தமிழ் வாசகர்களின் உள்ளத்தில் எவ்வளவு மகத்தான இடத்தைப் பெற்றிருந்தார் என்பதை ஊகிக்க லாம். அவருடைய அருமையான ஆத்மா சாந்தி அடைவதாக !"

கைலாச மய்யருக்குப் 'பிரகஸ்பதிச் சுப்பன்' என்று எங்கேயோ, எப்போதோ, கேட்டிருப்பது போல் ஞாபகம் வந்தது. நல்ல வேளையாகப் பேசு வதற்கு வாகாய் ஒரு விஷயம் அகப்பட்டதென்று உற்சாக மடைந்தவராய், " அடாடா ! நம்ம பிரகஸ் பதிச் சுப்பனு இறந்து போனுர்? எனக்குத் தெரி யாமல் போச்சே? தெரிந்திருந்தால் நான்கூட மழை யைப் பார்க்காமல் அவருடைய ஊர்வலத்துக்குப் போயிருப்பேனே ?" என்ருர்.

அவசரக்காரர் இன்னும் சிலதடவை 'ஹாஹா' காரம் செய்து விட்டு, மேற்படி பத்திரிகைச் செய் தியை மீண்டும் சுட்டிக் காட்டி, " இது சாதாரணச் சாவு இல்லை, ஸார் ! சாதாரணச் சாவில்லை. இது கொலை !" என்ருர்.

" என்ன ?" என்று கைலாசமய்யர் கத்திய போது, ரயிலையே தூக்கி வாரிப் போட்டது போலிருந்தது.

" ஆமாம் ; நான் சொல்கிறதை நம்புங்கள். இது கொலை !"

கைலாசமய்யர் அப்போது தாம் பயப்படுவதா கக் காட்டிக் கொண்டால் காரியம் மிஞ்சிவிடும் என்

பதை அறிந்திருந்தார். எனவே, தைரியத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு, "கொலையாவது, கொத்தவரங்காயாவது? உமக்கு எப்படி ஐயா தெரியும்?" என்று கேட்டார்.

"ஆகா! அப்படிக் கேளுங்கள்; கேட்டால் தானே சொல்லலாம்? இது கொலைதான், சாதாரண மரணமில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறேன். ரொம்ப ரொம்ப ஆச்சரியமான கதை. தூங்காமல் மட்டும் கேட்க வேண்டும்" என்றார்.

அந்தச் சமயம் கைலாச மய்யர் குழந்தைகள் இருவரும் அவரிடம் வந்து, "கதை சொல்லுங்க, மாமா! நாங்கள் கேட்கிறோம்" என்றன. கைலாச மய்யர் கண்விழி பெயரும்படியாக அக்குழந்தைகளை உற்றுப் பார்த்தார். ஆனால், குழந்தைகள் அவரைப் பார்க்கவே யில்லை.

அவசரக்காரர் குழந் தைகளை விழித்துப் பார்த்து, "பயங்கர மான கதை; நீங்கள் பயப்படுவீர்கள். போய்ப் படுங்கள்!" என்றார்.

"நாங்கள் பயப்பட மாட்டோம், மாமா! எங்களுக்குப் பயமே கிடையாது. அப்பாதான் பயப்படுவார்!" என்றான் போக்கிரி மணி.

“ அடே என் கண்மணிகளா ! அப்படியானல் கேளுங்கள் ” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த மனிதர் கதையை ஆரம்பித்தார் :—

“ ஆயிரம், பதினயிரம், லட்சம், மூந்நூறு லட்சம் வருஷங்களுக்கு முன்னல் போங்கள். அந்தக் காலத்தில் மனிதர்களே இல்லே. உலக மெல்லாம் காடும், மலேயும், தண்ணீருமாய் இருந்தன. பெரிய பெரிய மிருகங்கள், விநோதமான மிருகங்கள் அக்காடுகளில் ஊர்ந்து திரிந்தன. அந்த மிருகங்களுக்கு நீண்டவாலும் குட்டைச் சிறகுகளும் உண்டு. அவை வாலினல் பறக்கும் ; சிறகுகளினல் நடக்கும். இந்த மிருகங்களில் ஒன்றுக்கு ரொமாண்ட மல்லன் என்றும், இன்னென்றுக்கு பிரம்மாண்ட டில்லன் என்றும் பெயர். ஒருநாளேக்கு

ரொமாண்ட மல்லன், பிரம்மாண்ட டில்லனேப் பார்த்து, ‘ உன் வாலேக் காட்டிலும் என் வால் தான் நீளம் ’ என்றது. ‘இல்லே; என் வால்தான் குட்டை!’ என்றது பிரம்மாண்ட மல்லன். உடனே இரண்டுக்கும் பயங்கரமான போர் மூண்டது. வாலினல் ஒன்றையொன்று அடித்துக் கொண்டு மூந்நூறு வருஷம் அவை சண்டை போட்டன. போட்டும்,

ஜயம் தோல்வி ஏற்படவில்லை. அப்போது ரோமாண்ட மல்லன், 'இனிமேல் என்னல் சாப்பிடாமல் சண்டை போட முடியாது ; இதோ பிராணனை விடுகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிராணனை விட்டது. பிரம்மாண்ட மல்லன் 'நானும் இதோ பிராணனை விடுகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிராணனை விடப் பார்த்தபோது, தன்னுடைய பிராணன் ஏற்கனவே போய்விட்டதென்பதைப் பார்த்து அதிசயித்தது. தெரிந்ததா, குழந்தைகளே ! அப்புறம், இரண்டு லட்சம் வருஷத்தைத் தள்ளுங்கள் !"

"தள்ளிவிட்டோம் !" என்றான் போக்கிரி மணி.

"எங்களுக்குப் பயமாகவே இல்லை !" என்றாள் ஸரோஜா.

அவசரக்காரர் மேலும் சொன்ன கதை வெகு விசித்திரமாயும் பயங்கரமாயும் இருந்தது. அந்த இரண்டு பழங் கால மிருகங்களும் வெகு காலத்துக்குப் பிறகு, ஒன்று கிஷ்கிந்தாபுரியில் வானரமாகவும், இன்னொன்று இலங்கையில் ராட்சதனாகவும் பிறந்தனவாம். இராவண சம்ஹாரம் ஆகி, சீதையை இராமன் சேர்த்துக் கொண்டு புஷ்பக விமானத்தில் எல்லாரும் கிளம்பும் வரையில் மேற்படி வானரமும் ராட்சதனும் மட்டும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்களாம். இதைப் பார்த்த அனுமார் இரண்டு பேரையும் பிடித்துத் தலைக்கு நாலு குட்டுக் குட்ட, வானரமும் ராட்சதனும் அவமானப்பட்டு ஓடி

அனுமான் கொண்டு வந்திருந்த சஞ்சீவி மலையில் கால் தடுக்கி விழுந்து செத்துப் போனார்களாம்.

அப்புறம் பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் மீண்டும் மகா பாரத காலத்தில் பூமியிலே பிறந்தார்கள். குரு க்ஷேத்திரத்தில் ஒருவன் பாண்டவர் சைன்யத்தில் இருந்தார்; இன்னொருவன் துரியோதனன் கட்சியில் இருந்தான். அவர்கள் அந்தப் பெரும் போரில் மாண்ட விதம் மகா விசித்திரமானது. தென்னாட்டி லிருந்து மதுரைப் பாண்டியன் சாப்பாடு கொண்டு வந்து குருக்ஷேத்திர யுத்த களத்தில் இரண்டு கட்சி வீரர்களுக்கும் சோறு போட்டானல்லவா? அந்தச் சாப்பாட்டைப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அளவுக்கு மீறிச் சாப்பிட்டு வயிறு வெடித்து அவர்கள் இறந்து போனார்களாம்!

பிறகு, அந்த மகா வீரர்கள் நானூறு வருஷத்துக்கு முன்பு வீர இராஜபுத்திர நாட்டில் பிறந்தார்களாம். பிறந்து பேசத்தெரிந்ததும் முதல் காரியமாக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிடுவதாகச் சபதம் செய்து கொண்டார்களாம்! சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு நல்ல சமயம் எதிர்பார்த்துக்கொண்

டிருந்தவர்களுக்குச் சீக்கிரத்திலேயே சமயம் கிடைத்தது. ஓர் இராஜ் புத்திரப் பெண் அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் ஒரே சமயத்தில் ஒரு செய்தி சொல்லி யனுப்பினாள். தன்னை ஒரு பாதுஷா பலாத்காரமாய் அபகரித்துச் சென்று அந்தப்புரத்தில் அடைத்து வைத்திருப்பதாகவும், தன்னை விடுதலை செய்து அழைத்துப் போகவேண்டுமென்றும் தெரிவித்திருந்தாள். உடனே மேற்படி இரண்டு ராஜ குமாரர்களும் அந்த ராஜகுமாரியை யார் காப்பாற்றுவது என்று தங்களுக்குள் சண்டையிடத் தொடங்கினார்கள். அந்தச் சண்டையில் ஒருவன் தன்னுடைய தலை முண்டாசில் கத்தி பாய்ந்ததின் பலனாக இறந்து போனான். இன்னொருவன் மேற்படி ராஜகுமாரியைப் பாதுஷாவின் அந்தப்புரத்தி லிருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்து அன்றிரவே அவள் கொடுத்த விஷத்தைக் குடித்துவிட்டு இறந்து போனான்.

இன்னும், மேற்கண்ட விதமாகப் பல ஜன்மங்களில் போராடிய பிறகு அவர்கள் கடைசியாக இந்தக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் அவதரித்தார்கள். இவர்கள் குழந்தைகளா யிருந்தபோதே மசியைக்

கொட்டி மெழுகுவதும், பேனவை விழுங்குவதுமா யிருந்ததைப் பார்த்தவர்கள் எல்லாம் " வருங்காலத்தில் இவர்கள் சிறந்த எழுத்தாளர் ஆகி உலகத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கப் போகிறார்கள் " என்று சொல்லி விட்டுக் கண்ணீர் விடுவதுண்டு! அவர்கள் பயந்தபடியே வாஸ்தவத்தில் நடந்தது.

" பிரகஸ்பதிச் சுப்பன் " " அதிர்வெடிக் குப்பன் " என்னும் புனை பெயர்கள் தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் உலகப் பிரசித்தி அடைந்து வந்தன! இவர்கள் பத்திரிகை நடத்தாத போது புத்தகம் எழுதுவார்கள்; புத்தகம் எழுதாத போது பத்திரிகை நடத்துவார்கள். " பிரகஸ்பதிச் சுப்பன் " பத்திரிகை நடத்தும்போது " அதிர் வெடிக் குப்பன் " எழுதிய புத்தகங்களை யெல்லாம் எழுத் தெழுத்தாகப் பிய்த்து எறிந்து விடுவார். " அதிர்வெடிக் குப்பன் " பத்திரிகை நடத்தும் சமயத்தில் " பிரகஸ்பதிச் சுப்ப"னின் புத்தகங்களை யெல்லாம் கடித்துத் தின்று உமிழ்ந்து விடுவார். இவ்விதமாக அவர்களுடைய ஆங்காரம் முற்றிக் கொண்டே வந்தது. கடைசியாக, நேற்றைய தினம், " பிரகஸ்பதிச் சுப்ப"னுக்கு " அதிர்வெடிச் சுப்ப"னிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், " **ஜாக்கிரதை! நாளைய தினம் உன்னை நான் உன்னுடைய ஆயுதத்தினலேயே கொல்லப் போகிறேன்.** ஓடித் தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும் விடமாட்டேன் " என்று எழுதியிருந்தது.

4

அவசரக்கார மனிதர் மேற்படி கட்டத்துக்கு வருவதற்குள், அவர் கூறிய கதையின் பயங்கர சுவாரஸ்யத்தில் மதிமயங்கிக் கைலாசமய்யரின் குழந்தைகளும் மனைவியும் தூங்கிப் போய் விட்டார்கள். கைலாசமய்யர் மட்டும் தூங்காமல் அடங்காத ஆவலுடனும் சொல்ல முடியாத பயத்துடனும் கதையைக் கேட்டு வந்தார்.

" அப்புறம் என்ன ஆச்சு ? கடிதப்படி நடந்ததா ?" என்று கேட்டார்.

" ஆமாம் ; நடந்தது. கடிதத்தைப் பெற்றவர் தப்பித்து ஓடி விடலாமென்று பார்த்தார் ; முடியவில்லை. கடைசியில், கடிதம் எழுதியவர் அவரைக் கொன்றே தீர்த்தார் !"

" ஐயோ ! அப்படியானால்,........?" என்று கைலாசமய்யர் பத்திரிகைச் செய்தியைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

" ஆம் ; பிரகஸ்பதிச் சுப்பன் என்னும் பிரணதார்த்திஹரன் தான் கொல்லப்பட்டு இறந்தவர்."

" ஆ !" என்றார் கைலாசமய்யர். அவருக்கு எல்லா விஷயமும் புரிந்து விட்டது. இந்த மனுஷன் தான் பிரணதார்த்திஹரனைக் கொன்று விட்டு வந்திருப்பவன். இவனுடைய அவசரத்துக்கும் படபடப்புக்கும் காரணம் அதுதான். இவனுடைய மூளை குழம்பிப்போய் ஏதேதோ பயங்கரமான கதை சொல்வதின் காரணமும் அதுதான்.

கைலாசமய்யருக்குத் திடீரென்று ஒரு அசட்டுத் தைரியம் பிறந்தது. இந்தக் கொலைக்காரனைப் பிடித்து ஏன் போலீஸாரிடம் ஒப்புவிக்கக் கூடாது?—நல்ல வேளை; செங்கல்பட்டு ஸ்டேஷன் இதோ வரப்போகிறது. வண்டி நின்றதும் போலீஸ் காரனைக் கூப்பிட வேண்டியதுதான். அதுவரையில் இவனுடன் ஏதாவது பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும்.

"இவ்வளவெல்லாம் சொல்கிறீரே? உமக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கைலாசமய்யர் கேட்டார்.

"எப்படித் தெரிந்ததா? ஹா ஹா ஹா! எனக்குத் தெரியாமல் வேறே யாருக்குத் தெரியும்? நான்தானே........?"

"நீர்தானே........?"

"நான் யார் என்று இன்னுமா தெரியவில்லை?"

"தெரியாமலென்ன? பேஷாய்த் தெரியும். நீதான் அதிர்வெடிக் குப்பன். நீதான் கொலைக் காரன்! உன்னை இதோ........"

அவனுடைய "ஹா ஹா ஹா" என்ற பயங்கரச் சிரிப்பில் கைலாசமய்யரின் வார்த்தைகள் அமிழ்ந்தன.

"இல்லை, ஐயா! இல்லை. நான் கொலைக்காரன் இல்லை!" என்று அவன் கூறிக்கொண்டே மேற்படி பத்திரிகைச் செய்தியைச் சுட்டிக் காட்டினான். "இதோ போட்டிருக்கிறதே, 'பிரகஸ்பதிச் சுப்பன்'

என்னும் பிரணதார்த்திஹரன் காலமானர்' என்று,—அந்தச் சாக்ஷாத் பிரணதார்த்திஹரன் நான்தான் !" என்ருன்.

கைலாசமய்யரைத் தூக்கிப்போட்ட போட்டில், மேலே எழும்பிய மனுஷர் கீழே வருவதற்குள்ளே, வண்டி செங்கற்பட்டு ஸ்டேஷனில் வந்து நின்றது. வண்டி நின்றதும் நிற்காததுமாய்க் கதவைத் திறந்துகொண்டு அந்த மனுஷன் பளிச் சென்று கீழே குதித்தான். அடுத்த கணத்தில் அவன் மாயமாய் மறைந்து போனுன்.

கைலாஸமய்யர் படக்கென்று கதவைச் சாத்தி இறுக்கித் தாழ்ப்பாள் போட்டார். அந்தச் சத்தத்தில் அவர் மனேயாள் விழித்தெழுந்து "என்ன? என்ன?" என்று கேட்டாள். "ஒன்றுமில்லே; பிரகஸ்பதிச் சுப்பன் என்கிற பிரணதார்த்திஹரனின் பிசாசு!" என்ருர் கைலாசமய்யர்.

5

மேற்கூறிய வரலாற்றையெல்லாம் சொல்லிவிட்டுக் கைலாசமய்யர், "ஏற்கெனவே நான் பயந்த மனுஷன் என்றுதான் உமக்குத் தெரியுமே? இந்த மாதிரி ஒரு சம்பவம் நடந்த பிறகு

கேட்கவேண்டுமா? அன்று முதல் எனக்கு இராத் தூக்கம் கிடையாது. கண்ணை மூடினால், ரயில் பிரயாணம் செய்வது போலும், பிசாசு வருவது போலும் கதை சொல்வது போலும் சொப்பனம். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது?" என்று கேட்டார்.

"எதைப் பற்றி?" என்றேன்.

"பிரணதார்த்திஹரன் சாதாரண மரண மடைந்தாரா? கொலையுண்டு செத்தாரா?

"நீர் அப்புறம் பத்திரிகை படிக்கவில்லையா, என்ன?"

"பத்திரிகையைக் கண்டாலே எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. தொடவே இல்லை" என்றார் கைலாசமய்யர்.

"மறுநாள் பத்திரிகையிலேயே 'பிரணதார்த்திஹரன் மரணமடையவில்லை; ஆகையால் பிரதேஊர்வலமும் நடக்கவில்லை!' என்று திருத்தம் வெளியாகி யிருந்ததே!"

"அப்படியா? ஓ ஹோ ஹோ! நானல்லவா ஏமாந்து போயிருக்கிறேன்?—அப்படியானல் அன்று என்னைக் காபாராப் படுத்திய மனுஷன் தான் யார்?"

"சாக்ஷாத் பிரணதார்த்திஹரன்தான்!"

"அடே அப்பா! ஒரே புளுகாய்ப் புளுகினனே? எழுத்தாளி என்றாலே எல்லாரும் இப்படித் தான் புளுகுவார்களோ?"

"அவர் சொன்னதில் கொஞ்சம் நிஜமும் உண்டு. அவருடைய எதிரி அவரைக் கொன்று விடுவதாகப் பயமுறுத்திக் கடிதம் எழுதியது உண்மை. அதை அவன் நிறைவேற்றியும் விட்டான்!"

"நிறைவேற்றி விட்டான? அதெப்படி, ஐயா! மூளை குழம்புகிறதே?"

"பிரணதார்த்தியின் ஆயுதத்தினலேயே அவனைக்கொல்வதாக அவனுடைய எதிரி சொன்ன னல்லவா? பிரணதார்த்தியின் ஆயுதம் என்ன? பேனு; அந்தப் பேனுவைக் கொண்டுதான் அவனைக் கொன்றுன்!"

"கொன்றுன?"

"ஆமாம்; பிரணதார்த்திஹரன் காலமானதாகப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிவிட்டா னல்லவா? இது பேனுவினல் கொன்றதுதானே?"

கைலாஸ மய்யருக்கு அவரையறியாமல் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வந்தது. விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். இடை யிடையே, "அதிர்வெடிச் சுப்பன் நல்ல அதிர் வெடி போட்டானையா!" என்று சொல்லிக்கொண்டு சிரித்தார். "அந்தப் பிரக்ஸ் பதிக்கு நன்றாய் வேண்டும்! என்னை காபராப் படுத்தினுனே, இல்லையோ?" என்றும் இடையிடையே சொல்லிக்கொண்டார்.

கைலாசமய்யர் அவ்விதம் சிரித்தபோது அவர் தலைக்கு மேலே ஓர் அதிசயம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

பயங்கரப் பிரயாண இரவில் 'ஜாப்கோ' மசியைப்போல் கறுத்த அவருடைய தலைமயிரானது என் கண்ணெதிரே மளமளவென்று 'ரோம வர்த்தனி' தடவிய கூந்தலைப்போல் வெளுத்து, வெள்ளை வெளேரென்று ஆகிவிட்டது!

"கைலாசமய்யர்வாள்! இந்த வருஷம் நடந்தது உங்கள் மைத்துனன் தலை தீபாவளி அல்ல; உங்களுடைய தலை தீபாவளிதான்!" என்றேன்.

லஞ்சம் வாங்காதவன்

1

நடு நிசி. டாண், டாண் என்று மணி அடித்தது. மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. சி. எஸ். நிமிர்ந்து கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி பன்னிரண்டு. ஆனல் இன்னும் அவர் பைஸல் செய்யவேண்டிய தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்கள் மேஜை மேல் மலைபோல் குவிந்து கிடந்தன !

* * *

உத்தியோக பதவியில் மேலேற ஏற, சம்பளம் அதிகமாக ஆக, வேலை குறைவு என்று சாதாரணமாய் ஓர் எண்ணம் இருந்து வருகிறது. சிற்சில இலாகாக்கள், சிற்சில பதவிகள் விஷயத்தில் இது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனல் நிர்வாக இலாகா உத்தியோகங்களைப் பொறுத்த வரையில் மேற்கண்ட எண்ணம் எவ்வளவு பிசகானது என்பதற்கு மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. சி. எஸ். பிரத்யட்ச உதாரணமா யிருந்தார்.

அதுவும் ஜில்லா கலெக்டர் ஆனதிலிருந்து அவர் பொழுது விடிந்தது முதல் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் உழைத்து உழைத்து ஓடாய்ப் போனதை யார் அறிவார்கள்? சர்வமும் அறிந்த

ஆண்டவனுக்கும், டபேதார் சின்ன கேசவனுக்கும் தவிர வேறு யாருக்குத்தான் தெரியும்?

கிராம வெட்டியான் மேல் கிராம முனிசிப் செய்யும் புகார் முதற்கொண்டு, ரயில் கவிழ்க்கும் சதியாலோசனை வரையில் அவர் விசாரணை செய்து நியாயத் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டும்! புறம்போக்கை ஆக்கிரமித்த குடியானவனுக்கு இரண்டு ரூபாய் தண்டத் தீர்வை விதிப்பது முதல், கடற்கரை யோரத்தில் ஜப்பான் உளவுப் படகு வருவதைத் தடுப்பது வரையில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் பொறுப்பை அவர் தாங்கியாக வேண்டும்.

இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இந்த சாமான் கட்டுப்பாடு விஷயம் வந்தாலும் வந்தது—ஐயையோ! சகிக்க முடியாத தொல்லையாய்ப் போயிற்று. மனுஷர், ஐம்பது வயது வாலிபரா யிருந்தவர், ஆறே மாதத்தில் எழுபது வயதுக் கிழவனாகி விட்டார். மூக்குக் கண்ணாடியை இந்த ஆறு மாதத்தில் மூன்று தடவை மாற்ற வேண்டியதாகி விட்டது.

ஆறு மாதத்துக்கு முன்பு அவருடைய தலையில் ஆங்காங்கு இரண்டொரு வெள்ளி ரோமம் காணப் பட்டது. இப்போது தலையெல்லாம் ஒரே நரை. நல்லவேளை! மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் பத்தினி இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பே காலமாகி விட்டாள். இப்போது மட்டும் அந்த நாகரிகப் பெண்மணி உயிரோடிருந்தால், மிஸ்டர் பராங்குசம் எவ்வளவு அவதி யடைய நேர்ந்திருக்கும்!

* * *

இப்போதும் மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்கு அவதி அவ்வளவு ஒன்றும் குறைவாக இல்லை. மேஜைமீது குவிந்து கிடந்த தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களை அவர் வெறுப்புடனே ஒரு தடவை பார்த்தார். சிவா! ராமா! இன்னும் இரண்டு மணி நேர வேலை இருக்கிறது. இப்படி உத்தியோகம் பார்த்து அணு அணுவாய் உயிரை விடுவதைக் காட்டிலும் ஒரே யடியாய் செத்துத் தொலைந்து போனால்தான் என்ன!—இதற்குள் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் பார்வை தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களுக்குப் பக்கத்திலே கிடந்த பண நோட்டுக் கட்டுக்களின் மேல் விழுந்தது. உடனே அவர் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது. அவர் வேண்டாமென்று சொல்லியும் கேட்காமல் ராம்ஜி ஸேட் மேஜைமேல் வைத்து விட்டுப் போன நோட்டுக்கள் அவை. ஸேட் அங்கு இருந்த வரையில் மிஸ்டர் பராங்குசம் அந்த நோட்டுக்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அவர் போன பிறகும் கொஞ்சம் நேரம் பார்க்கவில்லை. இப்போதுதான் பார்த்தார். பார்த்துவிட்டுக் கட்டுக்களை எடுத்து ஒவ்வொன்ருய் எண்ணினர். ஒவ்வொன்றிலும் இருபது 100 ரூபாய் நோட்டு; மொத்தம் பத்துக்கட்டு. ஆக மொத்தம், இருபதினுயிரம் ரூபாய்.

எண்ணிப் பார்த்த கட்டுக்களை மிஸ்டர் பராங்குசம் எடுத்து மேஜை டிராயர் ஒன்றுக்குள் திணித்தார்.

மேஜைக்கு மேலே பெரிய பவர் லைட்டு எரிந்து

கொண்டிருந்தது. சுவர் ஓரமாய்த் தரையில் ஒரு ரிவனியூ இலாகா லாந்தர் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து இப்போது புகை அசாத்தியமாய்க் கிளம்பியது.

"கேசவா! இந்த லாந்தர் புகைகிறது! எடுத்துக்கொண்டு போ!" என்றார் பராங்குசம்.

வெளியிலிருந்து டபேதார் வந்து அந்த லாந்தரை எடுத்துக்கொண்டு போனான்.

2

கேசவன் போனதும் மிஸ்டர் பராங்குசம் ஒரு கொட்டாவி விட்டு நாற்காலியின் மேல் 'அம்மாடி!' என்று சாய்ந்தார். சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு, ஒரு காகிதமும் பென்ஸிலும் எடுத்து, யோசித்து யோசித்து, சில எண்களை வரிசையாக எழுதினார். எழுதிய எண்களைக் கூட்டிய போது ஒன்பதரை லட்சம் வந்தது.

"இன்னும் ஐம்பதினாயிரம் வந்துவிட்டால் அப்புறம் எந்த ராஜா எந்தப் பட்டணம் போனாலும் சரி" என்று மிஸ்டர் பராங்குசம் முணுமுணுத்தார்.

பிறகு, பழையபடி தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

மிஸ்டர் பராங்குசம் தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், மேற்படி ஒன்பதரை லட்சத்தின் மர்மம் என்னவென்பதை நாம் பார்க்கலாம்.

சென்ற ஆறு மாத காலத்தில் மிஸ்டர்

பராங்குசம் லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்திருந்த பணம் தான் ஒன்பதரை லட்சம் !

வாசகர்களுக்கு இது ஆச்சரியமாகத்தா னிருக்கும். சாதாரணமாக ஐ. சி. எஸ். காரர்கள் மீது லஞ்சக் குற்றம் ஏற்பட்டதாக நாம் கேள்விப்பட்டதில்லை. பெரிய அதிகாரங்களை வகிக்கும் அவர்களுக்கு லஞ்சம் வாங்கத் தூண்டுதலே ஏற்படக் கூடாதென்பதற்குத் தானே பெருவாரியான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது ?

இதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனுல், மிஸ்டர் பராங்குசம் அன்று வரையில் ஒன்பதரை லட்சம் ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்திருந்ததும் உண்மைதான். இது எப்படி நேர்ந்தது என்பதைச் சொல்லுகிறோம்.

மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் காலஞ் சென்ற மனைவிதான் அதற்கு முதற் காரணம்; இந்தப் பாழாய்ப் போன யுத்தம் இரண்டாவது காரணம்.

மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் நாகரிகத்தில் முதிர்ந்த சீமாட்டி. இந்த நாளில் நாகரிகமாய் வாழவேண்டுமென்றால் பணத்தையல்லவா கண்களை மூடிக் கொண்டு செலவு செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது ? மிஸ்டர் பராங்குசம் ஆபீஸுக்குப் போக ஒரு கார், மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் லேடீஸ் கிளப்புக்குப் போக ஒரு கார், குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போக ஒரு கார்—இப்படி யெல்லாம் நாகரிக வாழ்க்கையாகிய பூதம் பணத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இதனுடைய பயனுகை, மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் கண்ணை மூடியபோது, மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்குத் திருடர் பயம் என்பதே அடியோடு இல்லாமலிருந்தது. மடியில் கனம் இருந்தால் அல்லவா வழியில் பயம்?

மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் பண விஷயத்தில் தாராளமாயிருந்தது போல் சந்ததிகளின் விஷயத்திலும் வெகு தாராளமாயிருந்தாள். ஐந்து பெண் குழந்தைகளையும் நாலு பிள்ளைக் குழந்தைகளையும் விட்டுச் சென்றுள். இவ்வளவு பேருக்கும் உயர்தரக் கல்வி அளித்து, கல்யாணம் பண்ணி வைக்கும் பொறுப்பு எல்லாம் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் தலையில் விழுந்தது. அவருக்கோ வயது ஆகிவிட்டது. உத்தியோகத்திலிருந்து ரிடையர் ஆக வேண்டிய காலம் சமீபித்திருந்தது.

இந்த நிலைமையில் பாழாய்ப் போன யுத்தம் வந்து தொலைந்ததா? யுத்தத்தினுல் எத்தனையோ ஜனங்கள் எத்தனையோ கஷ்ட நஷ்டங்களை அநுபவித்தார்கள். ஆனல் ஒரு சிலர் ஏராளமாய்ப் பணத்தை வாரிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பதை மிஸ்டர் பராங்குசம் கவனித்தார். யுத்த காண்டிராக்டுகளில் சிலர் லட்சம் லட்சமாய்ப் பணம் சம்பாதித்தார்கள். பிண்ணுக்கு வியாபாரி ஒருவர் ஏழு லட்சம் பண்ணி யிருந்தார். விறகு வியாபாரி ஒருவர் பன்னிரண்டு லட்சம் பண்ணி யிருந்தார். நூல் வியாபாரிகள் சிலர் இருபது லட்சம் முப்பது

லட்சம் சம்பாதித்திருந்தார்கள். செங்கல் சூளை போட்ட ஒருவர் ஏழு லட்சம் சேர்த்திருந்தார்.

இப்படி யுத்தத்தினலே பலர் கொழுத்த பணக்காரர்களாகிக் கொண்டு வரும்போது, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு இவ்வளவு நீடித்த ஊழியம் செய்து வந்திருக்கும் தாம் மட்டும் ஏன் ஏழையாயிருக்க வேண்டும் என்று மிஸ்டர் பராங்குசம் வியந்தார்! இத்தனைக்கும் மேற்கண்ட விதமாகப் பணம் சம்பாதித்தவர்கள் பெரும்பாலும் தம்மிடம் லைஸென்ஸோ, அநுமதியோ பெற்று வியாபாரம் செய்தவர்கள் என்பதை எண்ணும்போது அவருடைய வியப்பு பன்மடங்கு ஆயிற்று! அவ்விதம் தம்மிடம் லைஸென்ஸுக்கோ, பர்மிட்டுக்கோ வருகிறவர்களிடம் தாம் சற்றே கையை நீட்டினல் போதும்; வீட்டில் தனலக்ஷ்மி தாண்டவமாடத் தொடங்குவாள்!

இன்னும் சில நாளைக்கெல்லாம், மிஸ்டர் பராங்குசம் இத்தனை காலமும் தாம் இவ்வளவு பரிசுத்தமாய் இருந்து கண்ட பலன் என்ன என்று வியக்கத் தொடங்கினர். தம் கண் முன்னல் லஞ்சம் வாங்கிப் பணம் சேர்த்திருக்கும் மனிதர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொருவராய் அவர் கண் முன்னல் வந்தார்கள். அவர்களுக் கெல்லாம் என்ன கௌரவம் குறைந்து போய் விட்டது? இன்னும் யோசிக்க யோசிக்க, "பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதி ஸ்தாபகர்களான கிளைவும் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸுமே லஞ்சம்

வாங்கி யிருக்கும்போது, நமக்கென்ன வந்தது ?'' என்று அவருக்குத் தோன்றியது.

பட்டினி கிடந்தவர்களின் முன்னால் நல்ல சாப்பாட்டை வைத்தால், கணக்குத் தெரியாமல் சாப்பிட்டு விடுவது இயற்கையல்லவா ? அஜீரணமாகி விடுமே, வயிற்றை வலிக்குமே என்றெல்லாம் அவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா ?— அதே மாதிரி, உத்தியோகத்தில் வெகுகாலம் நெறி தவறுமலிருந்த மிஸ்டர் பராங்குசம் லஞ்சம் வாங்க ஆரம்பித்தபோது அவருக்கு நூறு கை வந்து விட்டது போலிருந்தது. அப்படிப் பணத்தை வாரிக் குவித்தார். அவருடைய டபேதார் சின்னக் கேசவலு சுமார் பதினையாயிரம் ரூபாய் சேர்த்து விட்டான் என்றால், அவர் ஒன்பதரை லட்சம் சேர்த்து விட்டதில் என்ன ஆச்சரியம் ?

இப்படி மள மள வென்று குவிந்த பணத்தை எப்படிப் பத்திரப் படுத்துவது என்பதிலேதான் கஷ்டம் அதிகமா யிருந்தது. ஆறே மாதத்தில் மனுஷருக்குத் தலை நரைத்துப் போனதற்கு இந்தக் கவலையும் ஒரு காரணம் என்று சொல்லலாம். வெள்ளிக் கட்டிகளும், தங்கக் கட்டிகளும் வாங்கினார். வீடுகள், வயல்கள் வாங்கினார். அப்புறம் ஷேர் மார்க்கெட்டில் பங்குகள் வாங்கினார்.

நாளாக ஆக, அவருக்குத் துணிச்சல் அதிகமாயிற்று. பகிரங்கமாக பாங்கிகளிலேயே பணத்தைப் போட ஆரம்பித்தார்.

நிலைமை இவ்வளவுக்கு முற்றிப் பிறகு, சர்க்கார் காதுக்கு எட்டாமலிருக்குமா ? எட்டிய பிறகு சர்க்கார் தான் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா ?

ஆனால், பராங்குசத்துக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருந்த துணிச்சல் கவர்ன்மெண்ட் நடவடிக்கையைக் கூட 'பூபூ' என்று தள்ளிற்று. என்ன பிரமாத நடவடிக்கை எடுத்துவிடப் போகிறார்கள் ? பிராஸிகியூட் செய்து வழக்கு நடத்த ஒரு நாளும் தைரியம் வரப்போவதில்லை. அதனால் கவர்ன்மெண்டின் மதிப்பேயல்லவா குறைந்து போய் விடும் ?—இன்றைக்கெல்லாம் செய்தால், உத்தியோகத்தை விட்டு நீக்கி வைப்பார்கள். போனால் போகட்டும். இந்த உத்தியோகம் யாருக்கு வேண்டும் ? இன்னும் ஐந்து வருஷம் உழைத்துப் பிறகு காணப்போகும் லாபந்தான் என்ன? பத்து லட்சம் ரூபாயுடன் இப்போதேதான் விலகிக் கொள்ளலாமே ! இன்னும் ஐம்பதினாயிரந்தான் பாக்கி !—இப்படி எண்ணமிட்ட மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்கு மறுபடி கொட்டாவி வந்தது.

3

"மிஸ்டர் பராங்குசம் ! உடனே புறப்படும் !" என்ற பேச்சைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவராய்ப் பராங்குசம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

எதிரே சுவர் ஓரத்தில் ஓர் கறுத்த உருவம் நின்றது.

சொல்ல முடியாத பீதியினால் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

தட்டுத் தடுமாறி, "நீர் யார்?" என்று கேட்டார்.

"மேலே யிருந்து உத்தரவு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உம்மைக் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளை."

மேலே யிருந்து உத்தரவு வரும் என்பது பராங்குசம் எதிர் பார்த்ததுதான். ஆனால், இந்த வேளையில் இந்த விதத்தில் இப்படித் திடீரென்று உத்தரவு வரும் என்பதாக அவர் எதிர் பார்க்க வில்லை.

பராங்குசத்தின் மார்பு தட், தட் என்று அடித்துக் கொண்டது.

"ஏன் தாமதம் ? கிளம்பும் !"

பராங்குசம் ஈனக் குரலில், "எனக்கு இப்போது வரச் சௌகரியம் இல்லை" என்றார்.

"உம்முடைய சௌகரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. உத்தரவு அப்படி யில்லை."

பராங்குசத்தின் ஆரம்ப பீதி குறைந்து வர வரத் துணிச்சல் ஏற்பட்டது.

"இந்த தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களில் எல்லாம் நான் கையெழுத்துப் போட்டு ஆக வேணும்."

"நீர் போடவேண்டிய தில்லை ; உமக்குப் பதில் வருகிறவர் போட்டுக் கொள்வார்."

" முக்கியமான சொந்த ஜோலிகள் இருக்கின்றன."

" இனிமேல் உமக்கு ஒரு சொந்த ஜோலியும் இல்லை."

பராங்குசம் அப்போது மேஜை டிராயரை இழுத்து ஒரு கத்தை நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களைக் கையில் எடுத்தார்.

" இதோ பத்தாயிரம் ரூபாய். திரும்பிப்போய் நான் வீட்டிலே இல்லையென்று சொல்லி விடும்."

" முடியாது ; லஞ்சமெல்லாம் உம்முடனே இருக்கட்டும்."

" இருபதினாயிரம் தருகிறேன்."

" பணப் பேச்சே வேண்டாம்."

" இந்த டிராயரில் உள்ள ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயையும் எடுத்துக் கொள்ளும்."

" நான் லஞ்சம் வாங்குவது கிடையாது. கிளம்பும் உடனே."

பராங்குசம் சற்று யோசித்து விட்டு, " கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளும் ; என் பிள்ளையைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வருகிறேன் " என்றார்.

" முடியாது ; நேரம் இல்லை."

" அரை மணி நேரம் கொடும். மேல்மாடிக்குப் போய் என் கடைக் குட்டிக் குழந்தையை ஒரு தடவை கண்ணால் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்."

" குழந்தையா ? நீர் செய்த அக்கிரமங்களினாலே இன்று இந்த ஜில்லாவில் இருபதினாயிரம் குழந்தைகள் பட்டினி கிடக்கின்றன."

"இந்த ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயும் கொடுத்து இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்குச் செக்கும் தருகிறேன். பத்து நிமிஷமாவது கொடும்."

"முடியாது. ஒரு நிமிஷங் கூடக் கொடுக்க முடியாது."

"அப்படியானால் இந்தாரும்!" என்று சொல்லி மிஸ்டர் பராங்குசம் சடக்கென்று மேஜையின் இன்னொரு டிராயரைத் திறந்தார். அதிலிருந்து ஒரு கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து எதிரே நீட்டினார்.

"இப்போது என்ன சொல்கிறீர்?" என்று கூறி மிஸ்டர் பராங்குசம் பயங்கரமாகச் சிரித்தார். அவருடைய சிரிப்பின் எதிரொலியே போல் அந்தக் கறுத்த உருவமும் சிரித்தது.

அடுத்த விநாடி "படீர்" என்று கைத் துப்பாக்கி வெடித்தது. மிஸ்டர் பராங்குசம் மேஜை மேல் சாய்ந்தார். அவருடைய ஆத்மா தன் நீண்ட பிரயாணத்தைத் தொடங்கிற்று.

4

இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் பத்திரிகைகளில் பின் வரும் செய்தி பிரசுரமாயிற்று :—

"சென்ற செவ்வாய்க் கிழமை யன்று இரவு... ஜில்லா கலெக்டர் மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. சி. எஸ். திடீரென்று மாரடைப்பினால் காலம் சென்றார்.

மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் மேல் லஞ்சப் புகார்கள் அதிகமாக ஏற்பட்டு மகான கவர்ன்மெண்டார் அவர் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்கள்

என்று தெரிகிறது. உத்தியோகத்திலிருந்து அவரைத் தாற்காலிகமாய் நீக்கி வைக்கும் உத்தரவில் கையெழுத்துக் கூட ஆகிவிட்டதாம். மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் அகால மரணத்தை முன்னிட்டு மேற்படி நடவடிக்கைகள் வாபஸ் வாங்கப்படுமென்று அறிகிறோம்."

மேற்படி சம்பவம் நடந்து ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு, ஜில்லா கலெக்டர் பங்களாவைப் புதிய கலெக்டர் வரப்போவதை முன்னிட்டு சுண்ணும்பு அடித்துச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். டபேதார் சின்னக் கேசவலு இன்னொரு சேவகனுடன் கலெக்டரின் ஆபீஸ் அறையைச் சுத்தம் செய்ய வந்தான்.

" அதோ பார்த்தாயா, அண்ணே !" என்று மூத்தப்பன் சுவரைச் சுட்டிக் காட்டினன். இருவரும் அருகாமையில் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

ரவி வர்மா படத்தில் சத்தியவானுடைய உயிரைக் கொண்டு போவதற்காக ஒரு புகை உருவம் வருகிறதே, அந்த மாதிரியான ஓர் உருவம் சுவரில் காணப்பட்டது.

அதைப் பார்த்து டபேதார் சின்னக் கேசவலு சொன்னன் :—" தம்பி, ஒரு நாளைக்கு இங்கே ஹரிகேன் லாந்தர் வைத்திருந்தது. அதிலிருந்து ஒரே புகை அடித்தது. நான்தான் லாந்தரை எடுத்துக் கொண்டு போய் அணைத்தேன். அந்த லாந்தர் புகைதான் இப்படி யமனைப்போல் சுவரில் விழுந்திருக்கிறது !"

" அப்படியா ?" என்றான் முத்தப்பன்.

" இதில் வேடிக்கையைக் கேளு. அன்றைக்கு இராத்திரிதான் இந்த ரூமிலேயே பழைய கலெக்டர் துரை மாரடைத்துச் செத்துப் போனார் !"

ஆமாம் ; ஆறே மாதத்தில் பதினையாயிரம் சம்பாதித்த டபேதார் சின்னக் கேசவனுக்கு உலகமே இப்போது ஒரு வேடிக்கையாய்த்தானிருந்தது !

தூக்குத்தண்டனை

1

அமாவாசை இரவு. திவான்பகதூர் ஜட்ஜ் அஷ்டோத்தர மய்யங்கார் சுகமான பஞ்சு மெத்தைப் படுக்கையில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தார். என்ன புரண்டாலும் தூக்கம் வருகிற வழியாயில்லை. தலைப்பக்கத்துத் தலைகாணியைக் கால்புறத்திலும், கால்புறத்துத் தலைகாணியைத் தலைப்புறத்திலும் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தார். அப்படியும் தூக்கம் வரவில்லை.

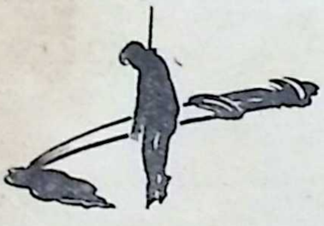
கடிகாரத்தில் மணி அடிக்கத் தொடங்கிற்று. "ஒன்று, இரண்டு, மூன்று...." என்று எண்ணிக்கொண்டே வந்தார். பன்னிரண்டு மணி அடித்து ஓய்ந்தது. "இனிமேல் கட்டாயம் தூங்கவேண்டியது தான்" என்று ஜட்ஜ் அய்யங்கார் திடசங்கல்பம் செய்துகொண்டு கண்களை இறுக மூடினார். அப்போது அவருடைய மனக் கண்ணின் முன்பாக ஒரு பயங்கர கோரக் காட்சி தென்பட்டது.

முதலில் எங்கேயோ வெகு தூரத்தில் உள்ளது போல் அந்தக் காட்சி மங்கலாய்த் தெரிந்தது. தூக்கு மேடையில் தூக்கு மரத்தில் ஓர் உருவம் தொங்கி இலேசாகக் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்

தது. சட்டென்று அந்தக் காட்சி — தூக்கு மரம், அதில் தொங்கிய உருவம் எல்லாம் — வெகு சமீபத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்தது. பால் வடியும் அழகிய வாலிபனுடைய முகம். ஆனால், முகத்தில் உயிர்க் களை இல்லை. கண்கள் விழித்தது விழித்த படியிருந்தன. உயிரில்லாத அந்தக் கண்கள் திவான்பகதூரின் இருதயத்தை ஊடுருவிப் பார்ப்பதுபோல் அவருக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

சட்டென்று அய்யங்கார் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தார். படுக்கையிலிருந்து கீழே குதித்தார். ஜன்னல் ஓரமாகச் சென்று ஜன்னல் கதவைத் திறந்தார். குளிர்ந்த காற்று உள்ளே 'விர்'ரென்று வந்தது. கொஞ்சம் ஆசுவாசம் ஏற்பட்டது. அய்யங்கார் ஜன்னல் ஓரமாக நின்று வெளியே தோட்டத்தில் பார்வையைச் செலுத்தினர்.

ஆஹா! அது என்ன? அதோ அந்த மரத்தின் கிளையில் ஏதோ தொங்குகிறுப்போல் இருக்கிறதே? ஐயோ!.... படீரென்று ஜன்னல் கதவைச் சாத்தினர் அய்யங்கார். இருட்டில் தடவிக்கொண்டே சென்று, 'ஸ்விட்ச்' இருக்குமிடம் கண்டு பிடித்து, மின்சார விளக்கை ஏற்றினர். அலமாரியைத் திறந்து கையிலகப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸோபாவில் அமர்ந்தார். புத்தகத்தைப் பிரித்தார். ஆகா!

புத்தகத்திற்குள் ஏதாவது தேள் ஒளிந்திருந்து அவர் கையில் கொட்டிவிட்டதா, என்ன? புத்தகத்தை அப்படித் திடீரென்று போட்டு விட்டுக் குதித்து எழுந்திருக்கிறாரே?

தேளுமில்லை; கிளுமில்லை. அந்தப் புத்தகம் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தமா யிருந்ததுதான் காரணம். திவ்யப் பிரபந்தத்தைப் பார்த்ததும், உபய வேதாந்தஸார உபந்நியாஸ சக்கரவர்த்தி சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் மதகுப்பட்டி கலக வழக்கில் கூறிய சாட்சியம் அய்யங்காருக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவர் என்ன சாட்சி சொன்னார்? "மதகுப்பட்டி கலகம் நடந்த அன்றைக்கு முதல் நாள் இரவு நானும் திருமலையும் திருச்சி ஜங்ஷன் வெயிடிங் ரூமில் திவ்யப் பிரபந்தத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்!" என்றார். "பெரியாழ்வார் பாத சாட்சியாகவும், திருமங்கையாழ்வார் திருவடி சாட்சியாகவும் சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன்" என்று ஆணை யிட்டார். சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமியை அஷ்டோத்தர மய்யங்காருக்கு வெகு காலமாகத் தெரியும். பரம பக்தர்; சிறந்த அறிவாளி; உயர்ந்த ஒழுக்கமுள்ளவர். எத்தனையோ தடவை அவரிடம் அஷ்டோத்தர மய்யங்கார் திவ்யப் பிரபந்த பாசுரங்களைக் கேட்டு மனமுருகிக் கண்ணீர் வடித்திருக்கிறார். அப்பேர்ப்பட்டவருடைய சாட்சியைப் பொய்ச் சாட்சி என்று தள்ளிவிட்டு, போலீஸ் சாட்சியத்தையே உண்மையென்று ஏற்றுக்கொண்டு திருமலைக்குத் தூக்கு தண்டனை விதிக்க வேண்டியதாயிற்று!

சடகோபாச்சாரியின் சாட்சியம் உண்மையாக இருக்குமோ? திருமலை நிரபராதிதானோ? குற்றமற்ற பையனையா நாளைப் பொழுது விடிந்ததும் தூக்கில் போடப் போகிறீர்கள்? அந்தப் பாதகம் தம்முடைய தலையிலா விடியப்போகிறது? ஐயோ! இந்த ஜட்ஜ் உத்தியோகத்தை என்னத்திற்காக ஏற்றுக்கொண்டோம்? வக்கீலாகவே இருந்து காலத்தை ஓட்டி யிருக்கக் கூடாதா? .... இப்படி அய்யங்காரின் மனம் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணி அலைந்தது.

2

மதகுப்பட்டி கலகமும், அதன் பயனாக விளைந்த மதகுப்பட்டி கலக வழக்கும் நேயர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். ஆனால் தேசமெங்கிலுமே அப்போது குழப்பமா யிருந்தபடியால் நேயர்கள் சிலர் மறந்து போயிருக்கவும் கூடும். எனவே, வழக்கின் விவரங்களை இங்கே சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்.

சென்ற வருஷம் (1942) மகாத்மா காந்தி முதலியவர்கள் கைதியான புதிதில் மதகுப்பட்டி ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அரை மைல் தூரத்தில் யாரோ ஒரு தண்டவாளத்தைக் கழற்றி நகர்த்தி யிருந்தார்கள். நல்ல வேளையாக விபத்து ஒன்றும் நேரவில்லை. பொழுது விடியும் சமயத்தில் வந்த முதல் ரயில் வண்டியின் டிரைவர் ரயில் பாதையில் தண்டவாளம் நகர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து வண்டியை நிறுத்தி விட்டான். அரை மணிக்குள் பாதை சரி செய்யப்பட்டு வண்டியும் போய்விட்டது.

பிறகு, மதகுப்பட்டி போலீஸார் தங்கள் கை வரிசையைக் காட்டத் தொடங்கினார்கள். அநேக வீடுகள் சோதனை போடப்பட்டன. ஹைஸ்கூலுக்குப் போய் எல்லா வகுப்புகளும் நடந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில் ஆறு மாணாக்கர்களைக் கைது செய்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போனார்கள். அந்த ஆறு பேரைத் தொடர்ந்து பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் அவ்வளவு பேரும் கோஷித்துக்கொண்டு வெளிக் கிளம்பினார்கள்.

அன்று மதகுப்பட்டி வீதிகளில் புரட்சி கோஷங்கள் வானளாவ எழுந்தன. கூச்சலின் பலத்தைக் கொண்டு மட்டும் சுயராஜ்யம் கிடைப்பதா யிருந்தால், அன்று மதகுப்பட்டிக்கு இரட்டிப்பு சுயராஜ்யம் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

பள்ளிப் பிள்ளைகளின் பெருங் கோஷத்தைக் கேட்டு, வியாபாரிகள் பீதி யடைந்து மளமள வென்று கடைகளை அடைத்தார்கள். வீதிகளில் கூட்டம் அதிகமாயிற்று.

போலீஸ் ஸ்டேஷனைச் சுற்றியும் கூட்டம் சேர ஆரம்பித்தது. ஸ்டேஷனுக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்த மாணாக்கர்கள் ஜன்னல் வழியாக வெளியில் நின்ற கும்பலைப் பார்த்து விட்டு, "புரட்சி ஓங்க!" என்று கோஷமிட்டார்கள். வெளியில் நின்ற கூட்டத்தார் பதில் கோஷம் செய்தார்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள்ளே மாணாக்கர்களை அடிக்கிறார்கள் என்ற வதந்தி கிளம்பி அந்த ஜனக் கூட்டத்தில் அதி வேகமாகப் பரவிற்று. ஜனங்

களின் கொதிப்பு அதிகமாயிற்று. சமீபத்தில் ரோடு ரிப்பேர் செய்வதற்காகக் கப்பிக் கற்கள் கொட்டப்பட்டிருந்தன. இதனால் ஜனங்களின் கொதிப்பு வெளியாவதற்குச் சௌகரியம் ஏற்பட்டது. கப்பிக் கற்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிப் பறந்தன.

போலீஸ்காரர்கள் கையில் துப்பாக்கியுடன் வெளி வந்து கூட்டத்தை நோக்கிக் குறி பார்த்தார்கள். இதன் பலனாகக் கூட்டத்தின் வெறி அதிகமாயிற்று. ஜனங்கள் ஸ்டேஷனை இன்னும் நெருங்கி வந்தார்கள். போலீஸ் துப்பாக்கிகளிலிருந்து வேட்டுக்கள் கிளம்பின. இரண்டொருவர் காயம் பட்டு விழுந்தனர். கூட்டம் ஒரே பாய்ச்சலாகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிப் பாய்ந்தது. துப்பாக்கியில் ரவைகள் தீர்ந்து விட்டபடியால் போலீஸ் சேவகர்கள் ஸ்டேஷனுக்குள் ஓடிப் புகுந்து கொண்டார்கள். கூட்டத்தில் ஒரே ஜயகோஷ ஆரவாரம்.

இத்துடன் நின்றதா? இல்லை. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மண்ணெண்ணெய் டிப்போ இருந்தது. கூட்டத்தில் சிலர் டிப்போவின் கதவை உடைத்து உள்ளே

புகுந்து மண்ணெண்ணெய் டின்களை எடுத்து வந்தார்கள். புகை குடிப்பவர்கள் சிலர் நெருப்புப் பெட்டி கொடுத்து உதவினார்கள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் புகையும் நெருப்பும் எழுந்தது.

இதற்குள்ளாகத் தகவல் தெரிந்து ஜில்லா மாஜிஸ்டிரேட், போலீஸ் ஸூபரிண்டெண்ட் முதலியவர்கள் பெரிய போலீஸ் படையுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். இந்தத் தடவை நிஜமான துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. சிலர் உடனே உயிர் துறந்து விழுந்தார்கள். பலருக்குக் காயம் ஏற்பட்டது. ஐந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் கூட்டம் கலைந்துபோயிற்று. தீயும் அணைக்கப்பட்டது. போலீஸ் ஸ்டேஷன் கட்டிடம் பாதிக்குமேல் எரிந்துபோயிற்று.

அன்று மதகுப்பட்டியே சுடுகாடு மாதிரி இருந்தது. ஜனங்கள் யாரும் வெளியில் தலை காட்டவில்லை. பிரேதங்களை எடுத்துச் சென்று தகன சம்ஸ்காரம் செய்யக்கூட முதலில் யாரும் முன் வரவில்லை. உறவினர்களுக்குத் தகவல் தெரிவதற்கு வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது. கடைசியில் எப்படியோ காரியங்கள் நடந்தேறின.

மறுநாள் மதகுப்பட்டியில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் தன்னுடைய உண்மை ஸ்வரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கியது.

எங்கே பார்த்தாலும் போலீஸ் மயமாக இருந்தது. போலீஸார் வீடு வீடாகப் புகுந்து முதல் நாள் கலகத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் கைது செய்து

வந்தார்கள். மொத்தம் 186 பேர் கைது செய்யப் பட்டனர். பின்னால் இவர்களில் முப்பது பேர் — தகுந்த சாட்சிய மில்லையென்று — விடுவிக்கப் பட்ட னர். பாக்கி 156 பேர் மேல் கேஸ் தாக்கல் செய் யப்பட்டது.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்திலும் பீனல் கோடிலும் உள்ள ஸெக்ஷன்கள் இந்தக் கேஸில் பிரயோஜனப்பட்ட மாதிரி இதுவரை வேறு எந்தக் கேஸிலும் உபயோகப்பட்டது கிடையாது என்று பிரசித்தி பெற்ற 'கிரிமினல்' வக்கீல்கள் சொன் னார்கள்.

திவான்பகதூர் ஜட்ஜ் அஷ்டோத்தரமய்யங் காரின் கோர்ட்டில் உரிய காலத்தில் மேற்படி கலக வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது.

3

மதகுப்பட்டி கலக வழக்கில் முதலாவது எதிரி திருமலை என் னும் இளைஞன். இவன் பேரில் மொத்தம் ஒன் பது ஸெக்ஷன்கள் பிர யோகிக்கப்பட்டன. தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்தது முதற் கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குத் தீ வைத்தது வரையில் பல குற் றங்கள் சுமத்தப்பட்டன. திருமலையின் சார்பாகப்

பிரபல வக்கீல்களை வைத்துப் பலமான எதிர் வழக்கும் ஆடப்பட்டது.

திருமலை அவனுடைய பெற்றோர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. மதகுப்பட்டிக்கே அவன் செல்லப் பிள்ளை.

நல்ல அறிவாளி; முகவெட்டும் வாக்குச் சாதுர்யமும் உள்ளவன்; சிறந்த ஒழுக்கம் படைத்தவன்; பொதுக் காரியங்களில் அளவற்ற ஊக்கமுள்ளவன். இத்தகைய குணங்களினால் அவன் மதகுப்பட்டி வாசிகளின் அன்பையும் மதிப்பையும் கவர்ந்திருந்தான்.

காங்கிரஸ் கமிட்டியானாலும் சரி, சங்கீத சபையானாலும் சரி, பழைய மாணவர் சங்கம் — கூட்டுறவுப் பண்டகசாலை — இலவச வாசகசாலை எதுவானாலும் சரி, திருமலைக்கு ஒரு முக்கியமான நிர்வாகப் பொறுப்பு இருந்தே தீரும்.

எந்தப் பொதுக் காரியத்துக்கானாலும் பணம் வசூலிப்பதற்குத் திருமலை கிளம்பினால், ஒரே சுற்றில் வேண்டிய பணத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு திரும்பி விடுவான். வேறு யார் போனாலும் மதகுப்பட்டி வாசிகளிடம் பணம் கிளம்புவது சிரமமான காரியமா யிருக்கும்.

இம்மாதிரியெல்லாம் பொதுக் காரியங்களில் திருமலை ஈடுபட்டிருந்தபடியால், மதகுப்பட்டி அதிகாரிகளுக்கும் அவனுக்கும் எப்போதும் சஷ்டாஷ்டகமாகவே இருந்தது.

அப்படிப்பட்ட திருமலைதான் மேற்படி கலக வழக்கில் முதலாவது எதிரி. திருமலையின் சார்பாகச் சொல்லப்பட்ட எதிர் வழக்கு என்ன வென்றால், மதகுப்பட்டியில் கலகம் நடந்த தினம் அவன் ஊரி லேயே இல்லை, அன்று சாயங்காலந்தான் மதகுப் பட்டிக்கு வந்தான் என்பது.

இதற்குத் திருமலையின் சார்பாகச் சாட்சி கூறியவர் உபய வேதாந்தஸார உபந்யாச சக்கர வர்த்தி சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் என்பவர். அன்று சாயங்காலம் அவர் ஸ்ரீரங்கத்தில் உபந்நி யாசம் செய்து விட்டு ரயிலுக்கு வந்ததாகவும், ரயில் தவறிவிட்டபடியால் வெயிடிங் ரூமுக்குப் போன தாகவும் தம்மைப் போலவே ரயில் தவறி அங்கே இருந்த திருமலையைப் பார்த்ததாகவும், அந்தப் பிள்ளையாண்டானைத் தமக்கு ஏற்கெனவே தெரியு மென்றும், இரண்டு பேரும் வெகு நேரம் வரையில் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும் கூறினார். "எதைப் பற்றிப் பேசினீர்கள்?" என்று கேட்டதற்கு, "முக் கியமாக திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களில் உள்ள கவிதைச் சுவையையும் பக்திப் பெருக்கையும் பற்றிப் பேசினோம்" என்றார்.

"அதைத் தவிர வேறு எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது பேசினீர்களா?" என்று திருமலையின் வக்கில் கேட்டார்.

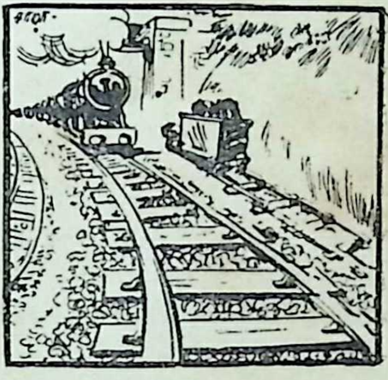
"தேசத்தில் அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த விபரீதமான காரியங்களைப் பற்றியும் பேசினோம்."

"விபரீத காரியங்கள் என்றால் என்ன?"

"ரயில் தண்டவாளத்தைப் பெயர்ப்பது முதலிய காரியங்கள்."

"அதைப்பற்றி என்ன பேசினீர்கள்?"

"ரயில் பிரயாணம் ரொம்பவும் அபாயகரமாகப் போனது பற்றிப் பேசினேம். 'இதனுலெல்லாம் என்ன பிரயோஜனம் ஏற்படப் போகிறது? நம்முடைய ஜனங்கள்தானே கஷ்டப்படுவார்கள்? ஒரு ரயில் வண்டி கவிழ்ந்தால், எத்தனை உயிர்ச் சேதம் ஏற்படும்? எத்தனை குடும்பங்கள் துன்ப மடையும்?' என்று நான் சொன்னேன். திருமலை என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை முழுதும் ஆமோதித்தான். தந்தி யறுப்பது, தண்டவாளம் பெயர்ப்பது முதலியவை பலாத்காரக் காரியங்கள் தான் என்றும், மகாத்மா காந்தி அந்தக் காரியங்களை ஒருநாளும் அனுமதித்திருக்க மாட்டாரென்றும், ஐந்தாம் படைக்காரர்கள் அவருடைய பெயரைப் பொய்யாக உபயோகப் படுத்துகிருர்கள் என்றும் சொன்னுன்."

இந்தச் சமயத்தில் கவர்ன்மெண்ட் தரப்பு வக்கீல் ஆட்சேபித்து, மேற்படி அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம் சாட்சியம் ஆகாதென்றும், அவைகளைப் பதிவு செய்யக்

கூடாதென்றும் கூறினர். இத்துடன் சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமியின் சாட்சியம் முடிந்தது.

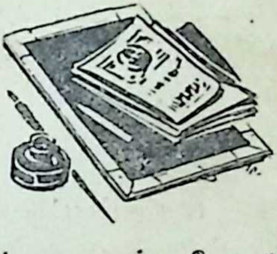
சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமியின் சாட்சியத்துக்கு நேர்மாருகப் போலீஸ் தரப்பு சாட்சிகள் சொன்னர்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனைச் சேர்ந்த கூட்டத்தில் திருமலையும் இருந்தானென்றும், அவன் போலீஸ் ஸ்டேஷன் காம்பவுண்ட் சுவரில் ஏறி நின்றுகொண்டு, மண்ணெண்ணெய் டின்னை வெளியிலிருந்து வாங்கி உள்ளே இருந்தவர்களிடம் கொடுத்ததைக் கண்ணுல் பார்த்ததாகவும் சொன்னர்கள்.

கேஸ் விசாரணை யெல்லாம் சாங்கோ பாங்கமாக நடந்தது. நூற்றுக் கணக்கான சாட்சிகள் விசாரிக்கப் பட்டார்கள். கடைசியில் தீர்ப்புக் கூறும் நாள் வந்தது.

முதல் எதிரி திருமலை சம்பந்தமாகத் தீர்மானம் செய்வதில்தான் ஜட்ஜு அஷ்டோத்தர மய்யங்காருக்கு ரொம்பவும் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. அவருக்கும் அவருடைய மனச்சாட்சிக்கும் பெரிய போராட்டம் நடந்தது. சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமிகளின் சாட்சியம் உண்மையாகவே தோன்றிற்று. அம்மாதிரி ஒரு சம்பவத்தை அவர் கற்பனை செய்திருக்க முடியாது. அவ்வளவு பச்சையான பொய் சொல்லக் கூடியவரல்ல; சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் அவருக்கில்லை. ஆனல் போலீஸ் தரப்பின் திட்டமான சாட்சியத்தை எப்படி நிராகரிப்பது?— 'பெரிய இடத்து' அதிருப்திக்கு ஆளாக நேரிடும். அடுத்த பட்டமளிப்பில் தமக்கு ஸி. ஐ. இ. பட்டம்

வருமென்று அய்யங்கார் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கேவலம் இதற்காக வேண்டி ஒரு காரியம் செய்யப் போவதில்லை. ஆனால் என்ன மூகாந்திரத்தைக் கொண்டு ஐந்து போலீஸ்காரர்களின் சாட்சியத்தை நிராகரித்து, ஒரு வைஷ்ணவ உபந்நியாசகரின் சாட்சியத்தை ஒப்புக் கொள்வது? — இப்படிச் செய்தால் தம் பேரிலேயே ஒருவேளை சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாமல்லவா? ஏன்? லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு விடுதலை செய்ததாகச் சொன்னாலும் சொல்வார்கள்.

பார்க்கப்போனால், ஜட்ஜினுடைய கடமை என்ன? கோர்ட்டில் தாக்கல் ஆகியிருக்கும் சாட்சியத்தைக் கொண்டுதானே ஜட்ஜ் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டும்? எல்லாம் வல்ல தெய்வத்தின் சாட்சியாகத்தான் போலீஸ்காரர்களும் சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'அவர்கள் எல்லாம் பொய் சொல்லியிருக்கிறார்கள் — சடகோபாச்சாரியார் மட்டுந்தான் நிஜம் சொன்னார்' என்று தீர்மானிப்பதற்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது?

இவ்விதமெல்லாம் அஷ்டோத்தர மய்யங்காரின் மனதில் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கடைசியில் போலீஸ் கட்சிதான் ஜயமடைந்தது!

மூன்று பேருக்குத் தூக்கு தண்டனையும், பன்னிரண்டு பேருக்கு ஆயுள் தண்டனையும், மற்ற

வர்களுக்கு இரண்டு வருஷம் முதல் பத்து வருஷம் வரையில் சிறைவாசமும் அளிக்கப்பட்டது.

தூக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மூன்றுபேரில் திருமலையும் ஒருவன்.

தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்ட அன்றைக்குக் கோர்ட்டில் திருமலையின் தகப்பனாரும் தாயாரும் வந்திருந்தார்கள். சடகோபாச்சாரியாரின் சாட்சியத்தின் பேரில் திருமலைக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடலாமென்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். அல்லது சிறைவாச தண்டனையோடாவது போகுமென்று நம்பினார்கள். இதற்கு மாறாக, தூக்கு தண்டனை என்று கேட்டதும், திருமலையின் தாயார் அங்கேயே பிரக்ஞை தப்பி விழுந்துவிட்டாள். திருமலையின் தகப்பனார், "அடே! திருமலை! அடே! திருமலை எங்கேடா போய்விட்டாய்?" என்று கதறிக் கொண்டே சாலையோடு நெறிகெட்டு ஓடத் தொடங்கினார்.

திருமலையின் தங்கை கர்ப்பமாயிருந்தாள். தீர்ப்பைக் கேட்டதும், அவளுக்குக் குறைப் பிரசவம் ஆகி, ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோட்டார்கள். ஐந்தாறு நாளைக் கெல்லாம் அவள் கண்ணை மூடினாள்.

4

மதகுப்பட்டி கலக வழக்கில் தீர்ப்புச் சொன்ன நாளிலிருந்து அஷ்டோத்தர மய்யங்காரின் மனம் சரியான நிலைமையில் இல்லை. திருமலை விஷயத்

தில் அநியாயம் செய்துவிட்டோமோ என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது.

தூக்கு தண்டனைக் கைதிகளின் சார்பாகக் கவர்னருக்குக் "கருணை விண்ணப்பம்" செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிந்தபோது அய்யங்காருக்குச் சிறிது திருப்தி ஏற்பட்டது. கவர்னர் கருணைசெய்து தூக்கு தண்டனையை ரத்து செய்துவிட்டால் தம்முடைய பொறுப்பு நீங்கிவிடும் என்று எண்ணினர்.

ஆனல், கவர்னர் அவ்விதம் கருணை செய்யவில்லை. அய்யங்காரின் மனதிலிருந்த பாரமும் நீங்கவில்லை.

நாளுக்கு நாள் அந்த பாரம் அதிகமாயிற்று. தூக்கு தண்டனை நிறைவேற்றும் தினம் நெருங்க நெருங்க இரவில் அவருக்குத் தூக்கம் வருவதே அரிதாயிற்று.

திருமலையின் குற்றமற்ற இளம் முகம் அவர் மனக்கண்ணின் முன் அடிக்கடி தோன்றியது. சர்க்கார் தரப்பு சாட்சியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது அவன் முகத்தில் தோன்றிய வியப்பும் திகைப்பும் அப்படியே அவருடைய நினைவுக்கு வந்தது. "இதென்ன அபாண்டம்? அன்று நான் ஊரிலேயே இல்லையே?" என்று அவன் கதறியதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க அந்தக் குரலில் உண்மை தொனித்ததாக அவருக்குத் தோன்றியது. "ஐயோ! நாம் அநீதி தான் செய்துவிட்டோமா? அந்தப் பிள்ளையின்

அகால மரணத்துக்கு நாம்தான் பொறுப்பாளி யாவோமோ?" என்று எண்ணிய போதெல்லாம் அவருடைய நெஞ்சு திக், திக் என்று அடித்துக் கொண்டது.

இரவு ஒரு மணி, இரண்டு மணி, மூன்று மணியும் ஆயிற்று. அய்யங்கார் இப்போது சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்கள் சில சமயம் தாமே மூடிக்கொள்ளும். அடுத்த நிமிஷம் திடுக்கென்று தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பார். "திருமலையைத் தூக்கில் போட இன்னும் நாலு மணி நேரந்தான் இருக்கிறது — இன்னும் மூன்றரை மணிதான் பாக்கி ...." என்று மனம் ஒருபுறத்தில் கணக்குப் போட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்.

அதி காலை ஆறு மணிக்குள் மரண தண்டனைக் கைதிகளைத் தூக்கில் போடுவது வழக்கமென்று அவருக்குத் தெரியும். ஆகையினால்தான் மணியை அவ்வளவு கவலையுடன் எண்ணினார்.

தூக்க மயக்கத்தில் அய்யங்காருக்கு ஒரு அதிசயமான யோசனை தோன்றிற்று. அந்த யோசனை எப்படி அவர் மனதில் உதித்ததென்பதை அவராலேயே சொல்ல முடியாது. திடீரென்று தோன்றியது.

சில சமயம் கைதிகள் சிறையிலிருந்து தப்பித்து ஓடிவிடுகிறார்கள் அல்லவா? அதிலும் அரசியல் கைதிகள்—புரட்சிக் கைதிகள்—சிறையிலிருந்து தப்புவது சகஜமல்லவா? சுபாஷ் போஸ் கூடப் போலீஸாரை ஏமாற்றி விட்டுக் கம்பி நீட்டிவிடவில்லையா?—அந்தமாதிரி திருமலையும் ஏன் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிவிடக் கூடாது? அவ்வளவு துணிச்சலும் சாமர்த்தியமும் அந்த சாதுப் பையனுக்கு எங்கே வரப்போகிறது?—அவன் குற்றம் செய்யாதவனாயிருந்தால் கட்டாயம் ஓடிவிடுவான். அதற்குப் பகவான் கூட உதவி செய்வார். ஏன் செய்யமாட்டார்?

டிங், டிங், டிங், டிங்—மணி நாலு அடித்தது. "ஐயோ! நேரம் நெருங்கிவிட்டதே!" என்று அய்யங்கார் மனம் திடுக்கிட்டது. அதே சமயத்தில் அவருடைய அறையின் கதவு சிறிது திறந்து, ஜில்லென்ற காலைக் காற்று உள்ளே வந்தது.

கதவை மூடலாமென்று அய்யங்கார் எழுந்திருக்கப் பார்த்தார். ஆனால் எழுந்திருக்க வில்லை. அப்படியே திகைத்து உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஏனெனில், திறந்த கதவு வழியாக ஒரு மனித உருவம் உள்ளே வந்தது. ஆ! இது யார்? இந்த இளம் முகம் யாருடையது? சந்தேகமென்ன? திருமலைதான்—ஆகா! இவன் எப்படி இங்கே இந்த நேரத்தில் வந்தான்! நாம் எண்ணியதுபோல் உண்மையாகவே சிறையிலிருந்து தப்பித்துக்

கொண்டு வந்து விட்டானா? — அப்படியானால் கெட்டிக்காரன்தான்.

திருமலை நிதானமாக நடந்து வந்து அய்யங்காருக்கு எதிரில் கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்.

சற்று நேரம் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். திருமலையின் முகத்தில் சொல்லமுடியாத ஒரு இரக்க பாவம் காணப்பட்டது.

அய்யங்காரின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பிற்று. அவர் பேச ஆரம்பித்தபோது அவருடைய குரலை அவராலேயே அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அவ்வளவு கம்மிப் போயிருந்தது.

"யார்? திருமலைதானே?" என்றார் அய்யங்கார்.

"ஆமாம்; அடியேன் திருமலைதான்."

"பொழுது விடிந்தால் — ஆறு மணிக்குள்—" என்று அய்யங்கார் தடுமாறினார்.

"ஆமாம்; ஆறு மணிக்குள் தண்டனை நிறைவேற வேண்டியது."

"நல்ல வேளை — நீ தப்பி வந்தது."

"நல்ல வேளையா?"

"ஆமாம்; நல்ல வேளைதான். உன்னைத் தண்டித்தது பற்றி எனக்கு மனச் சமாதானமே ஏற்படவில்லை. நீ சிறையிலிருந்து ஏன் தப்பித்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று நான் கூடச் சற்று முன்பு நினைத்தேன்."

திருமலையின் முகத்தில் ஆச்சரியம் தாண்டவ மாடிற்று.

"நீ தப்பி வந்தது பற்றிச் சந்தோஷந்தான்; ஆனால் ...."

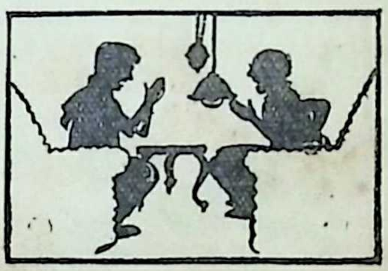
"ஆனால் என்ன?"

"நீ இங்கு வந்ததுதான் பிடிக்கவில்லை. இங்கே என்னத்திற்காக வந்தாய்?"

"முக்கியமாக, உங்களைப் பார்ப்பதற்குத்தான் நான் சிறையிலிருந்து தப்பினேன்."

"என்ன? என்னைப் பார்ப்பதற்கா?"

"ஆமாம்; தூக்கு தண்டனையைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. நீங்கள் பெரிய பக்தர் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். சடகோபாச்சாரியார் ரொம்பவும் சொல்லி யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைப் பொய்யனென்று நினைத்ததுதான் ரொம் பவும் வருத்த மளித்தது. சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன்; நான் அன்றைக்கு மதகுப்பட்டியில் இல்லை. திருச்சி ஜங்ஷனில்தான் இருந்தேன். சடகோபாச்சாரிய ஸ்வாமிகளிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்."

"நீ சொல்வதை முழுதும் நம்புகிறேன். சடகோபாச்சாரியாரும் நிச்சயமாய்ப் பொய்சொல்லி யிருக்க மாட்டார். தீர்ப்பு எப்படியோ பிசகாய்ப்

போய்விட்டது. நீ தப்பி வந்ததே நல்லதாயிற்று. ஆனால் இங்கே நீ அதிக நேரம்...."

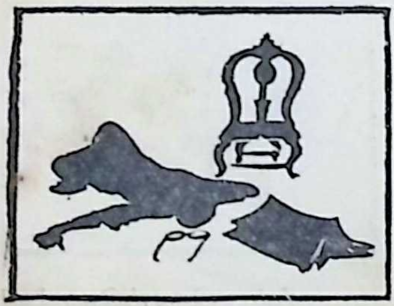
"இல்லை, இங்கே அதிக நேரம் தாமதிக்க வில்லை, உங்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். என் வார்த்தையை இப்போதாவது நம்புகிறீர்களே, ரொம்ப சந்தோஷம். போய் வருகிறேன். நமஸ்காரம்."

திருமலை ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு எழுந்திருந்து போனான்.

* * * *

மறுபடியும் அய்யங்காருக்குத் திடுக்கென்று தூக்கி வாரிப் போட்டது. இந்தத் தடவை நாற்காலியிலிருந்து அவர் எழுந்து, திறந்திருந்த கதவண்டை போய் அப்பாலிருந்த தாழ்வாரத்தில் பார்த்தார். அங்கே ஒருவரையும் காணவில்லை. வாசற் கதவைப் போய்ப் பார்த்தார். கதவு உட்புறம் பந்தோபஸ்தாகத் தாளிடப்பட்டிருந்தது!

திருமலை எப்படி உள்ளே வந்தான்? எப்படி வெளியே போனான்?

"சீ! வெறும் பிரமை! திருமலையாவது? வரவாவது?" என்று எண்ணமிட்டவராய் அஷ்டோத்தர மய்யங்கார் தமது அறைக்குத் திரும்பினார். மணி ஐந்தடித்தது.

* * * *

இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு ஜட்ஜ் அஷ்டோத்தரமய்யங்கார் தினசரிப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு மூலையில் சின்ன எழுத்தில் அச்சிட்டிருந்த பின் வரும் செய்தி அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது :—

தூக்குக் கைதியின் மரணம்

மதகுப்பட்டி கலக வழக்கில் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருந்த திருமலை ...... சிறைச்சாலையில் மூந்தா நாள் காலை நாலு மணிக்கு இயற்கை மரண மடைந்தான். எனவே, கைதியைத் தூக்குப் போடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை

மேற்படி செய்தியைப் படித்ததும் அய்யங்காருக்குத் தலை சுற்றிற்று. அதே நேரத்தில்தான் திருமலை தம்முடைய அறையில் வந்து பேசினன் என்பது நினைவு வந்தது. அய்யங்கார் திடீரென்று கீழே விழுந்தார். டாக்டர்கள் வந்து பார்த்து விட்டு, "மாரடைப்பினல் மரணம்" என்று தெரிவித்தார்கள்.

ஸினிமாக் கதை

"தங்கம்! அதோ அப்பா வருகிறார், பார்!" என்றான் ராமு.

"மூஞ்சியைப் பார்த்தால் கோபமா வராப்பலே இருக்கே" என்றாள் தங்கம்.

கீழே 'படார்' என்று கதவைச் சாத்தித் தாளிடும் சத்தம் கேட்டது.

"அம்மாவும் கோபமாய்த்தா னிருக்கிறாள்" என்றான் ராமு.

"இன்னிக்கி ரகளைதான் நடக்கப் போறது!" என்றாள் தங்கம்.

"சண்டை போடறதுன்னு ஒண்ணு பகவான் என்னத்துக்காகத்தான் வச்சிருக்காரோ?" என்று ராமு தத்துவம் பேசினான்.

"மனுஷாளுன்னுட்டு என்னத்துக்காகத்தான் ஸ்வாமி படைச்சிருக்காரோ?" என்றாள் தங்கம்.

"கல்யாணம் பண்ணிக்கிற துன்னுட்டு ஒண்ணு என்னத்துக்குத்தான் ஏற்பட்டிருக்கோ?" என்றான் ராமு.

தடால், தடால் என்று கீழே கதவை இடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

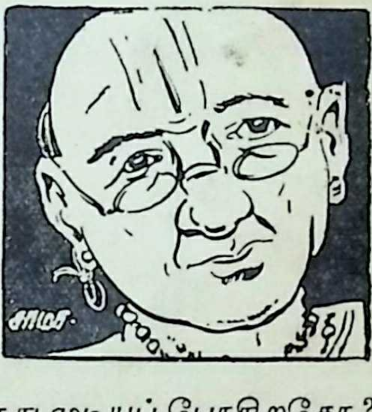
"நான் இன்னிக்குக் கீழேயே போகப் போகிற தில்லே. மாடியிலேயே இருந்துடப் போகிறேன்" என்றாள் தங்கம்.

"நானுந்தான்" என்றான் ராமு.

இந்தக் குழந்தைகளின் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு ஒரு பக்கம் சிரிப்பு வந்தது; இன்னொரு பக்கம் வருத்தமாயு மிருந்தது.

கீழே அப்பாத்துரை ஐயர் ஏழாங் கட்டை சுருதியில், "சனியன்களா? எல்லாரும் ஒரே யடியாய்ச் செத்துப் போயிட்டீர்களா? கதவைத் திறந்து தொலையுங்கோ!" என்று கத்தினர்.

உடனே அதற்குமேல் ஒரு ஸ்வரம் அதிகமான குரலில் ஜானகி அம்மாள் "வருகிறபோதே என்னத்துக்காக எள்ளுங் கொள்ளும் வெடிச்சுண்டு வறேள்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

"சரி, யுத்தம் ஆரம்பமாய் விட்டது" என்று ராமு சொன்னன்.

"எப்போ முடியப் போகிறதோ?" என்ருள் தங்கம்.

அந்தக் குழந்தைகளைப் போலவேதான் நானும் "யுத்தம் எப்போது முடியப் போகிறதோ?" என்று எண்ணினேன். அப்பாத்துரை ஐயரும்

அவர் சம்சாரமும் போட்ட சண்டைகள் எனக்கு ரொம்பவும் உபத்திரவமாக இருந்தன. அவர்கள் கீழ் வீட்டில் குடியிருந்தார்கள்; நான் மேல் மாடியில் குடியிருந்தேன். மேல் மாடிக்கு வரும் மச்சுப் படிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டுதான் ராமுவும் தங்கமும் மேற்கண்ட சம்பாஷணையை நடத்தினார்கள்.

* * *

மேற்படி தம்பதிகளின் சச்சரவுகள் எனக்கு மிகவும் உபத்திரவமாயிருந்ததற்கு ஒரு விசேஷ காரணம் இருந்தது.

அப்போது நான் அற்புதமான ஸினிமாக் கதை ஒன்று எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று ஒருநாள் அந்தக் கதை என் மனதிலே தோன்றிற்று. "ஆஹா! ஸினிமாவுக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான கதை!" என்று எண்ணினேன். அதனுடைய வாய்ப்பை நினைக்க நினைக்க எனக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது. இந்தக் கதை மட்டும் ஸினிமாப் படமாகப் பிடித்து வந்து விட்டால், தமிழ் நாட்டையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடாதா? எல்லாரும் அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட மாட்டார்களா? என்னுடைய

வறுமைப் பிணியும், அடியோடு நீங்கி விடலாமல்லவா? எத்தனை நாளைக்கு மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் தரித்திரக் காலட்சேபம் செய்துகொண்டிருப்பது?

கதையை விற்பது கொஞ்சம் சிரமமான காரியமாயிருக்கலாமென்று எனக்குத் தெரியாமலில்லை. டாக்கி முதலாளிகளும் டைரக்டர்களும் சாதாரணமாக ஒரு மாதிரி பேர்வழிகள் என்பது மிகவும் பிரசித்தமான விஷயம். நல்லது எல்லாம் அவர்களுக்குக் கெடுதலாய்ப் படும்; கெடுதல் எல்லாம் நல்லதாய்ப் படும். ஆனாலும் இத்தனை பேரில் யாராவது ஒருவருக்கேனும் என்னுடைய கதையைப் பிடிக்காமலா போய்விடும்? பார்க்கலாமே ஒரு கை!

இம்மாதிரி தீர்மானத்துடன்தான் அந்த ஸினிமாக் கதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். 'ஸீனேரியோ' முறையில் முதல் காட்சி, இரண்டாம் காட்சி என்று எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பாத்துரை ஐயரும் அவர் சம்சாரமும் தினசரி யுத்தம் நடத்தாமலிருந்தால் இத்தனை நாளைக்குள் முழுதும் எழுதி முடித்திருப்பேன். ஆனால், இவர்களுடைய இடைவிடாத்

தொந்தரவின் காரணமாக, கதை இருபத்திரண்டாவது காட்சிக்கு மேல் நகர்ந்தபாடில்லை. மாலை

வேளையில் மட்டுமே எழுதுவதற்கு எனக்கு அவகாசம். அதே சமயத்தில்தான் கீழ்வீட்டிலும் தாம்பத்யக் கலகங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும். என்றைக்காவது அந்தத் தம்பதிகள் வெளியில் தொலைந்து போனுல், நிம்மதியாக இரண்டு மூன்று காட்சிகள் எழுதி முடித்து விடுவேன்.

இன்றைக்கு அப்பாத்துரை ஐயர் வருகிறபோதே யுத்த சன்னத்தராய் வந்தபடியால், என்னென்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று எனக்குத் திகிலாயிருந்தது. ஆனுல் நான் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் யுத்தம் வெகு சீக்கிரத்திலே முடிவடைந்து விட்டது!

* * *

அப்பாத்துரை ஐயர் வீட்டின் உள்ளே பிரவேசித்ததும் "இந்தச் சனியன்கள் இரண்டும் எங்கே தொலேஞ்சு போச்சு?" என்று கேட்டார்.

"உங்கள் நாக்கிலே தான் சனியன் இருக்கு" என்ருள் ஜானகி அம்மாள்.

"உன் மூஞ்சியிலே மூதேவி கூத்தாடறது" என்ருர் அப்பாத்துரை ஐயர்.

"நான் மூதேவிதான்; என்னேப் பார்த்தால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதுதான்! நான் செத்துப்

போய்விட்டால் உங்களுக்குச் சந்தோஷந்தான்....." என்று அடுக்கிக் கொண்டே ஜானகி அம்மாள் அழத் தொடங்கினாள்.

"பின்னே என்னத்துக்காக என் வாயைப் பிடுங்கறே?" என்று அப்பாத்துரை ஐயர் சிறிது அடங்கிய குரலில் கேட்டார்.

"நீங்கள்தானே வருகிறபோதே எரிஞ்சு விழுந்துண்டு வறேள்?"

"நீ இப்படி அநாகரிகமா யிருக்கிறதைப் பார்த்தால் எனக்குக் கோபமாய்த்தான் வருகிறது. சாயங்காலம் நாலு மணியானால் முகத்தை அலம்பி, தலையை வாரி அழகாய்ப் பின்னிக்கொண்டு, நெற்றியில் லட்சணமாய்க் குங்குமம் இட்டுக் கொண்டு இருக்கக் கூடாதோ? இந்த மாதிரிதானா மூஞ்சியிலே எண்ணெய் வடிஞ்சுண்டு அவலட்சணமாய் நிற்கணும்?"

"எல்லா அலங்காரமும் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால், என்னை நீங்கள் ஸினிமாக்கும், டிராமாக்கும் அழைச்சுண்டு போகிறது தட்டுக்கெட்டுப் போகிறதாக்கும்! வீட்டிலேயே அடைஞ்சு கிடக்கிறதுக்கு அலங்காரம் என்ன வேண்டிக் கிடந்தது?"

"நான் வருகிறபோது நீ தயாராயிருந்தால் தானே எங்கேயாவது அழைத்துக் கொண்டு போகலாம்?"

"இப்போ சொல்லுங்கோ ஸினிமாக்குப் போகலாம்னு, அரை நிமிஷத்திலே எல்லாம் பண்ணிண்டு தயாராய் வந்துடறேனா, இல்லையா, பாருங்கோ!"

"அரை நிமிஷம் இல்லை, பதினைந்து நிமிஷம் தருகிறேன். அதற்குள் தயாராகிவிடு, பார்க்கலாம்."

"அடே ராமு! தங்கம்! ஓடியாங்கோ! அப்பா ஸினிமாக்கு அழைச்சுண்டு போறேங்களு!" என்று ஜானகி அம்மாள் கூவினள்.

இதை யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராமுவும் தங்கமும் குதூகலமாய்க் கீழே ஓடினார்கள்.

* * *

"நல்ல காலந்தான்" என்று எண்ணி நானும் குதூகலித்தேன். அவர்கள் போய்விட்டால் கதையில் இன்னும் நாலு காட்சிகளாவது இன்றைக்கு எழுதி முடிக்கலாமென்று சந்தோஷப்பட்டேன். மேலும் நான் ஸினிமாக் கதை எழுதுவது பற்றி எனக்கு ஒரு புதிய பெருமை உண்டாயிற்று. எப்பேர்ப்பட்ட குடும்பச் சண்டை சச்சரவுகளை யெல்லாம் ஸினிமா தீர்த்து வைக்கிறது? எரிச்சலும் விரஸமும் நிறைந்த இல்லற வாழ்க்கையில் கூட எவ்வளவு இன்பத்தையும் திருப்தியையும் அளிக்கிறது? சில பேர் எல்லாம் ஏதோ ஸினிமா என்றால் ஒரு மாதிரி முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு பேசுகிறார்களே, அவர்கள் எவ்வளவு அறியாதவர்கள்?

இம்மாதிரி எண்ணமிடுவதிலேயே வெகுநேரம் போய்விட்டது. ஆனாலும், இன்றைப் பொழுதுக்கு ஏதாவது எழுதிவிட வேண்டுமென்று அவசர அவசரமாக எழுதி இரண்டு காட்சி முடித்துவிட்டேன். மூன்றாவது காட்சி எழுதிக் கொண்டிருக்

கையில், வாசலில் குதிரை வண்டி வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

இரண்டு நிமிஷத்துக்கெல்லாம், கீழே பூட்டைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. உடனே பின்வரும் ரஸமான சம்பாஷணையும் ஆரம்பமாயிற்று :—

"ஸினிமாவாம் ஸினிமா! போயும் போயும் பொறுக்கி எடுத்து அழைச்சுண்டு போனேளே! சவரணைதான்! யாரோ கட்டேலே போறவனும் கட்டேலே போறவளும் நின்னுண்டு வாயிலே வந்ததைக் கன்னுபின்னுன்னு பேசுகிறதாம், அதை எல்லாரும் பார்த்துண்டு வாயைப் பிளந்துண்டு உட்கார்ந் திருக்கிறதாம். உங்களுக்குந்தான் புத்தி போச்சே!"

"சீ! வாயை மூடு! ஸினிமாக்குப் போகணும், என்று என் பிராணனை வாங்கினதில் குறைச்சல் இல்லை; இப்போது என் மேலே குற்றம் சொல்கிறயே ?"

"உங்க வாயை நீங்க மூடிக்குங்கோ! ஸினிமாவுக்குப் போகணும் என்ருல், இந்த மாதிரி கழிசடை ஸினிமாக்கா நான் போகணும் என்று அழுதேன்? புருஷாள் என்ருல் புத்தியே இல்லாமல் போய்விடவேணுமா ?"

"ஏ கழுதை! வாயை இப்போ மூடுகிறயா, இல்லையா?"

"நான் கழுதையா யிருந்தால், நீங்கள் என்ன என்று யோசித்துப் பார்த்துக்குங்கோ!"

"பின்னே, என் மேலே என்னத்துக்குக் குற்றம் சொல்றேன்னு கேக்கறேன்? ஆனா, குதிரைன்னு விளம்பரம் பண்ணி யிருக்கானேன்னு பார்த்தேன். இப்படி ஆபாசமா யிருக்கும்னு நான் கண்டேனா?"

"இதைப் போய் ஒரு கதை என்று எழுதினானே ஒரு கட்டையிலே போறவன், அவனைச் சொல்லுங்கோ!"

"கதை எழுதினவன் என்ன பண்ணுவன்? டைரக்டர் அதைக் குட்டிச்சுவர் பண்ணி யிருக்கான்!"

"டைரக்டர் குட்டிச்சுவர் பண்ணினால், பணத்தைச் செலவழித்துப் படம் எடுத்தவன் என்னத்துக்குப் பல்லை இளிச்சுண்டு நின்னான்?"

"உன்னைப் போன்ற இளிச்ச வாய்ச் சுப்பிகள் பத்துப் பேர் பார்க்க வருவார்கள் என்றுதான்!"

"நான் ஒண்ணும் இளிச்சவாய்ச் சுப்பி இல்லை. உங்கம்மா இளிச்சவாய்ச் சுப்பி; உங்க பாட்டி இளிச்சவாய்ச் சுப்பி......."

இதற்குள் மளமள வென்று மாடிப்படி ஏறுகிற சத்தம் கேட்டது. ராமுவும் தங்கமும் ஏறி வந்து தங்களுடைய வழக்கமான இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

"சண்டைன்னு ஒண்ணு என்னத்துக்குத்தான் வச்சிருக்கோ?" என்றான் ராமு.

"ஸினிமான்னு ஒண்ணு என்னத்துக்குத்தான் ஏற்பட்டிருக்கோ?" என்றாள் தங்கம்.

* * *

மறு நாளே அந்த வீட்டை விட்டு ஜாகை மாற்றி விட்டேன்.

ஆனால் என்னுடைய ஸினிமாக் கதை மட்டும் நாளது வரையில் பூர்த்தியாகவில்லை. அந்தத் தம்பதிகளின் இரண்டாவது சம்பாஷணையைக் கேட்டதும் எனக்குண்டான அதிர்ச்சி இன்னும் நீங்கிய பாடில்லை!

ஜமீன்தார் மகன்

முன்னுரை

சிலர் பிறக்கும்போதே கையில் பேனாவைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுத்தாளராய்ப் பிறக்கிறார்கள். சிலர் முயற்சி செய்து எழுத்தாள ராகிறார்கள். இன்னும் சிலர் எழுத்தாளர் உலகிற்குள் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

மூன்றாவது கூறிய எழுத்தாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன் நான். கொஞ்சங்கூட எதிர்பாராத விதத்தில் எழுத்தாளன் ஆனவன். இன்றைய தினம் நான் "வாடா மலர்" பிரசுராலயத்தின் தலைவனாக இருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு இணையில்லாத் தொண்டு செய்து தமிழைக் கொன்று வருவதற்குப் பொறுப் பாளி யார் என்று கேட்டால், நிச்சயமாக நான் இல்லை. என் கைக்குள் அகப்படாத சந்தர்ப்பங் களின் மேலேயே அந்தப் பொறுப்பைச் சுமத்த வேண்டியவனா யிருக்கிறேன். இல்லை யென்றால், முதன் முதலாக நான் பேனாவைக் கையில் பிடித்துக் கதை எழுதத் தொடங்கிய வேளையின் கூறு என்று சொல்ல வேண்டும்.

அப்படி எழுத்தாளர் உலகத்தில் என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளக் காரணமா யிருந்த

எனது முதல் கதை என்ன என்று தெரிய வேண்டாமா? அது என்னுடைய சொந்தக் கதையே தான். பர்மா நாட்டிலே, ஒரு அகாதமான காட்டு மலைப் பாதையிலே, மாலை நேரத்தின் மங்கிய வெளிச்சத்திலே அதை எழுதினேன். நான் அவ் விதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, பக்கத்து மரத்தடியிலேயிருந்து இரண்டு அழகிய, விசாலமான, கருநீல வண்டுகளை யொத்த கண்கள், இமை கொட்டாமல் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. சற்று எழுதுவதை நிறுத்தி, நான் சுற்றுமுற்றும் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துவிட்டு, அந்த மரத்தடியை யும் நோக்குவேன். அப்போது அந்தக் கண்கள் ஒரு குறுநகை புரிந்துவிட்டு, வேறு பக்கம் நோக்கும். மறுபடி நான் எழுதத் தொடங்கியதும் அந்தக் கண்கள் மீண்டும் என்னை நோக்குகின்றன என்பதை என் உள்ளுணர்ச்சி மட்டுமல்ல — என் உடம்பின் உணர்ச்சியே — எனக்குத் தெரியப் படுத்தும்.

மலர்ந்து விழித்த அந்த நயனங்களிலேதான் என்ன மாய சக்தி இருந்ததோ, எனக்குத் தெரி யாது. அந்த நயனங்களுக் குரியவளான நங்கை யிடம் வேறு என்ன மந்திரம் இருந்ததோ, அதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அவள் தன் கண்களில் தீட்சண்யமான பார்வையினால், என் உடைமை, உள்ளம், ஆவி எல்லாம் ஒருங்கே கவர்ந்து, என்னை அடிமை கொண்டு, சுய புத்தியுடன் இருந்த காலத் தில் நான் ஒரு நாளும் செய்யத் துணியாத காரியங்

களை யெல்லாம் செய்யப் பண்ணினுள் என்பது மட்டுந்தான் தெரியும்.

ஆம்; ஒருவிதக் கஷ்டமும் இன்றிச் சுயபுத்தி யுடனே தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பி வருவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கத்தான் இருந்தது. அதை நான் வேண்டு மென்று தவற விட்டதை நினைத்தால், விதியைத் தவிர வேறு காரணம் எதுவும் சொல்வதற்கு முடியாம லிருக்கிறது.

2. ரங்கூன்

1941-ம் வருஷம் டிசம்பர் 23௳ உங்களுக்கு ஞாபக மிருக்கிறதா? அந்தத் தேதியை உங்களில் அநேகர் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வதற்குக் காரணம் இல்லாம லிருக்கலாம். ஆனல், நான் அந்தத் தேதியை ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. அன்றைய தினம் ரங்கூன் நகரில் இருக்க நேர்ந்த எவரும் அதைத் தங்கள் வாழ்நாள் உள்ள வரையில் மறக்க முடியாது.

அன்றுதான் முதன் முதலாக ரங்கூனில் ஜப்பான் விமானங்கள் குண்டு போட்டன.

குண்டு விழுந்த போது நான் என் காரியாலயத்துக்குள் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அபாயச் சங்கு ஊதிச் சற்று நேரத்துக்

கெல்லாம், 'விர்' என்று விமானங்கள் பறக்கும் சத்தம் 'ஒய்' என்று குண்டுகள் விழும் சத்தம், 'படார்', என்று அவை வெடிக்கும் சத்தம், கட்டிடங்கள் அதிரும் சத்தம், கண்ணாடிகள் உடையும் சத்தம் எல்லாம் கேட்டன. ஆனாலும், கட்டிடத்துக்குள் பத்திரமா யிருந்த நாங்கள் அவற்றை யெல்லாம் அவ்வளவு பிரமாதமாக எண்ணவில்லை.

அபாய நீக்கச் சங்கு ஒலித்து வெளியிலே வேடிக்கை பார்க்க வந்த பிறகுதான், விஷயம் எவ்வளவு பிரமாதமானது என்று தெரிந்தது. ரங்கூன் நகரில் பல இடங்களில் தீப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் அங்குமிங்கும் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப் போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். விளைத்த சேதத்தை ஒன்றுக்குப் பத்தாக மிகைப் படுத்திச் சொன்னார்கள். எல்லாம் ஒரே அல்லோல கல்லோலமா யிருந்தது.

டல்ஹௌஸி தெருவில் வீடுகள் பற்றி எரிகிற தென்று கேள்விப்பட்டதும் எனக்கு வயிற்றிலேயே நெருப்புப் பிடித்து விட்டது போலிருந்தது. ஏனெனில் அந்தத் தெருவும் கர்ஸான் தெருவும் சேரும் மூலையில் ஒரு வீட்டு மச்சு அறையிலேதான் நான் வாசம் செய்தேன். என்னுடைய துணி மணிகள், கையிருப்புப் பணம் முதலிய சகல ஆஸ்திகளும் அந்த அறையிலேதான் இருந்தன. மானேஜரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, கம்பெனியின் காரையே எடுத்துக்கொண்டு, வீட்டுக்குப் பறந்து விழுந்துகொண்டு சென்றேன். ஆனால்,

என்னுடைய வீடு எரியவில்லை. அதற்கு மாறாக நான் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு காட்சி அங்கே தென்பட்டது.

நான் குடியிருந்த வீட்டைச் சுற்றிலும் ஒரு சிறு காம்பவுண்டு உண்டு. அந்தக் காம்பவுண்டில் ஓரிடத்தில் இருபது முப்பது ஸோல்ஜர்கள் கும்பலாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். வாசல் கேட்டுக்கு அருகில் இரண்டு ஸோல்ஜர்கள் காவலுக்கு நின்றார்கள்.

மோட்டாரைச் சற்றுத் தூரத்தில் நிறுத்தி விட்டு, வீட்டின் 'கேட்' அருகில் சென்றேன். காவல் ஸோல்ஜர்கள் வழி மறித்தார்கள். அது நான் குடியிருந்த வீடு என்றும், என் சாமான்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொன்னேன். நான் சொன்னதை அவர்கள் நம்பவில்லை. வீட்டுக்காரர்கள் வீட்டைக் காலி செய்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்றும் என்னை உள்ளே விட முடியாது என்றும் சொன்னார்கள். அப்புறம், அங்கே எதற்காக ஸோல்ஜர்கள் நிற்கிறார்கள் என்று விசாரித்தேன். மத்தியானம் அங்கே ஒரு குண்டு விழுந்தது என்றும், அது பூமிக்குள்ளே வளை தோண்டிக் கொண்டு போய்ப் புதைந்து கிடக்கிறதென்றும், அதை அபாயமில்லாமல் எடுத்து அப்புறப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள் என்றும் அறிந்தேன். அவர்களுடன் விவகாரம் செய்வதில் பயனில்லையென்று திரும்பிப் போனேன்.

திரும்பி எங்கே போனேன்? அது எனக்கே தெரியாது. கை போனபடி காரை விட்டுக்கொண்டு ரங்கூன் நகரமெல்லாம் சுற்றினேன். அன்று ரங்கூன் நகரம் அளித்த கோரக் காட்சியை என் வாழ்நாள் உள்ள அளவும் என்னல் மறக்க முடியாது.

வீதிகளி லெல்லாம் செத்த பிணங்கள்; சாகப் போகிற பிணங்கள். அங்கங்கே தீப்பற்றி எரியும் காட்சி. நெருப்பணைக்கும் இயந்திரங்கள் அங்கு மிங்கும் பறந்து விழுந்து ஓடுதல், ஜனங்களின் புலம்பல், ஸ்திரீகளின் ஓலம், குழந்தைகளின் அலறல்.

இத்தகைய கோரக் காட்சிகளைப் பார்த்து விட்டு, சூரியாஸ்தமனம் ஆகி நன்ருய் இருட்டிய பிறகு, மறுபடியும் என்னுடைய வீட்டுக்கே திரும்பிச் சென்றேன். வாசற் புறத்தில் மோட்டாரை ஒரு மூலையில் நிறுத்தி விட்டு, காம்பவுண்டு சுவரின் பின் பக்கமாகச் சென்றேன். நான் குடியிருந்த வீட்டிலிருந்து என்னுடைய சொந்த சாமான்களை எடுத்து வருவதற்குத் திருடனைப்போல் சுவர் ஏறிக் குதித்து இருட்டில் பதுங்கிப்

பதுங்கிச் சென்று வீட்டின் பின்புறத்தை அடைந்தேன். சத்தம் செய்யாமல் உள்ளே புகுந்து மாடிப்

படி வழியாக மேலே ஏறினேன். சாதாரணமாக மாடி அறையை நான் பூட்டிக் கொண்டு போகும் வழக்கம் கிடையாது. அன்றைக்கும் கதவைப் பூட்ட வில்லை. "நல்லதாய்ப் போயிற்று" என்று எண்ணிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தேன்.

திறந்ததும் மாடி அறைக்குள்ளே நான் கண்ட காட்சி, விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேனா, கனவு காண்கிறேனா என்ற சந்தேகத்தை எனக்கு உண்டாக்கிவிட்டது. வியப்பினாலும் திகைப்பினாலும் என் தலை கிறுகிறு வென்று சுற்ற ஆரம்பித்தது.

அந்தக் காட்சி என்னவென்றால், அந்த மச்சு அறையின் பலகணியின் அருகில் ஓர் இளம் பெண் நின்று ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். காம்பவுண்டில் ஸோல்ஜர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த டார்ச் லைட்டிலிருந்து மங்கிய வெளிச்சத்தில் அந்தப் பெண்ணின் முதுகுப் பக்கம் 'ஸில் ஹவுட்' படம் மாதிரி தெரிந்தது. அவள் யாராயிருக்கும்? ஜன சூன்யமான இந்த வீட்டில் இந்த நேரத்தில் தன்னந் தனியாக அவள் என்னுடைய அறையில் இருப்பது எப்படி?

மனதில் துணிச்சலை வருவித்துக்கொண்டு, "யார் அங்கே?" என்று கேட்டேன். வெளியிலிருந்த ஸோல்ஜர்களுக்குக் கேட்கக் கூடாதென்று மெல்லிய கள்ளக்குரலில் பேசினேன். அந்த இடத்தில் அந்த வேளையில் என்னுடைய குரல் எனக்கே பயங்கரத்தை அளித்தது என்றால், அந்தப் பெண் அப்படியே பேயடித்தவள் போல் துள்ளித் திரும்பி என்னைப் பீதி நிறைந்த கண்களால் பார்த்ததில் வியப்பு இல்லை யல்லவா?

ஆனால் திரும்பிப் பார்த்த மறு கணத்தில் எங்கள் இருவருடைய பயமும் சந்தேகமும் நீங்கி வியப்பு மட்டுந்தான் பாக்கி நின்றது. என்னைப் பொறுத்த வரையில், மனத்திற்குள்ளே ஒருவகையான ஆனந்த உணர்ச்சி உண்டாகவில்லை யென்று சொல்ல முடியாது.

"நீயா?"

"நீங்களா?"

நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கல்பாத்தி ஹோட்டலுக்குப் பக்கத்து வீட்டு வாசலில் சில சமயம் இந்தப் பெண்ணை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவளையும், தாய் நாட்டிலே எனக்கு மாலையிடுவதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த என் அத்தை பெண்ணையும் என் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுண்டு. (நான் பர்மா நாட்டுக்கு வந்ததின் காரணங்களில் ஒன்று, அத்தை மகளுடன் என் கலியாணத்தை ஒத்திப் போடுவ

தற்கு என்னும் இரகசியத்தை இந்த இடத்தில் சொல்லி வைக்கிறேன்.)

மற்றப்படி வேறு விதமான எண்ணம் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி என் மனத்தில் உண்டானதில்லை. ஏனெனில், அந்த வீட்டிலே குடியிருந்த ராவ்சாகிப் ஏ. வி. சுந்தா என்பவர் ரங்கூனில் உள்ள தென்னிந்தியர்களுக்குள்ளே ஒரு பிரமுகர் என்றும், மாதம் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் வருமானம் உள்ளவரென்றும் எனக்குத் தெரியும். அப்பேர்ப்பட்டவருடைய புதல்வியைக் குறித்துக் கனவு காண்பதிலே என்ன பிரயோஜனம்?

அந்தப் பெண் இப்போது என் அறையில் இருட்டில் தன்னந் தனியாய் நிற்பதைக் கண்டதும் எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும் என்று நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

3. கிழக்கு ரங்கூன்

என் வியப்பை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு, “இங்கே எப்படி வந்தாய்? எப்போது வந்தாய்?” என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள்?” என்று அவள் திருப்பிக் கேட்டதில், பல கேள்விகள் தொனித்தன.

சற்றுக் கோபத்துடன், “அப்படியா? உனக்கு அவசியம் தெரிய வேண்டுமா? இது என்னுடைய அறை! என் அறையிலிருந்து என் சாமான்களைத் திருடிக்கொண்டு போவதற்காக வந்தேன். கொல்லைப்புறமாகச் சுவர்

ஏறிக் குதித்து வந்தேன். வந்த வழியாகத் தான் திரும்பிப் போகப் போகிறேன். உனக்கு இங்கே ஏதோ முக்கியமான வேலை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. கவலைப்படாதே! இதோ போய் விடுகிறேன்" என்று சொல்லி என் கைப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டேன்.

"ஐயோ! என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போங்கள். உங்களுக்குப் புண்ணியம் உண்டு!" என்று அவள் கூறியபோது, அவளுடைய நெஞ்சு 'பட், பட்' என்று அடித்துக் கொள்ளும் சத்தமே நான் கேட்கக் கூடியதா யிருந்தது.

அவளிடம் நான் உடனே இரக்கம் கொண்டாலும் இன்னும் கொஞ்சம் அவளைக் கெஞ்சப் பண்ண வேண்டுமென்ற அசட்டு எண்ணத்தினால், "அதெல்லாம் முடியாது. புண்ணியமும் ஆச்சு, பாவமும் ஆச்சு! எனக்கு வேறே வேலை இல்லையா?" என்றேன்.

உடனே, அந்தப் பெண், "அப்படியா சமாசாரம்? இதோ நான் 'திருடன்' 'திருடன்' என்று கூச்சல் போடுகிறேன்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஜன்னல் பக்கம் போனாள். நான் அவசரமாய்ச் சென்று அவளைக் குறுக்கே மறித்து, "வேண்டாம்! வேண்டாம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளுடைய கரங்களைப் பற்றினேன். மேலே போகாமல் அவளைத் தடுப்பதற்காகவே அவ்விதம் செய்தேன். அவளோ, திருப்பி என் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு,

"என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதாகச் சத்தியம் செய்து கொடுங்கள். இல்லா விட்டால், கூச்சல் போடுவேன்!" என்றாள்.

அவளுடைய கைகளைத் தொட்ட அதே நிமிஷத்தில் நான் என் சுதந்திரத்தை அடியோடு இழந்து அவளுக்கு அடிமையாகி விட்டேன் என்பதையும், அவளுடைய சுண்டு விரலால் ஏவிய காரியங்களை யெல்லாம் சிரஸினால் செய்யக்கூடிய நிலைமையில் இருந்தேன் என்பதையும் நல்ல வேளையாக அவள் அறிந்து கொள்ளவில்லை. நானும் அவளுக்கு அச்சமயம் தெரியப்படுத்த விரும்பவில்லை.

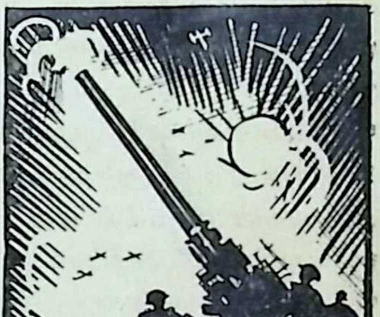
"ஆகட்டும்; பயப்படாதே! உன் அப்பா, அம்மா எங்கே?" என்று கேட்டேன்.

"அப்பா, அம்மாவா?" என்று அந்தப் பெண் பெருமூச்சு எறிந்தாள். மறுபடியும் "நல்ல அப்பா, நல்ல அம்மா!" என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

அழுகையும் ஆத்திரமுமாக அவள் கூறியதிலிருந்து பின்வரும் விவரங்கள் தெரியவந்தன:—

அன்று மத்தியானம் அந்தப் பெண் ஸ்நான அறையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று 'ஸைரன்' ஊதிற்றாம். அவசர அவசரமாக அவள் குளித்து முடிப்பதற்குள் 'டுடும்' 'டுடும்' என்று காது செவிடுபடும் சத்தம் கேட்டதுடன், வீடே அதிர்ந்ததாம். அந்த அதிர்ச்சியில் அவள் தடாலென்று தரையில் விழுந்தாளாம். தலையிலே அடிபட்டு மூர்ச்சையாகி விட்டாளாம்.

மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து உடை உடுத்திக் கொண்டு ஸ்நான அறையிலிருந்து வெளியே வந்து பார்த்தால் வீட்டிலே ஒருவரும் இல்லையாம். கொஞ்ச தூரத்தில் தீப்பிடித்து எரியும் காட்சி தென்பட்டதாம். வீதியிலே ஒரே அல்லோல கல்லோலமாயிருந்ததாம். அவள் வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிவந்து அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் அப்பா, அம்மாவைப் பற்றி விசாரிக்கலாமென்று ஓடி ஓடிப் பார்த்தாளாம். சில வீடுகளில் ஒருவருமில்லையாம். சில வீடுகளில் சாமான்களை அவசரமாக அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்களாம். இவளைக் கவனிப்பாரோ, இவளுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்வாரோ, ஒருவரும் இல்லையாம். கடைசியில், இந்த வீடு திறந்து கிடப்பதைக் கண்டு உள்ளே வந்தாளாம். வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாமலிருக்கவே, மச்சு அறையில் யாராவது இருக்கலாமென்று மேலே ஏறினாளாம். அவள் மச்சு அறையில் இருக்கும்போது ஸோல்ஜர்கள் வந்து வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டார்களாம். பிறகு வெளியில் வரப் பயப்பட்டுக் கொண்டு மச்சு அறையிலேயே ஒளிந்து கொண்டிருந்தாளாம்.

இதை யெல்லாம் கேட்டபின், "உன் அப்பா - அம்மாவுக்குத் தெரிந்தவர்கள், சிநேகிதர்கள், இந்த ஊரில் பலர் இருப்பார்களே ? அவர்களுடைய விலாசங்கள் ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமா ? ஒரு வேளை எந்த சிநேகிதர் வீட்டுக்காவது போயிருக்கலாமல்லவா ?" என்று விசாரித்தேன்.

"போயிருக்கலாம்" என்று சொல்லி, கிழக்கு ரங்கூனில் இரண்டு மூன்று வீடுகளையும் அவள் சொன்னாள்.

உடனே, ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். என் கைப் பெட்டியை ஒரு கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அவளை இன்னொரு கையினால் பிடித்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். மச்சிலிருந்து கீழே இறங்கி வீட்டின் கொல்லைப்புறமாகச் சென்று காம்பவுண்டுச் சுவரின்மேல் முதலில் அவளை ஏற்றிவிட்டுப் பெட்டியை எடுத்துக் கொடுத்தேன். பிறகு நான் ஏறிக் குதித்து, அவளையும் இறக்கிவிட்டுப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் காரில் வைத்தேன்.

டிரைவர் ஆசனத்தில் நான் உட்கார்ந்ததும், அவள் காரின் பின் கதவைத் திறந்துகொண்டு பின் ஸீட்டில் உட்கார்ந்தாள். இது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தந்தது. அரைப் படிப்புப் படித்து நாணம், மடம் முதலிய ஸ்திரீகளுக்குரிய குணங்களைத் துறந்த பெண் அல்ல அவள் என்பதற்கும் அது அறிகுறியா யிருந்தது.

அதிர்ஷ்டவசமாக, முதல் முதல் நான் காரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்திய வீட்டிலேயே அந்தப்

பெண்ணின் அப்பா, அம்மா இருந்தார்கள். ராவ் சாஹிப் வீட்டு வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார். அவருடைய பெண் காரிலிருந்து இறங்கியதும், அவர் வரவேற்புக் கூறிய விதம் எனக்குத் திகைப்பை அளித்தது.

"வந்து விட்டாயா! வஸந்தி! வா" என்றார். உடனே வீட்டுக்கு உட்புறம் பார்த்து, "அடியே! தவித்துக் கொண்டிருந்தாயே? இதோ வஸந்தி வந்து விட்டாள்!" என்றார். ஒரு அம்மாள் உள்ளிருந்து வாசற்படியண்டை வந்து, "வந்து சேர்ந்தாயாடி, அம்மா! ஏதோ பகவான் இருக்கிறார்!" என்றாள்.

அந்தப் பெண் வீட்டுக்குள்ளே போனதும் அவளுடைய அப்பாவும் உள்ளே போய்க் கதவைப் படீரென்று சாத்தினர்.

பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்தவனுக்கு ஒரு வார்த்தை வந்தனம் கூடச் சொல்லவில்லை!

4. மாந்தலே

ரங்கூனிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்தவர் யாரை வேணுமானாலும் விசாரித்துப் பாருங்கள். "ரங்கூனுக்குச் சமானமான நகரம் உலகத்திலே உண்டா?" என்றுதான் கேட்பார்கள்.

அப்படிக் குதூகலத்துக்கும் கோலாகலத்துக்கும் பெயர் போனதா யிருந்த ரங்கூன் நகரம் மேற்படி டிசம்பர் 23உ சம்பவத்துக்குப் பிறகு சில தினங்களில் அடைந்த நிலைமையை எண்ணிப்

பார்த்தால் இப்போது கூட எனக்கு என்னமோ செய்கிறது.

கோலாகலம் குதூகலம் எல்லாம் போய்ச் சாவு விழுந்த வீட்டின் நிலைமையை ரங்கூன் அடைந்து விட்டது. ஜனங்கள் அதி விரைவாக நகரைக் காலி செய்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். மனுஷ்யர்களை நம்பி உயிர் வாழ்ந்த நாய்கள், பூனைகள், காக்கைகள் முதலிய பிராணிகளும் பட்சிகளும் உணவு கிடைக்காமையால் எலும்புக் கூடுகளாகி தீனக் குரலில் ஊளையிட்டுக் கொண்டும் முனகிக் கொண்டும் அங்குமிங்கும் அலைந்த காட்சி பரிதாபகரமாயிருந்தது.

ரங்கூனில் வசித்த இந்தியர்கள் எத்தனையோ பேர் தென்னிந்தியாவுக்குத் திரும்பிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். கப்பல்களில் இடத்துக்கு ஏற்பட்டிருந்த கிராக்கியைச் சொல்ல முடியாது. எனினும், நான் முயன்றிருந்தால், டிக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு கிளம்பியிருக்கலாம். பல காரணங்களினால் நான் கிளம்பவில்லை. முக்கியமான காரணம், நான் வேலை பார்த்த கம்பெனியின் இங்கிலீஷ் மானேஜர், அடிக்

கூடி, "இந்தியர்கள் எல்லாரும் பயந்தவர்கள்; அபாயம் வந்ததும் ஓடிப்போய் விடுவார்கள்!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்ததுதான். நான் ஒருவனாவது இந்தியாவின் மானத்தைக் காப்பாற்றியே தீர்வது என்று உறுதி கொண்டிருந்தேன்.

1942-ம் வருஷம் பிறந்தது. ஜனவரி முடிந்து, பிப்ரவரியில் பாதிக்கு மேல் ஆயிற்று. பர்மாவின் தென் முனையில் ஜப்பானியர் இறங்கி விட்டார்கள் என்றும் முன்னேறி வருகிறார்கள் என்றும் செய்திகள் வந்தன. சிட்டாங் பாலத்துக்காகச் சண்டை தொடங்கி விட்டதென்றும் தெரிந்தது.

என் மனமும் சலனமடைந்தது. எவ்வளவுதான் நான் தைரியமாயிருந்தாலும், என் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டி நேரலாமென்று தோன்றிற்று. இந்த நிலைமையில் கையில் எவ்வளவு பணம் சேகரித்துக் கொள்ளலாமோ, அவ்வளவும் சேகரித்துக்கொள்ள விரும்பினேன்.

சில மாதங்களுக்கு முன்னாலிருந்து பர்மாவில் மோட்டார் வண்டிக்கு அளவில்லாத கிராக்கி ஏற்பட்டிருந்தது. சைனாக்காரர்கள் வந்து பர்மாவில் மோட்டார் வாங்கிக்கொண்டிருந்ததுதான் காரணம். பழைய வண்டிகளை வாங்கி விற்பதில் நல்ல லாபம் கிடைத்தது. நான் மோட்டார் கம்பெனியில் வேலையிலிருந்தபடியால், என் சொந்த ஹோதாவில் அந்த வியபாரம் கொஞ்சம் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக, ரங்கூனில் குண்டு விழுந்தபோது நான் வாங்கி வைத்திருந்த வண்டி விற்பனை யாகாமல் என்னிடமே இருந்தது. அதை எப்படியாவது பணம் ஆக்கிவிட வேண்டுமென்று நிர்மானித்தேன். இரங்கூனில் அதை விற்பதற்கு வழியில்லை யாகையால், மாந்தலேக்குக் கொண்டுபோய் விற்றுவிட எண்ணினேன். எனவே, கம்பெனி மானேஜரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு பிப்ரவரி 18உ மோட்டாரை நானே ஓட்டிக்கொண்டு பிரயாணமானேன்.

பெகு வழியாகச் சுமார் 360 மைல் பிரயாணம் செய்து மறுநாள் 19உ மத்தியானம் மாந்தலேயை அடைந்தேன். மாந்தலேயின் பிரசித்தி பெற்ற கோட்டைக்குச் சமீபத்தில் வந்ததும் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று அபாயச் சங்கு ஒலித்தது. "இதென்ன கூத்து?" என்று ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே, 'விர்' என்ற சத்தம் வரவரப் பெரிதாகக் கேட்டது. விமானங்கள் என் தலைக்குமேலே வெகு சமீபத்தில் பறந்து போயின. அடுத்த கணத்தில் 'டுடும்' 'டுடும்' என்ற பயங்கர வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. சொல்ல முடியாத பீதியும், உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஆவலும் என்னைப் பற்றிக்கொண்டன. காரிலே பாய்ந்து ஏறி, திக்குத் திசை பாராமல் அதிவேகமாய் வண்டியை விட்டுக்கொண்டு சென்றேன்.

அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பாழும் மோட்டார் என்ஜினில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டு, டடடட டடடட என்று அடித்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டது. வண்டி நின்ற இடத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தபால் ஆபீஸைப் பார்த்தேன். அதற்குள்ளே புகுந்து கொள்ளலாமென்று ஓடினேன். உள்ளே யிருந்த பர்மியப் போஸ்டு மாஸ்டர் படாரென்று கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டார். ஜன்னல் வழியாக அவரைத் திட்டினேன். அவர் பர்மியப் பாஷையில் திருப்பித் திட்டினர். வேறு வழியின்றிப் போஸ்டாபீஸ் வாசல் முகப்பிலேயே பீதியுடன் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அந்த பிப்ரவரிமீ 19உ இந்த யுத்தத்திலேயே ஒரு விசேஷமான தினம் என்று பிற்பாடு எனக்குத் தெரிந்தது. இந்தியாவுக்கு வந்திருந்த சீனத் தலைவர் சியாங்-காய்-ஷேக் திரும்பிச் சீன போகையில் அன்று மாந்தலேயில் இறங்கினர். கோட்டையில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் அவருக்கு விருந்து அளித்தார்கள். அதைத் தெரிந்துகொண்டுதான் ஜப்பான் விமானங்கள் அன்றைக்கு வந்து கோட்டையில் குண்டு போட்டன. ஆனல் அதிர்ஷ்டம் சீனவின் பக்கம் இருந்தபடியால் ஜப்பான் விமானங்கள் ஒரு மணி நேரம் பிந்தி விட்டன!

இந்த விவரம் ஒன்றும் அப்போது நான் அறிந்திருக்கவில்லை. அறிந்து கொள்ள விரும்பவும் இல்லை. அப்போது ஒரே ஒரு எண்ணம், ஒரே ஒரு ஆசை, என் உள்ளம், உடம்பு எல்லாவற்றிலும்

புகுந்து கவிந்துகொண்டிருந்தது. அது, தாய் நாட்டுக்குச் சென்று, என் வயது முதிர்ந்த தாயாரைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான்.

அபாய நீக்கச் சங்கு ஊதியதும், வண்டியை ரிபேர் செய்து கிளப்பிக்கொண்டு எந்த சிநேகிதர் மூலமாக வண்டியை விற்க நினைத்தேனோ, அவர் வீட்டை அடைந்தேன். வீட்டில் நண்பர் இல்லை. அவர் மனைவியிடம் வண்டியை ஒப்படைத்து, நண்பர் திரும்பி வந்ததும் கிடைத்த விலைக்கு விற்றுப் பணத்தை இந்தியாவுக்கு அனுப்பச் சொல்லிவிட்டு அன்று மாலை மாந்தலேயிலிருந்து ரங்கூனுக்குக் கிளம்பும் ரயிலில் ஏறினேன்.

சாதாரணமாக, மாலையில் மாந்தலேயில் கிளம்பும் ரயில் மறுநாள் காலையில் ரங்கூன் போய்ச் சேர்வது வழக்கம். ஆனல் அன்று கிளம்பிய ரயில் அப்படிப் போய்ச் சேரவில்லை. வழியிலே பின்மானு என்னும் ரயில்வே ஸ்டேஷன் தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்ததையும், அந்தத் தீயின் கோரமான வெளிச்சத்தில் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ஒரு தனி மனிதராக நின்று கொண்டிருந்ததையும் இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு மயிர்க் கூச்சு உண்டாகிறது.

கடைசியாக, 20உ சாயங்காலம் ரயில் ரங்கூன் ஸ்டேஷனை அடைந்தது.

ஸ்டேஷனை ரயில் நெருங்கியபோதே அங்கே ஏதோ அல்லோல கல்லோலமா யிருக்கிறதென்று தெரிந்து விட்டது. ரங்கூன் ஸ்டேஷனில் எத்தனை ரயில் பாதைகள் உண்டோ அவ்வளவு பாதைகளி

லும் ரயில்கள் புறப்படத் தயாராய் நின்றன. எல்லா ரயில் என்ஜின்களும் மாந்தலேயை நோக்கி யிருந்தன. ரயில்களில் கூட்டத்தைச் சொல்லி முடியாது. பிளாட்பாரத்திலோ இறங்குவதே அசாத்தியமா யிருந்தது.

எப்படியோ இறங்கியவுடன், எனக்குத் தெரிந்த ஆசாமி யாராவது உண்டா என்று பார்த்தேன். என் கம்பெனியைச் சேர்ந்த ராமபத்திர ஐயர் தென் பட்டார். அவரைப் பிடித்து, "இது என்ன கோலா கலம்?" என்றேன். அவர் சொன்னார் :—

"ரங்கூனை 'எவாகுவேட்' பண்ணும்படி சர்க் கார் உத்தரவு பிறந்துவிட்டது. சிறைச்சாலைகளை யும் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிகளையும் திறந்து விட்டுவிட்டார்கள். மிருகக் காட்சிச் சாலையில் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்றுவிட்டார்கள். குரங்கு களை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட சமயம் பார்த்து நீ திரும்பி வந்திருக்கிறாயே?"

என் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும் என்று நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்.

5. பக்கோக்கூ

அன்றிரவே சென்று கப்பலுக்கு டிக்கெட் வாங்கிக் கொடுக்கும் உத்தியோகஸ்தரைச் சந்தித் தேன். அவர், "அப்பனே! டிக்கெட் என்னமோ வாங்கித் தருகிறேன். ஆனால் டிக்கெட்டை வைத் துக்கொண்டு என்ன செய்வாய்? உனக்கு முன்னால் கப்பலுக்கு டிக்கெட் வாங்கிய எத்தனையோ பேர்

இடம் கிடைக்காமல் திண்டாடுகிறார்களே?" என்றார்.

பிறகு அவர் "நாளைக்கு நானே காரில் மாந்தலேக்குப் புறப்படுகிறேன், நாலு பேர் போகிறோம். நீயும் வந்தாயானால், உன்னையும் அழைத்துப் போகிறேன்" என்றார்.

என் பேரில் உள்ள கருணையினால் அவர் அவ்விதம் சொல்லவில்லை. எனக்கு மோட்டார் விடவும், ரிப்பேர் செய்யவும் தெரியுமாதலால் வழியில் உபயோகப்படுவேன் என்று எண்ணித்தான் சொன்னார். தாம் மட்டும் மாந்தலேயில் தங்கப் போவதாகவும், மற்ற மூவரும் அங்கிருந்து கலாவா மார்க்கமாக இந்தியாவுக்குப் புறப்படுவதாகவும் கூறினர். அவர்களுடன் நானும் சேர்ந்து போகலாம் என்ற எண்ணத்துடன், "சரி" என்று சம்மதித்தேன்.

பெகு மார்க்கம் அபாயமாகி விட்டபடியால் புரோம் வழியாகப் பிரயாணஞ் செய்தோம். இந்தப் பிரயாணத்தில் நேர்ந்த எத்தனையோ அனுபவங்களைப் பற்றி நான் இங்கே விஸ்தரிக்கப் போவதில்லை. 21உ ரங்கூனில் கிளம்பியவர்கள் 24உ மாந்தலே போய்ச் சேர்ந்தோம் என்று மட்டும் குறிப்பிடுகிறேன்.

இவ்வளவு சிரமப்பட்டு மீண்டும் மாந்தலேயை அடைந்த பிறகு அங்கே மற்றோர் ஏமாற்றம் எனக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாந்தலேயிலிருந்து கலாவா போகும் ரயிலுக்கு டிக்கெட் கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள். மறுபடியும் எப்போது கொடுக்க ஆரம்பிப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை.

டிக்கெட் கிடைக்காமற் போவதில் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தையும், துக்கத்தையும் சொல்லவே முடியாது. ஆனல் இப்போது நினைத்துக் கொண்டால், பகவானுடைய கருணை எப்படி யெல்லாம் இயங்குகிறது என்று ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கி விடுகிறேன்.

முன் தடவை மோட்டாரை ஒப்புவித்துவிட்டு வந்த நண்பரைச் சந்தித்தேன். நல்ல வேளையாக அவர் வண்டியை விற்றிருந்தார். ஆயிரத்தைந்நூறு ரூபாயும் கொடுத்தார். இந்தப் பணத்தைக் கடவுளே கொடுத்ததாக பின்னல் நான் கருதும்படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

அதே நண்பர்தான், இன்னொரு யோசனையும் சொன்னர். மாந்தலேயில் ரயிலுக்காகக் காத்திருப்பதைக் காட்டிலும், பக்கோக்கூவுக்குப் போய், அங்கிருந்து டம்மு வரையில் போகும் மோட்டார் லாரிகளில் போகலாம் என்றார்.

பக்கோக்கூ என்னும் ஊர் மாந்தலேக்குக் கிழக்கே கொஞ்ச தூரத்தில் ஐராவதிக்கு அக்கரையில் இருக்கிறது. அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விசாரித்தேன். என்னுடைய துரதிர்ஷ்டம் அங்கும் என்னைத் தொடர்ந்து வந்ததாகத் தோன்றியது. ஏனெனில், மறுநாள் காலையில் அங்கிருந்து நாலு லாரிகள்

டம்முவுக்குக் கிளம்புவதாகவும், ஆனால் அவற்றில் ஒன்றிலும் இடம் இல்லை என்றும் தெரிந்தது. லாரிகளின் சொந்தக்காரனான பஞ்சாபியிடம் நேரில் போய் எனக்கு மோட்டார் வேலை தெரியும் என்றும், வழியில் உபயோகமா யிருப்பேன் என்றும் சொல்லிப் பார்த்தேன். "இடமில்லை" என்ற ஒரே பதில் தான் வந்தது.

அன்றிரவு நடுநிசிக்கு அதே பஞ்சாபிக்காரன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு வந்தான். எனக்கு மோட்டார் வண்டி நன்றாய் ஓட்டத் தெரியுமா என்று கேட்டான். தெரியும் என்றேன். அவன் ஏற்படுத்தி யிருந்த டிரைவர்களில் ஒருவன் வராமல் ஏமாற்றி விட்டபடியால் அவன் என்னைத் தேடி வந்தான் என்று தெரிந்தது.

"டம்மு வரையில் லாரி ஓட்டிக்கொண்டு போய்ச் சேர்த்தால் 200 ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான் அந்தப் பஞ்சாபி.

சற்று முன்னால்தான் அவனிடம் நான் மேற்படி பிரயாணத்துக்கு 200 ரூபாய் தருவதாகச் சொன்னேன். இப்போது அதே பிரயாணத்துக்கு அந்த ரூபாய் எனக்குக் கிடைப்பதா யிருந்தது. ஆனால் மோட்டார் லாரி ஓட்டுவதிலும் எனக்குக் கௌரவம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, "எனக்கு உன் ரூபாய் வேண்டாம்; பிரயாணத்தின்போது எனக்குச் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்தால் போதும்" என்றேன்.

மறுநாள் காலையில் லாரிகள் நின்ற இடம் போனேன். பிரம்மாண்டமான லாரிகள் நாலு நின்று கொண்டிருந்தன. ரொம்ப ரொம்ப அடி பட்டுப் பழசாய்ப்போன லாரிகள். அவற்றில் நான் ஓட்ட வேண்டிய வண்டியைச் சுற்று முற்றும் வந்து பார்த்தேன். இந்த லாரி பூதத்தைக் காட்டு மலைப் பாதையில் 300 மைல் ஓட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தபோது பகீர் என்றது.

பிறகு, லாரிகள் ஏறுவதற்காக நின்றுகொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்தேன். வங்காளிகள், பஞ்சாபிகள், ஆந்திரர்கள் தமிழர்கள் முதலிய பல மாகாணத்தவர்களும் இருந்தார்கள். அப்படி நின்றவர்களுக்கு மத்தியில் சென்ற இரண்டு மாதமாக நான் கனவிலும் நனவிலும் தியானித்துக் கொண்டிருந்த பெண் தெய்வமும் நின்று கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய பெற்றோர்களும் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்புறம் வண்டி கிளம்புகிற வரையில் லாரியின் என்ஜினுக்குப் போட்டியாக என் நெஞ்சம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் என்னுடைய வண்டியில் ஏறுவார்களா, வேறு வண்டியில் ஏறுவார்களா என்று தெரிந்துகொள்ள என் உள்ளம் துடிதுடித்தது. ஒரு வேளை ராவ்சாகிப் என்னைத் தெரிந்துகொண்டால், வேண்டுமென்றே வேறு வண்டியில் ஏறினாலும் ஏறுவார் என்று கூடியவரையில் அவர்கள் பக்கம் பார்க்காமலே இருந்தேன்.

ஆயினும், இரண்டொரு தடவை பார்த்தபோது, அவளும் என்னைத் தெரிந்து கொண்டாள் என்றும், அவளுடைய நெஞ்சும் ஆவலினால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது என்றும் அறிந்தேன்.

கடவுள் என் பக்கத்திலே இருக்கிறார் என்று விரைவிலேயே தெரிந்துவிட்டது.

அவர்கள் என்னுடைய லாரியில்தான் ஏறினார்கள்!

வண்டிகள் கிளம்ப வேண்டிய சமயம் வந்ததும் நான் டிரைவர் பீடத்திலிருந்து இறங்கிச் சென்று வண்டிக்குள்ளே பார்த்து, "எல்லாரும் ஏறியாயிற்று?" என்றேன். பிறகு அந்த மனுஷரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து, "குட்மார்னிங், ஸார்!, சௌக்கியமா?" என்று கேட்டுவிட்டுச் சட்டென்று திரும்பிப்போய் என்பீடத்தில் உட்கார்ந்தேன். அப்போது வஸந்தியின் முகத்தில் நாணங் கலந்த புன்னகை மலர்ந்ததையும், கீழே நோக்கிய படி கடைக் கண் பாணம் ஒன்றை என் மீது எறிந்ததையும் சொல்லாமல் விடமுடியவில்லை.

6. கங்கோ

பர்மா தேசப் படத்தைப் பார்த்தால், ரங்கூனிலிருந்து ஏறக்குறைய நேர் வடக்கே, பர்மாவின் நடுமத்தியில், ஐராவதி நதிக்கரையில், பக்கோக்கூ என்னும் ஊர் இருப்பதைக் காணலாம். பக்கோக்கூவிலிருந்து மீண்டும் ஏறக்குறைய நேர் வடக்கே 360 மைல் அடர்ந்த காடுகள், உயர்ந்த மலைகளின் வழியாகச் சென்றால் அஸ்ஸாமிலுள்ள மணிப்பூர் எல்லையை அடையலாம். வழியில் உள்ள முக்கியமான ஊர்கள் **கங்கோ, கலன்மியோ, டம்மு, மீந்தா** என்பவை.

பக்கோக்கூவிலிருந்து நாங்கள் புறப்பட்ட பத்தாவது நாள் 210 மைல் பிரயாணம் செய்து கலன்மியோ என்னுமிடத்தை அடைந்தோம். சாதாரண சாலையில் எவ்வளவு மெதுவாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் லாரி ஓட்டினாலும், பத்து மணி நேரத்தில் அவ்வளவு தூரம் போயிருக்கலாம். எங்களுக்குப் பத்து நாள் ஆயிற்று என்பதிலிருந்து நாங்கள் பிரயாணம் செய்த பாதை எவ்வளவு லட்சணமாயிருந்திருக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ளலாம். உண்மையில் அதைப் பாதை என்றே சொல்வதற்கில்லை. காட்டிலும் மலையிலும் எங்கே இடம் கிடைத்ததோ அந்த வழியாகவெல்லாம் லாரியைச் செலுத்திக்கொண்டு போனோம். எங்களுக்கு முன்னால் போயிருந்த லாரிகளின் சுவடுதான் எங்களுக்குப் பாதையாயிற்று. முன்னால் போனவர்கள் ஆங்காங்கே மரக்கிளைகளை வெட்டிக் கொஞ்சம் இடை

வெளியும் உண்டுபண்ணியிருந்தார்கள். அதுதான் பாதையென்று மரியாதைக்குச் சொல்லப்பட்டது. செங்குத்தான மேட்டிலும் கிடுகிடு பள்ளத்திலும் லாரி ஏறி இறங்கும் போதெல்லாம் உயிர் போய் விட்டுப் போய்விட்டுத் திரும்பி வருவதுபோலத் தோன்றும்.

இப்படியாகக் காட்டு மலைப்பாதையில் முட்டி மோதிக்கொண்டு, இடித்துப் புடைத்துக்கொண்டு, எலும்பெல்லாம் நொறுங்கும்படியாக அலைப்புண்டு, அடியுண்டு, உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டு, பிரயாணம் செய்த பத்து தினங்கள்தான் என் வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான நாட்கள் ஆயின. அவையே என் வாழ்க்கையின் ஆனந்தம் மிகுந்த நாட்களாகவும் ஆயின.

அந்த வண்டியில் வஸந்தியும் வருகிறாள் என்ற எண்ணமே, பிரயாணத்தின் அசௌகரியங்களையெல்லாம் மறக்கச் செய்யும்படியான அளவற்ற உற்சாகத்தை எனக்கு அளித்தது. அந்தப் பத்து தினங்களிலும் எங்களுக்குள் ஓயாமல் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டே யிருந்தது. எங்களுடைய கண்கள் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டன. எங்கள் இருதயங்கள் இடைவிடாமல் பேசிக்கொண்டன. வாய் வார்த்தையினாலும் சில சமயம் நாங்கள் பேசிக் கொண்டோம்.

அந்தப் புதுமை உணர்ச்சியினாலும், இருதயக் கிளர்ச்சியினாலும் ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில் நான் ஓர் எழுத்தாளனாகக்கூட ஆகிவிட்டேன் என்பதை

இந்தக் கதையின் ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டேன். அந்த அற்புத சம்பவம் நிகழ்ந்த வரலாறு இதுதான்:—

பக்கோக்கூவிலிருந்து கிளம்பிய நாலாம் நாள் மலைப் பாதையில் அதள பாதாளமான ஒரு பள்ளத்தை நாங்கள் கடக்கவேண்டியிருந்தது. அந்தப் பள்ளத்தின் அடியில் கொஞ்சம் ஜலமும் போய்க் கொண்டிருந்தது. இதைத் தாண்டுவதற்குத் தண்ணீரின்மேல் பெரிய பெரிய மரக்கட்டைகளை வெட்டிப் போட்டிருந்தார்கள். மேற்படி மரங்களின் மேலே எப்படியோ முதல் லாரி போய்விட்டது. இரண்டாவது லாரி வந்தபோது ஒரு மரம் விலகிச் சக்கரம் அதில் மாட்டிக்கொண்டது. மேலே போகவும் முடியவில்லை. பின்னால் தள்ளவும் முடியவில்லை. எனவே, எல்லா லாரிகளும் அங்கேயே வெகு நேரம் நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

அச்சமயம் காட்டு மரங்களின் அடியில் சும்மா உட்கார்ந்திருந்தபோதுதான் எங்களுக்குள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கதையைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. "எங்களுக்குள்" என்னும்போது அந்த நாலு மோட்டார் லாரிகளிலும் வந்த தமிழ் நாட்டார்களைத்தான் சொல்கிறேன். அப்படித் தமிழர்களாக நாங்கள் மொத்தம் 15 பேர் இருந்தோம். தினந்தோறும் சாப்பிடுவதற்காகவோ, இளைப்பாறுவதற்காகவோ, இரவில் தூங்குவதற்காகவோ எங்கே தங்கினாலும் நாங்கள் ஓரிடத்தில் சேர்வது வழக்கமாயிருந்தது. எனக்கு

உணவளிக்கும் பொறுப்பை லாரி சொந்தக்காரன் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தபடியால் இது விஷயத்தில் மற்றவர்களைவிட எனக்கு அதிக சௌகரியமிருந்தது. எனக்குக் கிடைத்த ரொட்டி, பிஸ்கோத்து முதலியவைகளை மற்றவர்களுடன் சில சமயம் நான் பகிர்ந்துகொண்டேன்.

பொழுது போவதற்காக ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வரலாற்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நான் தான் யோசனை கூறினேன். அவரவர்களும் கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் நானும் வஸந்தியும் எங்களுடைய அந்தரங்க நினைவுகளையும், எதிர்காலக் கனவுகளையும் வார்த்தை தேவையில்லாத இருதய பாஷையில் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலா மல்லவா ?

என்னுடைய யோசனையை உற்சாகத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு முதன் முதலில் சுயசரிதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தவர் ராவ் சாகிபுதான். அப்பப்பா! அந்த மனுஷர் பீற்றிக்கொண்ட பீற்றலையும், அடித்துக்கொண்ட பெருமையையும், சொல்லி முடியாது. அவ்வளவு பணம் சம்பாதித்தாராம்! அவ்வளவு சொத்துக்களை வாங்கினாராம்; அவ்வளவு ஸோபாக்களும் பீரோக்களும் அவர் வீட்டில் இருந்தனவாம்; அவ்வளவு டின்னர் பார்ட்டிகள் கொடுத்திருக்கிறாராம்; கவர்னருடன் அவ்வளவு தடவை கை குலுக்கி யிருக்கிறாராம்!

என்ன பீற்றிக்கொண்டு என்ன? என்ன பெருமை அடித்துக் கொண்டு என்ன? ஆசாமி

இப்போது பாப்பர்! அவருடைய அவ்வளவு சொத்துக்களும் பர்மாவிலேயே இருந்தபடியால் சர்வமும் கயா! பழைய கதையைச் சொல்லிவிட்டு, வருங்காலத்தில் அவருடைய உத்தேசங்களையும் ஒருவாறு வெளியிட்டார். இந்தியாவுக்குப் போனதும் அவர் இன்ஷியூரன்ஸ் வேலையை மேற்கொள்ளப் போகிறாராம். அவருடைய பெண்ணை ஒரு பெரிய பணக்காரனைப் பார்த்துக் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுக்கப் போகிறாராம். சாதி வேற்றுமை கூட அவர் பார்க்கப் போவதில்லையாம்! எவனொருவன் கலியாணத்தன்று லட்சம் ரூபாய்க்கு இன்ஷ்யூர் செய்கிறானோ, அவனுக்குக் கொடுத்து விடுவாராம்!

இந்தப் பேராசை பிடித்த தற்பெருமைக்கார மனிதர் ஒரு வேளை எங்களுடன் வந்த சி. த. ப. பழனிச் சுப்பாஞ் செட்டியாரை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தான் மேற்கண்டபடி சொல்கிறாரோ என்று எனக்குத் தோன்றியது.

ராவ் சாகிப்புக்கு அடுத்தபடியாக இந்த உலகத்தில் அப்போது நான் வெறுத்த மனுஷர் ஒருவர் உண்டு என்றால், அவர் இந்த சி. த. ப. பழனிச் சுப்பாஞ் செட்டியார்தான். உலகத்திலே பல விஷயங்களைப் பற்றியும் என்னுடைய கொள்கைகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் தெரிந்து கொள்வதில் இந்த மனுஷர் கொண்டிருந்த பெருந் தாகம் சமுத்திரத்துக்குச் சமமாக இருந்தது. இந்த தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள அவர் சமயா சமயம் தெரியாமல், சந்தர்ப்பா சந்தர்ப்பம் பார்க்காமல் எனக்கு

அளித்த தொந்தரவை நினைத்தால், அதற்குப் பிறகு எவ்வளவோ நடந்திருந்தும் கூட, இன்னமும் என் கோபம் தணிந்தபாடில்லை.

நானும் வஸந்தியும் மரத்தடியில் தனியாக உட்கார்ந்து இரண்டு நிமிஷம் அந்தரங்கமாகப் பேச நினைத்தோமானால், இந்த மனுஷருக்கு மூக்கிலே வியர்த்து விடும்! எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் நடுவில் சம்பாஷிக்க வந்து உட்கார்ந்து விடுவார். ஒரு நாள் இப்படி வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, "ஏன் ஸார்! இன்ஷியூரன்ஸைப் பற்றி உங்களுடைய கொள்கை என்ன?" என்று கேட்டார்.

"இன்ஷியூரன்ஸ் என்பது மகா மூட்டாள் தனம்: இன்ஷியூரன்ஸ் செய்து கொள்கிறவர்களுக்கு ஈரேழு பிறவியிலும் நரகந்தான் கிடைக்கும்" என்று நான் சொன்னேன்.

"அதனால்தான் கேட்டேன்! இருக்கட்டும் பாரதியாரைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று கேட்டார்.

"கூடிய வரையில் நல்ல அபிப்பிராயந்தான்?" என்றேன்.

"பாரதியார் தேசிய கவியா? மகா கவியா?" என்று வினவினர்.

"அவரைத்தான் கேட்க வேண்டும்!" என்றேன்.

"ரொம்ப சரி, காதல் மணத்தைப் பற்றி உங்கள் கொள்கை என்ன?" என்று கேட்டார். செட்டியார்.

"காதல் மணம் ரொம்ப ரொம்ப அவசிய மானது. அதைப் போல் அவசிய மானது ஒன்றும் கிடையாது. காதல் மணத்துக்குத் தடை செய்கிற வர்களைப் போன்ற மகாபாவிகள் வேறு யாரும் இல்லை" என்றேன்.

"என் அபிப்பிராயமும் அதுதான்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் செட்டியார் எழுந்திருப்பதற்குள் ராவ்சாகிப்பும் வந்து தொலைந்து விட்டார்.

இந்த சி. த. ப. வுக்குப் பர்மாவிலும் மலேயா விலும் இருந்த திரண்ட சொத்தெல்லாம் போய் விட்டது. அதை அவர் கொஞ்சமும் இலட்சியம் செய்ய வில்லை. "இந்தியாவிலே எனக்கு வேண்டிய சொத்து இருக்கிறது" என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இந்தியாவிலுள்ள சொத்தும் இவர் அங்கே போவதற்குள் தொலைந்து போய் விடக் கூடாதா என்று நான் வேண்டிக் கொண் டேன்.

நாங்கள் புறப்பட்டு எட்டு நாளைக்குள், எங்க ளில் பத்துப் பேர் தங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லி யாகி விட்டது. நானும், வேல் முருகதாஸர் என் னும் சுமார் அறுபது வயதுள்ள கிழவருந்தான் பாக்கி. இந்த தாஸர் ரங்கூனில் ரொட்டிக்கடை வைத்திருந்தாராம். அதிகமாக வாய் திறந்து இவர் பேசுவதில்லை. ஆனால் மற்றவர்களுடைய பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கவனமாகக் கேட்டார்.

என்னுடைய கதை மிகவும் சோகமான கதை

யாதலால், என்னால் அதைச் சொல்ல முடியாதென்றும், எழுதி வேணுமானால் படிக்கிறேன் என்றும் சொன்னேன். அவ் விதமே கதையை எழுதி, அதைக் கங்கோ என்னும் ஊரில், அதே பெயருடைய சிற்றாற்றங் கரையில் நாங்கள் தங்கி யிருந்த போது படித்தேன். அளவில்லாத உணர்ச்சியும் வேகமும் வாய்ந்த நடையிலேதான் எழுதி யிருந்தேன். என்னுடைய வருங்கால வாழ்க்கையே அந்த வரலாற்றைப் பொறுத்தது என்ற உணர்ச்சியுடனே எழுதினேன். துரதிர்ஷ்ட வசமாக அதைப் படித்துக் காட்டிய பிறகு, கிழித்துக் கங்கோ ஆற்றில் போட்டு விட்டேன். எனவே, நான் எழுதி யிருந்ததின் சாராம்சத்தை மட்டும் இங்கே தருகிறேன் :—

"தமிழ் நாட்டில் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் வேங்கைப்பட்டி ஜமீன் ரொம்பவும் பிரசித்தமானது. பதினைந்து வருஷத்துக்கு முன்னால் அந்த ஜமீனுக்குக் கடன் முண்டிப்போய் சர்க்கார் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸில் எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். இதனால் மிக்க அவமானம் அடைந்த ஜமீன்தார் தம் மனைவிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுத் தேசாந்திரம் போய்விட்டார். அப்போது அவருக்கு எட்டு வயதுள்ள மகன் ஒருவன் இருந்தான். அந்த மகன் பெரியவனாகித் தகப்பனை அவன் மன்னித்து விட்டதாகவும் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸிலிருந்து ஜமீன் திரும்பி வந்து விட்டதாகவும் தெரிந்த பிறகுதான் தாம் மீண்டும் ஊருக்கு வரப்போவதாகக் கடிதத்தில் எழுதி யிருந்தது.

மகனுக்குப் பதினெட்டு வயதானதும், தகப்பனாரின் கடிதத்தைப் பற்றித் தாயாரிடம் தெரிந்து கொண்டான். அவர் பர்மாவிலே ஜீவியவந்தராக இருப்பதாகப் பராபரியாகக் கேள்விப் பட்டான். அவரை எப்படியாவது தேடி அழைத்து வருவதாக அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் பர்மாவுக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால் வந்தான். அவன் கலாசாலையில் படித்த பையன். தன் தகப்பனார் காலத்து அவமானத்துக்குப் பிறகு பிதிரார்ஜித ஜமீன் சொத்தைக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்த அவன் விரும்பவில்லை. எனவே, பர்மாவுக்கு வந்த இடத்தில் ஒரு கைத்தொழில் கற்றுக்கொண்டு போய் இந்தியாவில் பெரியதொரு தொழில் நடத்த விரும்பினான். ஏற்கெனவே அவனுக்கு மோட்டார் ஓட்டத் தெரியுமாதலால் இரங்கூனில் ஒரு மோட்டார் தொழிற்சாலையில் வேலைக்கு அமர்ந்தான். அதே சமயத்தில் அவனுடைய தகப்பனாரையும் தேடிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் தகப்பனாரைப் பற்றி யாதொரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அந்த ஜமீன்தார் மகனுடைய பெயர் சிவகுமாரன். அந்தச் சிவகுமாரன்தான் நான்!"

இதை நான் படிக்கக் கேட்டு வந்தவர்கள் எல்லாரும் ஒரேயடியாக ஆச்சரியக் கடலில் மூழ் கித்தான் போனார்கள். ஆனால் இதுவரை வாய் திறவா மௌனியாக இருந்துவந்த ரொட்டிக் கிடங்கு வேல் முருகதாஸருடைய நடத்தைதான் எனக்கு மிகுந்த வியப்பை யளித்து வந்தது. அவர் நான் கதையைப் படித்து வருகையிலேயே சில சமயம் விம்மியதுடன், கண்களை அடிக்கடி துடைத்துக் கொண்டு வந்தார். நான் கதையை வாசித்து முடித் ததும், அவர் எழுந்து ஓடி வந்து, "என் மகனே!" என்று என்னைக் கட்டிக்கொண்டு தரையிலே விழுந்து மூர்ச்சையானார்.

7. டம்மு

நான் என் அருமைத் தந்தையைக் கண்டு பிடித்த—அதாவது என் அருமைத் தந்தை என் னைக் கண்டு பிடித்த—மேற்படி அற்புத சம்பவம், பக்கோக் கூவிலிருந்து நாங்கள் கிளம்பிய எட்டா வது நாள் நடந்தது.

" அதற்கடுத்த எட்டாவது நாள் டம்மு என்னும் ஊரில் எங்கள் லாரிப் பிரயாணம் முடிவடைந்தது.

இந்த எட்டு நாளும் என்னுடைய வாழ்க்கையில் சுதினங்களாகும். இந்த தினங்களில் என் தந்தைக்கு நான் செய்த பணிவிடைக்கு ஈடாகச் சொல்வதற்குக் கதைகளிலும், காவியங்களிலும் கூட உதாரணம் இல்லை யென்று சொல்லவேண்டும்.

பல வருஷ காலத்தில் மகன் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை யெல்லாம் அந்த ஏழு நாளில் நான் செய்து விட்டேன். இந்த தினங்களில் வஸந்தியைக்கூட நான் அவ்வளவாகக் கவனிக்கவில்லை.

அவளுடைய மனோபாவத்திலும் அவளுடைய தந்தையின் மனோபாவத்திலும் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை மட்டும் கவனித்து வந்தேன். அன்று முதல் ராவ் சாகிப்புக்கு என்னிடம் அபாரமான அபிமானமும் மரியாதையும் ஏற்பட்டு விட்டன. என் தந்தையிடம் நான் காட்டிய பக்தியை அவர் பெரிதும் பாராட்டினர். வஸந்தி முதலில் இரண்டு மூன்று நாள் ஒரு மாதிரியாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்புறம் அவளும் பழையபடி ஆகி வந்தாள்.

டம்முவில் சர்க்கார் 'எவாக்குவேஷன்' விடுதிகள் இரண்டு இருந்தன. ஒன்று, இந்தியர்களுக்கு; மற்றென்று வெள்ளைக்காரர்களுக்கு.

அதுபோலவே டம்முவிலிருந்து இந்தியா போவதற்கும் இரண்டு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று, இந்தியர்களுக்கு; இன்னென்று வெள்ளைக்காரர்களுக்கு.

கடவுள் வெள்ளைக்காரர்களையும் கறுப்பு மனிதர்களையும் தனித்தனி நிறத்தோடு படைத்தது மல்லாமல், அவர்கள் பர்மாவிலிருந்து இந்தியா போவதற்குத் தனித்தனி பாதைகளையும் படைத்

திருந்த அதிசயத்தை எண்ணி எண்ணி வியந் தேன்.

இரண்டு பாதைகளையும் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்ட பிறகு, மேலெல்லாம் சுண்ணாம்பைப் பூசிக் கொண்டு நானும் வெள்ளைக்காரனாக மாறி விட லாமா என்று யோசித்தேன். ஆனால் அதற்கு இரண்டு தடைகள் இருந்தன. ஒன்று, பன்னி ரண்டு வருஷப் பிரிவுக்குப் பிறகு கடவுளின் அற் புதத்தினால் எனக்குக் கிடைத்த என் தந்தை; இன் னொரு தடை, வஸந்தி.

இவர்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல், நானும் இந்தியப் பாதையிலேயே கிளம்பினேன்.

டம்முவிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கிளம்புகிறவர் களுக்கு, குடும்பஸ்தர்களா யிருந்தால் அரிசி பருப் பும், என்னைப் போன்ற தனி ஆள்களா யிருந்தால் அவலும் வழியில் சாப்பாட்டுக்காகக் கொடுக்கும் படி சர்க்காரிலேயே ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அந்தப்படியே நாங்களும் வாங்கிக் கொண்டு கிளம் பினோம்.

டம்முவிலிருந்து பதினெட்டு மைலிலுள்ள மிந்நா வரையில் சம வெளிப்பாதை யாகையால் சுலப மாகப் போய்விடலாம். அதற்குப் பிறகு 56 மைல் மலைப் பாதையில் சென்று மணிபுரி சமஸ்தானத்து எல்லையிலுள்ள லட்டி பஜாரை அடைய வேண்டும்.

இந்த வழியில் சாமான் தூக்கிக்கொண்டு போவ தற்கு ஆளுக்குப் பத்து ரூபாய் கூலி என்று சர்க் கார் விகிதம் ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள். ஆனால்

உண்மையில், இருபது ரூபாய்க்குக் கூடக் கூலி ஆள் கிடைப்பது துர்லபமா யிருந்தது. ராவ் சாகிப் சுந்தா, கூலி விகிதத்தில் பேரம்பேச முயன்றதினல், ஆள் கிடைப்பது இன்னமும் கஷ்டமாய்ப் போயிற்று.

கடைசியில், நாங்கள் டம்முவை அடைந்த மூன்ரும் நாள் காலே, தென்னிந்தியர்கள் சுமார் இருபத்தைந்து பேர் அடங்கிய கோஷ்டியார், ஜன்ம தேசம் போவதற்காகக் கால் நடையாகக் கிளம்பி ைேம்.

No go bad

ராவ் சாகிப் கையிலே ஒரு நீண்ட பட்டாக் கத்தியை வைத்துக் கொண்டும், அவ்வப்போது அதைச் சுழற்றி வீசிக்கொண்டும், எல்லாருக்கும் பின்னல் நடந்து வந்த காட்சியை இப்போது நினைத்தாலும் எனக்குச் சிரிப்பாக வருகிறது.

வழியில் சில இடங்களில் பர்மியர்கள் பிரயாணி களைக் கொள்ளை அடிக்க வருவதுண்டு என்று கேள்விப்பட்டிருந்தபடியால், ராவ் சாகிப் அப்படிக் கையில் கத்தி எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தார். "கத்தியை வைத்துக்கொண்டு ஏன் எல்லாருக்கும் பின்னல் வருகிறீர்கள்?" என்று நான் கேட்ட தற்கு, "அப்பனே! உனக்குத் தெரியாது. பர்மியர்கள் ஒரு வேளை தாக்க வந்தால், பின்பக்க மாக வந்துதான் தாக்குவார்கள்!" என்று ராவ் சாகிப் சாதுர்யமாகப் பதில் கூறினர்.

8. லம்டி பஜார்

டம்முவிலிருந்து கிளம்பிய ஏழாவது தினம் பர்மாவில் என்னுடைய கடைசியான கால் நடை யாத்திரை மணிப்பூர் சமஸ்தானத்தில் லம்டி பஜார் என்னும் இடத்தில் முடிவுற்றது.

டம்முவில் கிளம்பும்போது இருபத்தைந்து பேரில் ஒருவனுகக் கிளம்பிய நான், லம்டி பஜாருக்கு வந்த போது மூன்று பேரில் ஒருவனுக இருந்தேன்!

எங்கள் கோஷ்டியில் பலர் முன்னுல் போய் விட்டார்கள்; சிலர் பின்னுலும் தங்கி விட்டார்கள்.

நாங்கள் மூன்று பேர் மிஞ்சியவர்கள் யார் யார் என்ருல், நானும் வஸந்தியும் சி. த. ப. பழனிச் சுப்பாஞ் செட்டியாருந்தான். அந்த மனுஷர் எங்களை விட்டு நகர்வதில்லை என்று ஒரே பிடிவாத மாயிருந்தார்.

என்னுடைய தந்தை என்ன ஆனுர் என்று கேட்கிறீர்களா? ஆஹா! டம்முலிருந்து கிளம்பிய முதல் நாளே அவர் என்னைக் கைவிட்டுப் போய் விட்டார்!

இந்தக் கடைசிப் பிரயாணம் அவருடைய வாழ்க்கையிலே கடைசிப் பிரயாணமாய் முடிந்து விட்டது.

மீந்தாவைத் தாண்டிய பிறகு மேலே மேலே ஏறவேண்டியதா யிருந்த மலைவழியில் முதல் மலை ஏறியவுடனேயே, அவர், "அப்பா! குழந்தாய்! எனக்கு என்னமோ செய்கிறதே!" என்ருர். நான்

உடனே உட்கார்ந்து அவர் தலையை என் மடிமீது வைத்துக்கொண்டேன்.

"குழந்தாய்! நான் உனக்குச் செய்த துரோகத்தையெல்லாம் மன்னித்து விடுவாயா?" என்றார்.

"அப்பா! நீங்கள் நிம்மதி யடையுங்கள். என் வாழ்க்கையிலேயே மிகவும் அபூர்வமான அநுபவத்தை அளித்தீர்கள். மன்னிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்றேன்.

மோட்டார் என்ஜின் கெட்டுப்போய் நிற்கும் சமயத்தில் வண்டியைக் குலுக்கிப் போட்டுவிட்டு நிற்பதுபோல், அவருடையே ஆவியும் மூன்று தடவை உடம்பை ஆட்டி விட்டுப் பிரிந்து சென்றது.

அழுது புலம்புவதற்கு எனக்கு நேர மில்லை; மனமும் இல்லை. ஆனாலும் தந்தையின் உடலைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டுத்தான் வருவேன் என்று சொல்லி மற்றவர்களை முன்னால் போகச் சொன்னேன். நாங்கள் வந்த வழியில் ஏற்கெனவே பாதை ஓரமாக அநாதைப் பிரேதங்கள் கிடந்த கண்ணராவிக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்திருந்தேனாதலால், அந்த மாதிரி என் தந்தையை விட்டுப் போக முடியாது என்று பிடிவாதமாயிருந்தேன். செட்டியாரும் எனக்கு உதவி செய்வதாகச் சொல்லிப் பின் தங்கினார்.

மலையிலே குழி தோண்டுவதென்றால் இலேசான காரியமா? எப்படியோ ஒரு பள்ளத்தைக் கண்டுபிடித்து மேலே தழையும் மண்ணும் போட்டு மூடிவிட்டு எங்கள் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினோம்.

சி. த. ப. கேட்டார்:—“பிரேத ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? புதைப்பது நல்ல வழக்கமா? தகனம் செய்வது நல்லதா?” என்று.

“உங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொன்னால், அதன்படியே உங்களுக்குச் செய்து விடுகிறேன்!” என்று பதில் சொன்னேன்.

“நல்ல பதில்!” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

நாங்கள் வேகமாக நடந்து மற்றவர்களை அன்று சாயங்காலமே பிடித்து விட்டோம்.

ஆனால் மறுபடியும் நாங்கள் மூன்று பேராகப் பின் தங்கும்படி நேர்ந்த காரணம் என்ன? அதைத்தான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன்.

இரண்டாம் நாள் மத்தியானம் ஒரு செங்குத்தான மலை உச்சியில் நாங்கள் ஏறிக்கொண்டிருந்த போது, வஸந்தி திடீரென்று, “ஐயோ! என்னமோ செய்கிறதே?” என்று சொல்லி விட்டு உட்கார்ந்தாள். அவள் உடம்பெல்லாம் வெட வெட வென்று நடுங்கிற்று.

தாயார் பெண்ணின் உடம்பைத் தொட்டுப் பார்த்து, “ஐயோ! கொதிக்கிறதே!” என்றாள்.

தகப்பனார், “அடி பாவி! சண்டாளி! கெடுத்தயா காரியத்தை!” என்று திட்டத் தொடங்கினார்.

மனைவியைப் பார்த்து, “இவளை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்; எல்லாருடனும் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பி விடலாம் என்று சொன்னேனே, கேட்டயா? இப்போது வாயிலே மண்ணைப் போடப்

பார்க்கிறுளே ?" என்று கத்தினர். அப்போது வஸந்தி நடுங்கிய குரலில், "அப்பா! நீங்கள் ஏன் மனதை வருத்தப் படுத்திக் கொள்கிறீர்கள்? என்னை இங்கேயே விட்டு விட்டு நீங்கள் போங்கள். நான் உங்கள் மகள் இல்லை யென்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்ருள்.

"அடி சண்டாளி! உன்னை உயிரோடு எப்படி விட்டு விட்டுப் போகிறது? செத்துத் தொலைந்தா லும் நிம்மதியாகப் போகலாம்" என்ருர் ராவ்சாகிப்.

என் காதில் இது எவ்வளவு நாராசமாக விழுந் திருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனலும். சண்டை போட அது சமயமில்லை யென்று எண்ணி, "ராவ் சாகிப்! ஒரு யோசனை சொல்கிறேன். நீங்களும் உங்கள் மனைவியும் வயதானவர்கள். கூட்டத்தோடு நீங்களும் போய் விடுவதுதான் சரி. என்னிடம் உங்கள் பெண்ணை ஒப்புவித்து விட்டுப் போங்கள். உயிர் கெட்டியா யிருந்து பிழைத்தால் அழைத்து வருகிறேன். இல்லாவிட்டால், என் தந்தைக்குச் செய்ததை இவளுக்கும் செய்துவிட்டு வருகிறேன்" என்றேன்.

"அதெப்படி, ஐயா, நியாயம்? அன்னிய மனுஷனுகிய உம்மிடம் எப்படி இந்த இளம் பெண்ணை ஒப்புவித்து விட்டுப் போவது ?" என்ருர் ராவ்சாகிப்.

"ராவ்சாகிப்! நான் அன்னிய மனுஷன் அல்ல. வஸந்தியை நான் கலியாணம் செய்து கொள்வதாகத் தீர்மானித்து விட்டேன். அவளுக்

கும் அது சம்மதம். உங்கள் முன்னிலையிலே, ஆகாசவாணி பூமிதேவி சாட்சியாக இப்போதே இவளை நான் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொள்கிறேன்!'' என்று கூறி, வஸந்தியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, அவளை என் மடிமீது படுக்க வைத்தேன். ஜ்வர தாபத்தினால் தகித்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய கையின் விரல்களை என்னுடைய கைவிரல்களுடன் கோத்துக் கொண்டேன்.

9. முடிவுரை

என்னையும் வஸந்தியையும் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் வெகுதூரம் போனபிறகு, வஸந்தி தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். "என் கண்ணே! ஏன் அழுகிறாய்? நம்முடைய கலியாணம் உனக்குப் பிடிக்க வில்லையா!" என்றேன்.

வஸந்தி சட்டென்று அழுகையை நிறுத்தி விட்டுப் புன்னகை புரிந்தாள். கண்ணீரையும் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"உங்களை மணந்து கொள்ளும் பாக்கியத்துக்கு இந்த ஜன்மத்தில் நான் ஒரு புண்ணியமும் செய்யவில்லை. பூர்வ ஜன்மத்திலே செய்திருக்க வேண்டும்'' என்றாள்.

பிறகு, "உங்களுக்கு ஒரு பெரிய துரோகம் செய்துவிட்டேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஒரு நாளும் மன்னிக்க மாட்டேன்!" என்றேன்.

"விளையாட்டு இல்லை. நிஜமாகவே உங்களை மோசம் செய்துவிட்டேன். நான் ராவ்சாஹிப் சுந்தாவின் மகள் இல்லை; அவர் வீட்டுச் சமையற் காரியின் மகள். அம்மாவை அவர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளுடன் கப்பலில் அனுப்பி விட்டார்கள்; மாமிக்குத் துணையாக என்னை மட்டும் வைத்துக் கொண்டார்கள்."

இம்மாதிரி ஏதோ இருக்கும் என்று நானும் சந்தேகித்திருந்தேன். எனவே, சிறிதும் வியப் படையாதவனாய், "என் கண்ணே! அந்த மூர்க்கத் தற்பெருமைக்காரருடைய மகள் நீ இல்லை என் பதில் எனக்குப் பரம சந்தோஷம்" என்றேன்.

அப்போது எங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து, "மிஸ்டர் சிவகுமார்! நீங்களும் நிஜத்தைச் சொல்லி விடுவதுதானே!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அது சி. த. ப. பழனிச்சுப்பாஞ் செட்டியாரின் குரல்தான். போனவர்களுடன் சேர்ந்து போவது போல் செட்டியார் ஜாடை காட்டிவிட்டு, எங்களுக் குத் தெரியாமல் திரும்பிவந்து மரத்தின் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். பழனி மலையில் வீற் றிருக்கும் பழனியாண்டவரே வந்ததுபோல் அச் சமயம் செட்டியார் வந்தார் என்று சொல்லவேண் டும். அவர்தான் வஸந்தி உயிர் பிழைப்பதற்கும், நாங்கள் பத்திரமாய் இந்தியா போய்ச் சேர்வதற் கும் காரணமாயிருந்தார்.

அல்லது அவருடைய காந்தி குல்லா காரணமா யிருந்தது என்றும் சொல்லலாம். தலையில் காந்தி

குல்லாவுடன் அவர் அந்த மலைப் பிரதேசத்தி லுள்ள பர்மிய கிராமம் ஒன்றுக்குச் சென்று மனி தர்களை ஒத்தாசைக்கு அழைத்து வந்தபடியால் தான் வஸந்தி பிழைத்தாள். ஆனால் இதெல்லாம் பின்னால் நடந்த சம்பவங்கள். அச்சமயம் செட்டி யாரைப் பார்த்ததும் எனக்கு அசாத்தியமான கோபம் வந்தது.

"நீர் ஏன் போகவில்லை? இங்கே எதற்காக ஒளிந்துகொண்டு நிற்கிறீர் ?" என்று நான் கேட்ட தும், செட்டியார் சாவதானமாக, "உமது குட்டை உடைத்துவிடத்தான் ; நீர் ஜமீன்தார் மகன் இல்லை என்று வஸந்திக்குச் சொல்வதற்குத்தான் !" என்றார்.

அப்போது எனக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத் துக்கு அளவே யில்லை. ஒரு விதத்தில் சந்தோஷ மாகவும் இருந்தது. எப்படியும் அந்த உண்மையை வஸந்தியிடம் சொல்லியாக வேண்டும் அல்லவா ?

சிறிது வெட்கத்துடன் வஸந்தியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் சொல்லமுடியாத ஆவலுடன் "செட்டியார் சொல்வது நிஜமா ?" என்றாள்.

"நிஜந்தான், வஸந்தி! நான் ஜமீன்தார் மகன் இல்லை. ராவ்சாகிப் உன் தந்தை என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தபோது, அவருடைய மதிப் பைப் பெறுவதற்காக அந்தக் கதையைக் கட்டி னேன்" என்றேன்.

வஸந்தி பலஹீனமடைந்த தன் மெல்லிய கரங் களினால் என் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, "ரொம்ப

சந்தோஷம். நீங்கள் அந்தக் கதையைச் சொன்ன வுடன் எனக்கு எவ்வளவோ வருத்தமா யிருந்தது" என்றாள்.

"ஏன் ?" என்று கேட்டேன்.

"சமையற்காரி மகளுக்கும் ஜமீன்தார் மக னுக்கும் பொருந்துமா ?" என்றாள் வஸந்தி.

அப்போது செட்டியார் குறுக்கிட்டு, "ஆமாம், சிவகுமார்! கல்யாணச் சடங்கைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன ? தாலி கட்டுவது நல்லதா, மோதிரம் மாற்றிக் கொள்வது நல்லதா, மனம் ஒத்துப் போனாலே போதுமா ?" என்று கேட்டார்.

"அதைப் பற்றிப் பிறகு சொல்கிறேன். நான் எழுதி வாசித்தது பொய்க் கதை என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது ? என்று கேட்டேன்.

"பேஷான கதை! அதைக் கேட்டவுடனேயே இந்தியா போனதும் உங்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு புத்தகப் பிரசுராலயம் நடத்துவது என்று தீர் மானித்துவிட்டேன். அதிலும், அந்த வேல் முருக தாஸரைப் பத்து நாள் நீர் கட்டிக்கொண்டு அழுததை நினைத்தால் எனக்குச் சிரிப்பாய் வரு கிறது. வேங்கைப்பட்டி ஜமீன்தார் ஆகிவிடலா மென்று நினைத்த அந்த மோசக்காரன் பேரில் கை நிறைய மண்ணை வாரிப் போட்டதில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்றார்.

"செட்டியாரே! உங்களுக்கு எப்படி இதெல் லாம் தெரிந்தது ?" என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

"எனக்கு ராமநாதபுரம் ஜில்லாதானே! வேங்கைப்பட்டி ஜமீன்தாரை எனக்குத் தெரியும்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம்; பழைய ஜமீன்தாரையும் தெரியும்; புதிய ஜமீன்தாரையும் தெரியும். பத்து வருஷத்துக்கு முன்னால் கடன் முண்டிப்போய் ஏலம் போட்டதில் ஜமீன் கை மாறிற்று" என்றார்.

"ஓஹோ!" என்றேன்.

"பழைய ஜமீன்தாரின் பெயர், ராஜாதி ராஜ வீர சேது ராமலிங்க முத்து ரத்தினத் தேவர்; அவர் காலமாகி விட்டார்!"

"இப்போதைய ஜமீன்தாரின் பெயர் என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"சி. த. ப. பழனிச் சுப்பாஞ் செட்டியார்" என்று பதில் வந்தது.

ஆஹா! வேங்கைப்பட்டி ஜமீன்தார் சி. த. ப. பழனிச் சுப்பாஞ் செட்டியார் நன்று யிருக்கட்டும்! அவர் மகாராஜனாக வேணுமானாலும் இருக்கட்டும்! அவர் அன்று செய்த உதவியினாலே அல்லவா இன்று வஸந்தியும் நானும் இந்த உலகத்திலேயே சொர்க்க இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?

எங்கள் ஊர் சங்கீதப் போட்டி

1

"கேட்டீரா சங்கதியை?" என்று கேட்டுக் கொண்டே காபாலி சுந்தரமையர் விஜயம்செய்தார்.

அவர் விஜயமாகும் விஷயத்தை ஐவ்வாது 'நெடி' அரை நாழிகைக்கு முன்னமே தெரிவித்து விட்டது. அந்த நெடியினால் நான் திக்கு முக்காடிக் கொண்டிருக்கும்போது, "கேட்டீரா சங்கதியை?" என்றார் மறுபடியும்.

"போட்டால்தானே கேட்கலாம்!" என்றேன் எரிச்சலுடன்.

"என்னத்தைப் போட்டால் கேட்கலாம்?" என்று சுந்தரமையர் முகத்தைச் சுளுக்கினார்.

"சங்கதியைப் போட்டால் கேட்கலாம். நம் ஊர் சங்கீத சபையில் கச்சேரி நடந்துதான் ஒரு யுகம் ஆகிறதே! பாட்டு என்கிற நாமதேயத்தையே காணோம்; சங்கதிக்கு எங்கே போகிறது?" என்றேன்.

"அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன்!" என்றார் சுந்தரமையர்.

"சொல்லி விட்டுப் போங்களேன்!" என்றேன்.

" நம் சங்கீத சபைக்கு நல்ல காலம் பிறக்கப் போகிறது, ஸார்! அனந்தராமன், ஐ. ஸி. எஸ். நம் ஊருக்கு மாற்றலாகி வரப்போகிறூராம்!" என்றூர்.

நான் உட்கார்ந்தபடியே ஒரு குதி குதித்து, " எந்த அனந்தராமன்? ஆபோஹி அனந்த ராமனு?" என்று கேட்டேன்.

" ஆமாம்; ஆபோஹி அனந்தராமனே தான்!"

" சபாஷ்! அப்படியானல் என் ஆறுமாதத் துச் சந்தா பாக்கியையும் எடுத்துக் கொள்ளும்!" என்றேன்.

சுந்தரமையர் போய்விட்டார். அவர் போன பிறகு, ஒரு புட்டி மண்ணெண்ணெய் கொண்டுவரச் சொல்லித் தெளித்த பிறகுதான், ஜவ்வாது வாசனை போயிற்று. எனக்கும் வேலையில் மனதைச் செலுத்த முடிந்தது!

காபாலி சுந்தரமையருக்கு சங்கீத வித்வான் களுடைய பழக்கத்தினல்தான் ஜவ்வாதுப் பழக்க மும் ஏற்பட்டது. சென்ற முப்பது வருஷ கால மாக அவர் எங்களூர் சங்கீத சபையின் காரியதரிசி. பொருமை கொண்ட சிலர் அவ்வப்போது அவரை அந்தப் பதவியிலிருந்து விரட்டிவிட முயற்சி செய்த துண்டு. ஆனல், மூன்று மாதத்துக் கெல்லாம் அவர்களே சுந்தரமையரிடம் சென்று காரியதரிசிப் பதவியை ஒப்புக்கொள்ளும்படி கெஞ்சுவார்கள்.

சுந்தரமையரை சங்கீத உலகின் ஜாம்பவான் என்றே சொல்லவேண்டும். "கோனேரிராஜபுரம் வைத்தாவுக்கு இந்தக் கையினல் பதினேழுரை

ரூபாய் எண்ணிக் கொடுத்தேன். திருக்கோடிகாவல் கிருஷ்ணையருக்கு இருபத்தாறேகால் ரூபாய் எண்ணிக் கொடுத்தேன். இப்போது என்னடா என்றால், தம்பூரை சுருதி கூட்டத் தெரியாதவன்களெல்லாம் வித்வான்கள் என்று வந்து நூறுவேணும், நூற்றைம்பது வேணும் என்று கேட்கிறான்கள்'' என்று சுந்தரமய்யர் அடிக்கடி புகார் சொல்வார். ஆனால் அந்தத் 'தம்பூர்சுருதி கூட்டத் தெரியாத வித்வான்கள்' வந்து விட்டால், அவர் படுத்துகிற பாடும், செய்கிற உபசாரமும், பக்கத்திலிருப்பவர்களை மிரட்டும் மிரட்டலும் அசாத்தியமா யிருக்கும். "காலத்துக்கேற்ற கோலம் போடவேண்டி யிருக்கு, ஸார்! நாய் வேஷம் போட்டால் குலைக்காமல் முடியுமா?" என்று சமாதானம் சொல்வார்.

எப்போதும் சுந்தரமையருடைய சங்கீத ஊக்கம் ஒரே மாதிரியா யிருந்தாலும், எங்களூர் சங்கீதசபை சிலசமயம் ரொம்ப ஜோராய் நடக்கும்; சில சமயம் படுத்துத் தூங்கிப் போய்விடும். சபை ஜோராய் நடப்பதும், தூங்கி வழிவதும் அவ்வப்போது எங்கள் ஊருக்கு வரும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களைப் பொறுத்தது என்று சொல்லலாம். ஜில்லா கலெக்டரோ, ஸெஷன்ஸ் ஜட்ஜோ, சங்கீத அபிமான முள்ளவர்களாய் வந்து விட்டால், அப்போது சபை நடக்கிற விதமே ஒரு தனிதான். மற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், எல்லாரும் சபையில் சேர்வார்கள்; சந்தாவும் கொடுப்பார்கள். பெரிய பெரிய வித்வான்களின் கச்சேரிகள் நடக்

கும். சபைக்கு ஒரு கட்டிடம் கட்ட வேண்டு மென்று யோசனை கூடக் கிளம்பும்.

ஆகவே, ஆபோஹி அனந்தராமன் எங்களூருக்கு வரப்போகிறார் என்று தெரிந்ததில் சுந்தரமையருக்குப் பிரமாதமான குதூகலம் உண்டானதில் ஆச்சரியமில்லை யல்லவா?

2

ஸ்ரீ அனந்தராமன் ஐ. சி. எஸ். ஸுக்கு 'ஆபோஹி' ராகம் என்றால் பிராணன். ஒரு கச்சேரியில் வித்வான் 'ஆபோஹி' ராகம் பாடவில்லையென்றால், அன்றைக் கச்சேரிக்கு முக்கால் பங்கு மார்க்குதான் கொடுப்பார். ஆபோஹியில் அப்படி என்ன விசேஷமென்று எனக்குத் தெரியாது. 'ஆ' எழுத்தில் ஆரம்பிப்பது விசேஷமென்றால், 'ஆரபி' 'ஆஹிரி' 'ஆனந்த பைரவி' முதலிய ராகங்கள் இருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்த வரையில், பாடுகிறவர்கள் பாடினால் எந்த ராகம் பாடினாலும் நன்றாய்த்தானிருக்கிறது. ஆனால், அனந்தராமன் அபிப்பிராயம் அப்படியில்லை. அவர் ஒரு சமயம் ஒரு கச்சேரியில் பாராட்டுச் சொல்லும்படி நேர்ந்தது. அப்போது அவர் கூறியதாவது:—"என்னமோ இந்தக் காலத்தில் சிலர் சுயராஜ்யம் வேண்டும், சுதந்திரம் வேண்டும் என்றெல்லாம் கூத்தாடுகிறார்கள். இதிலெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. எனக்கு ஆபோஹி ராகத்தில்தான் நம்பிக்கை. 'இந்தியா தேசம்

வேண்டுமா, ஆபோஹி ராகம் வேண்டுமா?' என்று என்னை யாராவது கேட்டால், சிறிதும் தயக்கமின்றி 'எனக்கு ஆபோஹியைக் கொடுங்கள்; இந்தியாவை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்பேன். 'என்னமோ ஸோஷலிஸம் என்கிறார்கள், கமயூனிஸம் என்கிறார்கள். பொது உடைமை - அபேத வாதம் என்றெல்லாம் பிரமாதமாய்ப் பேசுகிறார்கள். ஆபோஹியை நானும் அநுபவிக்கிறேன்; நீங்களும் அநுபவிக்கிறீர்கள்; நடுத்தெரு நாராயணனும் அநுபவிக்கிறான்! இதைவிட மேலான ஸோஷலிஸம் வேறெங்கே இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். அரசியல் வாதிகள் பதில் சொல்லட்டும்!" (சபையில் பிரமாதமான கரகோஷம்.)

இந்தப் பிரசங்கம் செய்த பிறகுதான் அவருக்கு 'ஆபோஹி அனந்தராமன்' என்று பெயர் வந்தது. இதெல்லாம் எனக்கு முன்னமேயே தெரியும். ஆகவே சுந்தரமய்யரைப் போலவே நானும் எங்களூர் சங்கீத சபைக்கு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது என்று நம்பினேன். எங்களுடைய நம்பிக்கை பொய்யாகப்

போகவில்லை. அனந்தராமன் ஐ. ஸி. எஸ். வந்த உடனேயே எங்களூர் சங்கீத சபை எழுந்து உட்கார்ந்து 'என்ன சேதி?' என்று கேட்கத் தொடங்கியது.

சங்கீத அபிமானமுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், இதற்கு முன்னாலுந்தான் எங்களூருக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அனந்தராமன் விஷயத்தில் விசேஷம் என்னவென்றால், அவருடைய மனைவியும் சங்கீதத்தில் அபிமானம் உள்ளவரா யிருந்ததுதான்.

ஒரு வேளை ஏதாவது தலை போகிற காரியம் இருந்தால், அனந்தராமனாவது கச்சேரிக்கு வராம லிருப்பார்; மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் ஒரு கச்சேரிக்காவது வரத் தவறுவதில்லை. கலெக்டர் சம்சாரம் சங்கீதத்தில் எப்போது சிரத்தை கொண்டாரோ, அப்போது ஜட்ஜின் மனைவி, முனிசிப்பின் பத்தினி, எல்லாருக்குமே அந்தத் தொத்து வியாதி பிடித்துக் கொண்டது, வக்கீல்களின் மனைவிமார் இவர்களுக்குப் பின் வாங்கி விடுவார்களா? கொஞ்ச நாளில் சபையில் ஸ்திரீகளுக் கென்று ஒதுக்கியிருந்த இடத்தை இரண்டு பங்கு விஸ்தரிக்க வேண்டியதாகி விட்டது. அப்படியும் இடம் போதவில்லை.

சில ஸ்திரீகள் தைரியமாகப் புருஷர்களுக்கு மத்தியில் வந்து உட்கார ஆரம்பித்தனர்; இதைக் கேள்விப்பட்டதும் சில வயதான ஸநாதனிகள் "கலி முற்றிவிட்டது; ஆகையால் நாமும் இனிமேல் சங்கீத கச்சேரிக்குப் போகவேண்டியதுதான்" என்று தீர்மானித்து சபைக்கு வரத் தொடங்கினர்.

சுந்தரமையர் வீடு வீடாய்ப் போய் சந்தாவுக்காகக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிய காலம் மாறி, சுந்தரமையரிடம் நாங்கள் போய் 'ஸீட் ரிசர்வ்' செய்வதற்காகக் கெஞ்ச வேண்டிய காலம் வந்தது.

மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் கலை வளர்ச்சியில் ரொம்பவும் ஆர்வமுடையவர் வெறுமே கச்சேரிக்கு வந்து கேட்டதுடன் அவர் இருந்து விடவில்லை. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குழந்தைகளுக்குச் சங்கீதம் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். பரத நாட்டியம் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பிரசாரம் செய்து வந்தார். இதன் பயனாக ஊரில் வீட்டுக்கு வீடு தம்புரா சுருதி, பிடிலைக் கர்புர் என்று இழுக்கும் சப்தம், 'தா-தை' சப்தம் எல்லாம் கேட்க ஆரம்பித்தன.

இவ்வளவு தூரம் கலை வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் அவ்வளவுக்கும் சிகரம் வைத்தது போல் ஒரு காரியம் செய்யத் தீர்மானித்தார். சபை அங்கத்தினர்களின் வீட்டுக் குழந்தைகளுக்காக சங்கீத - நாட்டியப் போட்டிகள் ஏற்படுத்திப் பரிசுகள் வழங்க வேண்டுமென்று சொன்னார். ஊரில் உற்சாகம் கரைபுரண்டு ஓடத்தொடங்கியது.

கலெக்டர் அனந்தராமன் சிறந்த பாட்டுப்பாடும் குழந்தைக்கு ஒரு வெள்ளிக் கோப்பை தருவ தாகச் சொன்னார். இன்னொருவர் பரத நாட்டி யத்துக்குப் பரிசு கொடுப்பதாக முன் வந்தார். ஒருவர் வீணைக்கு, ஒருவர் பிடிலுக்கு, இம்மாதிரி ஏகப்பட்ட பரிசுகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. சங்கீதப் போட்டிப் பரீட்சையில் கலெக்டர் அனந்த ராமன் கட்டாயம் ஒரு ஜட்ஜாயிருப்பார் என்று எல்லாரும் எதிர்பார்த்தார்கள். ஆகவே, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் "மனஸூ நில்ப.......மதுரகண்ட" என்று ஆபோஹி அலறல் கேட்கத் தொடங்கியது.

3

நவராத்திரிக்கு இன்னும் ஒன்றரை மாதம் இருந்தபோது ஒருவரும் எதிர்பாராத ஒரு துர்ச்சம் பவம் நேர்ந்தது.

எங்கள் நகருக்கு முப்பது மைல் தூரத்தில் ஒரு கிராமத்தில் மாரியம்மன் கோவில் உற்சவம் சம்பந்த மாக ஹிந்து—முஸ்லிம் சச்சரவு ஆரம்பித்தது. அது வெகு சீக்கிரமாகப் பரவிற்று. அடிதடி, வெட்டுக்குத்து, வீட்டில் நெருப்பு வைத்தல், வைக் கோல் போரில் நெருப்பு வைத்தல்—இப்படி யெல் லாம் செய்திகள் வரத் தொடங்கின. இது என்னமாய் முடியுமோ என்று எல்லாரும் கதிகலங்கி னோம். நகரில் பரபரப்பு அதிகமாகிக் கடைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டன.

"நவராத்திரி வரைக்கும் இப்படியே இருந்து விடுமோ, என்னமோ? இவ்வளவு ஏற்பாடுகள் செய்து சங்கீதப் போட்டி நடக்காமல் போய் விடுமோ?" என்று மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் கவலைப் பட்டார். "நீ சும்மா இரு!" என்றார் அனந்தராமன். கலகம் நடக்கும் இடத்துக்கு நேரில் கிளம்பிப் போனார்.

அனந்தராமன் போய் இருபத்துநாலு மணி நேரத்துக்குள் கிராமங்களில் பூரண அமைதி நிலவியது. அவர் விரட்டிய விரட்டலில் போலீஸார் அதிதீவிரமாக வேலை நடத்தவே 'கப்சிப்' என்று கலகம் அடங்கிவிட்டது. தடைப்பட்ட மாரியம்மன் உற்சவத்தைக் கிட்ட இருந்து அனந்தராமன் நடத்திவிட்டு வந்தார்.

கலெக்டர் அனந்தராமன் கலகம் அடக்கிய திறமையைக் குறித்து தேசமெல்லாம் புகழ்ந்தது. அனந்தராமனும் வெகு குதூகலமா யிருந்தார்: நாலு நாளைக்கெல்லாம் அவருக்கு மாற்றல் உத்திரவு வந்தது! வடக்கே, மழை மாரி, ஆறு குளம், சங்கீத சபை ஒன்றுமில்லாத ஒரு வறட்டு ஜில்லாவுக்கு அவர் அனுப்பப்பட்டார். இருபத்துநாலு மணி நேரத்துக்குள்ளே போய் 'சார்ஜ்' ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தரவு!

இந்த மாற்றல் அநேகருக்கு ரொம்பவும் ஆச்சரியமா யிருந்தது. ஆனால் எனக்கு அவ்வளவு ஆச்சரியம் தரவில்லை. அனந்தராமன் செய்தது பிரிட்டிஷ் அரசியல் தர்மத்துக்கு முற்றும் விரோத

மான காரியம் அல்லவா? ஓரிடத்தில் ஹிந்து முஸ்லிம் சச்சரவு வந்தால் அதை உடனே அடக்கிப் போடுவது யாருக்குப் பிரீதி? நாலு நாள் பத்து நாள் கலகம் நடந்து ஆடி ஓடி ஓய்ந்தால், சிரங்கைக் கீறி ஆற்றியது போலாகும். சட்டென்று ஒரே நாளில் அடக்கிவிட்டால், கலகம் உள்ளடங்கிப் போகிறது: துவேஷம் உள்ளே கிடந்து குமுறுகிறது. இதனுல் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமே அல்லவா ஆடிப்போய்விடும்?

மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் அம்ழாக் குறையாக எங்கள் ஊரை விட்டுப் போனுர். ஆனுல் போகும் போது கடைசி வார்த்தையாக சுந்தரமையரிடம், "நான் எங்கே போனுலும் உங்கள் சபையை மறக்க மாட்டேன். நவராத்திரியில் சங்கீதப் போட்டியை மட்டும் சிறப்பாக நடத்திவிடுங்கள்" என்று சொன்னுர், ஆபோஹி அனந்தராமனும் தாம் எப்போதும் எங்கள் சபையின் போஷகராயிருந்து வருவதாக வாக்களித்தார்.

4

நவராத்திரியில் குழந்தைகளின் சங்கீத—நாட்டியப்போட்டி நடத்துவதற்குப் பலமான ஏற்பாடுகள் சுந்தரமய்யர் செய்து வந்தார். ஜட்ஜுகளாக யாரை ஏற்படுத்துவது என்பதில் தான் சிரமம் ஏற்பட்டது. சங்கீத வித்வான்கள் எல்லாருக்கும் தனித் தனியே எழுதிப் பார்த்ததில் அவர்கள் எல்லாரும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி மறுத்துவிட்டார்கள்.

சுந்தரமய்யர் எங்களோடெல்லாம் கலந்தாலோசித்தார். கடைசியில் சென்னைப் பட்டணத்திலிருந்து இரண்டு பிரமுகர்களை ஜட்ஜுகளாக வரவழைக்கத் தீர்மானித்தோம். ஒருவர் பெயர் கைலாச சாஸ்திரி. இன்னொருவர் வைகுண்டாச்சாரியார். ஒருவர் பிரசித்தமான மாஜி சப் ஜட்ஜு: இன்னொருவர் ஒரு காலத்தில் பிரசித்தமாயிருந்த வக்கீல். இரண்டு பேரும் 'சங்கீத நிபுணர்'கள் என்று பேர் பெற்றவர்கள். சங்கீதத்தைப் பற்றி ஏதாவது விவாதம் கிளம்பினல், உடனே இவர்கள் தினசரிப் பத்திரிகையில் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை எழுதாமலிருக்க மாட்டார்கள். முடிவாக, இந்த இரண்டு பேரில் ஒருவருடைய கடிதத்துக்குக் கீழேதான், "இந்த விவாதம் சம்பந்தமான கடிதங்கள் இனிமேல் பிரசுரிக்கப்பட மாட்டா" என்று போட்டுப் பத்திரிகாசிரியர்கள் விவாதத்தை முடிவு கட்டுவது வழக்கம்.

அந்த இரண்டுபேரையும் ஜட்ஜுகளாக வரவழைத்து விடுவதென்று தீர்மானமாயிற்று. அவர்

களும் நல்ல வேளையாக சம்மதித்தார்கள். எல்லா ஏற்பாடுகளும் ஜரூராக நடந்து வந்தன.

கடைசியில் எல்லாராலும் வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்ட தினம் வந்தது. அன்று காலையில் கைலாஸ சாஸ்திரிகளும் வைகுண்டாச்சாரியாரும் ரயிலில் வந்திறங்கினர்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து தரப்பட்டன. மத்தியானம் மூன்று மணியிலிருந்து மாலை ஏழுமணி வரையில் போட்டி நடத்திப் பிறகு பரிசளிப்பது என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

சரியாக இரண்டரை மணிக்கு என் மருமாள் ஸொஜ்ஜியையும் அழைத்துக்கொண்டு நான் சபா மண்டபத்துக்குப் போய்விட்டேன். ('ஸொஜ்ஜி' யின் முழுப் பெயர் சுலோசனு.) அவளுக்கு அவள் தாயார் பரதநாட்டியம் கற்பித்திருந்தாள். எல்லாம் மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமனின் வேலைதான் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

மூன்று மணிக்கு சபா மண்டபத்தில் ஜே ஜே என்று கூட்டம் நிறைந்துவிட்டது. ஆனல், ஜட்ஜுகள் வந்தபாடில்லை. மூன்றரை மணிக்கு கைலாஸ சாஸ்திரிகள் மட்டும் வந்து சேர்ந்தார். வைகுண்டாச்சாரியின் மூக்குக் கண்ணுடி கெட்டுப் போய்விட்டதாகவும், அதை அவர் தேடிக்கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிந்தது. போட்டிக்கு ரொம்பப் பேர் வந்திருந்தபடியால் அவர் வரும் வரையில் காத்திராமல் 'கைலாச சாஸ்திரியின் தலைமையில் சங்கிதப் போட்டி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சங்கீதப் போட்டி ஏறக்குறைய முடியும் சமயத்தில் வைகுண்டாச்சாரியார் வந்தார். அவர் பரத நாட்டியப் போட்டிக்கு ஜட்ஜாக இருந்து நடத்தினர். எல்லாம் முடிந்ததும் இரண்டு ஜட்ஜுகளும் சபைக் காரியதரிசி சுந்தரமையரை அழைத்துக் கொண்டு தனி ஆலோசனைக்குப் போனர்கள். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் வந்து பரிசுபெற்ற குழந்தைகளின் பெயர்களைச் சொன்னர்கள். பரிசு பெற்ற குழந்தைகளின் வீட்டுக்காரர்களுக் கெல்லாம் பரம சந்தோஷம்; மற்றவர்களுக்கெல்லாம் ரொம்பவும் உற்சாகக் குறைவு. “இந்த ஜட்ஜுகளைப் போல் பொறுக்கி எடுத்த முட்டாள்கள் உலகத்தில் இருக்க முடியாது” என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். இந்தப் பெரும்பான்மை அபிப்பிராயத்தை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஏனெனில், பரத நாட்டியத்துக்கு என் மருமாளுக்குப் பரிசு கிடைத்துவிட்டபடியால் எனக்கு ரொம்ப உற்சாகமாயிருந்தது. ஆனல் ஒரு விஷயம் மட்டும் கொஞ்சம் சிந்தனையைத் தூண்டிற்று. அதாவது பரிசுபெற்ற குழந்தைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் சங்கீத சபைக்கு சரியாக சந்தா செலுத்துவோர் வீட்டுக் குழந்தைகளாகவே இருந்தன!

வைபவத்தின் முடிவில் காபாலி சுந்தரமையர் என்னை சென்னைப் பிரமுகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். வைகுண்டாச்சாரியார் “உங்கள் மருமாளுக்குத்தான் பரத நாட்டியத்தில் முதற் பரிசு என்று மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் அப்போதே

சொல்லி விட்டாளாமே? அந்த அம்மாளுக்குத் தெரியாதது உண்டா? மகாபுத்திசாலி" என்றார். எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாயிற்று: மிஸ்ஸஸ் அனந்தராமன் அப்படி ஒன்றும் சொன்னதே கிடையாது!

அன்று ராத்திரி எனக்கு அவசர காரியமாக சென்னைக்குப் போகவேண்டி இருந்தது. ரயிலில் வேறு இடம் கிடைக்காதபடியால் கைலாச சாஸ்திரிகளும் வைகுண்டாச்சாரியாரும் இருந்த வண்டியிலேயே நானும் ஏறவேண்டியதாயிற்று.

வண்டி ஏறியதும், வைகுண்டாச்சாரியைப் பார்த்து "நமஸ்காரம் என்றேன். அவர் கண்ணைச் சுளித்துக்கொண்டு "யாரையா நீர்?" என்றார். அரைமணி நேரத்துக்குள்ளேயே என்னை மறந்து விட்டாரே என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டு, கைலாச சாஸ்திரிகளைப் பார்த்தேன். அவர் ஒரு காதைக் கையால் மடித்துக்கொண்டு "என்ன சொல்கிறீர்?" என்றார்.

விஷயம் இன்னதென்று புரிவதற்கு எனக்கு ஐந்து நிமிஷம் ஆயிற்று. விஷயம் புரிந்தபின் அதை ஜீரணம் செய்து கொள்வதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் ஆயிற்று.

அதாவது, அன்று சங்கீத—நாட்டியப் போட்டிகளில் ஜட்ஜுகளா யிருந்தவர்களில் ஒருவருக்குக் கண் தெரியாது; இன்னொரு ஆசாமிக்குக் காது கேளாது; குருடரும் செவிடருமாய்ச் சேர்ந்து

சங்கீத நாட்டியப் போட்டியில் தீர்ப்பளித்து விட்டார்கள்!

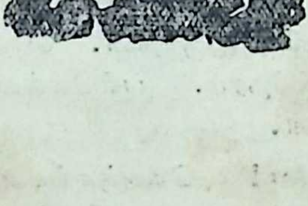
காபாலி சுந்தரமையருக்கு இதெல்லாம்தெரிந்து தானிருக்க வேண்டும். யமகாதகர்! எப்படியோ காரியத்தை ஒப்பேற்றிவிட்டார்!

இதை யெல்லாம் நினைக்க நினைக்க, என்னை அறியாமல் எனக்குச் சிறிப்புப் பீறிக்கொண்டு வந்தது.

விஷயம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டதென்று அவர்களுக்கும் தெரிந்துபோயிற்று; உடனே அவர்களும் சிரிக்கத் தொடங்கினர்கள்.

சென்னை போய்ச் சேரும் வரையில் நினைத்து நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டே போனேம்.

ரயிலும் எங்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தது!

ரங்கூன் மாப்பிள்ளை

பர்மாவிலிருந்து பத்திரமாய்த் திரும்பி வந்த பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் வரவேற்பதற்காக என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் விருந்து நடத்தினர். விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, "ஏன், ஸார்! இன்னும் உங்கள் பெண் — மாப்பிள்ளை யாராவது ஜோஹோரிலோ, ஸுரபயாவிலோ, கொச்சின் சைனுவிலோ, போர்னியாவிலோ இருந்து திரும்பி வரப் போகிறுர்களா?" என்று கேட்டேன். சாப்பாடு அவ்வளவு ருசியா யிருந்தது. ஆனல், அதைக் காட்டிலும் விருந்துக்கு வந்திருந் தவர்களின் பேச்சு சுவாரஸ்யமா யிருந்தது.

சாப்பாட்டுக்கு முன்னல் மாப்பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து நடுவில் நிறுத்தி அவரை நாங்கள் எல்லாரும் சுற்றிச் சுற்றி வந்து பார்த்தோம். எங்கே யாவது குண்டு பட்டுச் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பரிசோதித்தோம். ஒரு சேதத்தையும் காண வில்லை. காது, மூக்கு, கைகால், விரல்கள் எல்லாம் அப்படி அப்படியே இருந்தன. வாயைத் திறக்கச் சொல்லிப் பார்த்தோம். பல்லெல்லாம் கூட அப் படியே இருந்தன.

"மாப்பிள்ளை! கொஞ்சங்கூட சுகமில்லை. இப்படித்தான எங்களை ஏமாற்றுகிறது? இத்தனைக்

கும் மோல்மீனிலிருந்து வந்ததாகச் சொல்கிறீர்! ஒரு வேளை அந்த ஊரில் ஜப்பான் குண்டு போடுவதற்கு முன்னால் கிளம்பி விட்டீரோ ?'' என்று கேட்டேன்.

மாப்பிள்ளை வரதராஜன் ரோஸத்துடன், "இல்லை, இல்லை ! ஐந்து நாள் குண்டு விழுந்த பின் தான் கிளம்பினேன்'' என்றார்.

அவரை விட மாமனருக்கு அதிக ரோஸம் வந்து விட்டது. "நீங்கள் என்னமோ சொல்கிறீர்கள்? மூந்தாநாள் பாதி நிசிக்கு இங்கே என்ன நடந்தது தெரியுமோ, இல்லையோ? திடீரென்று 'ஏ பழனி யாண்டவனே! என்னைக் காப்பாற்று! ஸ்வாமி! என் குழந்தையைக் காப்பாற்று! ஐயையோ! நான் என்ன செய்வேன்? என்று கூச்சல் கிளம்பவே, நாங்கள் எல்லாரும் பயந்து போய் விட்டோம்........''

"என்ன, மாப்பிள்ளை! இப்படியா பயமுறுத்திவிட்டீர்?'' என்றேன்.

"இல்லை, இல்லை! அவர் பெண்ணின் பெருமையைச் சொல்கிறார்! அங்கே இருந்த வரையில் எப்படியோ தைரியமாய் இருந்து விட்டாள். இங்கே வந்த பிறகு

இப்படி திடீர் திடீரென்று கூச்சல்போட்டு மூர்ச்சையாகி விடுகிறாள்" என்று வரதராஜன் சொன்னதும், எங்களுக்கெல்லாம் என்னமோ மாதிரி ஆகிவிட்டது. அப்புறம் கொஞ்ச நேரம் தமாஷாகப் பேச யாருக்கும் மனம் வரவில்லை.

*　　　*　　　*

"நீங்கள் சென்னையில்தான் இருக்கப் போகிறீர்களா?" ஊருக்குக் கிளம்பும் உத்தேசம் உண்டா?" என்று ஒருவர் கேட்டார்.

"நன்றாயிருக்கிறது. இந்த சமயத்தில் யாராவது சென்னையை விட்டுக் கிளம்புவார்களோ? ராஜாஜி சொன்னது போல குண்டு விழுகிற வேடிக்கையைப் பார்ப்பதற்காகக் கிராமாந்திரங்களிலிருந்து பட்டணத்துக்கு வரவேண்டிய சமயமல்லவா இது? இந்த சமயத்தில் பட்டணத்தை விட்டுப் போகலாமோ?" என்றார் ஒருவர்.

"ஆமாம்; ரங்கூனில் இப்படித்தான் அநேகர் குண்டு விழுகிற வேடிக்கையைப் பார்ப்பதற்காக வீதியில் நின்றார்களாம்! அவர்கள் பார்த்த கடைசி வேடிக்கை அதுதானாம்! ஏன் மாப்பிள்ளை, அப்படித்தானே?"

"ஆமாம்" என்றார் மாப்பிள்ளை சுருக்கமாக. அவருக்கு அந்த பயங்கரத்தைப் பற்றிப் பேசவே இஷ்டமில்லை யென்று தோன்றியது.

"வேடிக்கை பார்க்கிறதென்றால், வெளியில் போய் நிற்கவேண்டுமா, என்ன? வீட்டுக்குள்ளேயே

இருந்து பார்த்தால் போதாதா?" என்று இன்னொருவர் கேட்டார்.

"வீட்டுக்குள் இருந்தால் என்ன வேடிக்கை தெரியும்! குழியில் இருந்தாலும், அண்ணாந்து பார்க்கலாம்."

"வீட்டுக்குள் இருந்தால் வேடிக்கை ஒருவேளை பார்க்க முடியாது; ஆனால் வேடிக்கையைக் கேட்கலாம்! குண்டு வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டுச் சிலருக்குக் காது செவிடாகவே போய்விட்டதாம். சில குழந்தைகள் திறந்த வாய் திறந்தபடியே இருக்கின்றனவாம்!" என்றார் ஒருவர்.

"ஆனால் மாப்பிள்ளை மட்டும் வாயையே திறக்க மாட்டேனென்கிறாரே? ஒருவேளை குண்டு சத்தத்தில் மாப்பிள்ளையின் வாய் மூடிவிட்டதோ?" என்றேன் நான்.

"சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் வாய் திறக்கும்போலிருக்கிறது!" என்றார் ஒருவர்.

மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் பல் தெரியும்படி சிரித்துவிட்டு, "ஆமாம்: குண்டு விழும்போது வாயைக் கெட்டியாக மூடிக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். பல்லைக் கடித்துக்கொள்ள வேண்டும். வெறுமனே கடித்துக்கொண்டால் போதாது: வாயில் கைக்குட்டையை அடைத்துக்கொண்டு பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். காதிலும் பஞ்சை அடைத்துக்கொள்ள வேண்டும். குண்டு விழும் சப்தம் அவ்வளவு பயங்கரம்!" என்றார்.

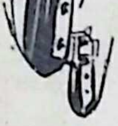
"ஒரு குண்டு விழுந்தால் அதைச் சுற்றிலும் எவ்வளவு தூரத்துக்கு அபாயம் உண்டாகும்?" என்று கேட்டேன்.

"குண்டு வெடித்ததும் கிளம்பும் இரும்புத் துண்டுகள் மூன்று நாலு பர்லாங்கு தூரம் வரையில் பரவும்'" என்று வரதராஜன் சொன்னார்.

குண்டு விழும்போது வீட்டுக்குள் இருந்தால் நல்லதா, குழியில் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தால் நல்லதா என்று விவாதம் நடந்தது.

"வீடாவது? குழியாவது? இதனாலெல்லாம் ஒருவேளை ஜப்பான் குண்டிலிருந்து தப்பிக்கலாம்; யமனிடமிருந்து தப்பிக்க முடியுமா?" என்று ஒரு வேதாந்தி கேட்டார்.

அப்போது மாப்பிள்ளை, ஆமாம்: விதியும் முக்கியமானதுதான். ரங்கூனில் என் பந்துக்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஒரு தெரு பூராவும் நாசமாகிவிட்டது. என் பந்துக்கள் வீட்டில் ஒரு ஓடு, ஒரு செங்கல் பெயரவில்லை" என்றார்.

"ஆமாம்: எல்லாம் விதிதான்" என்று சிலர் ஆமோதித்தார்கள்.

"நாளை பொழுது விடிந்தால் யாருடைய விதி எப்படி இருக்குமோ? எல்லாருக்கும் இன்னும் ஒரு தொன்னை பாதம்கீர் போட்டுவிடு!" என்றார் விருந்துகொடுத்த சிநேகிதர்.

சாப்பிட்டு எழுந்திருந்ததும் எல்லாரும் தாம்பூல தாரணத்துக்கு உட்கார்ந்தார்கள்.

"இனிமேலாவது ஏதாவது சந்தோஷமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசலாம்" என்றார் சந்தோஷப் பிரியர்.

"ராயபுரம் கடற்கரையில் 'ஓடிப்போங்கள்' என்று அச்சிட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள் கிடந்த தாமே!" என்று ஒருவர் சந்தோஷமான பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

"அது நிஜந்தானா? யாராவது அந்தப் பிரசுரத்தைப் பார்த்தீர்களா?" என்று ஒவ்வொருவரும் கேட்டார்கள்.

ஒருவரும் நேரில் பார்க்கவில்லை யென்று தெரிந்தது. பத்திரிகைகளில் வெளியான சர்க்கார் அறிக்கையைப் பார்த்துத்தான் எல்லாரும் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை, "பிரசுரத்தில் என்ன எழுதியிருந்தது?" என்று கேட்டார்.

"'ஓடிப் போங்கள்' என்று எழுதியிருந்தது."

"நிச்சயந்தானே? 'ஜப்பானே! ஓடிப்போ என்று எழுதவில்லையே?"

"இல்லவே இல்லை."

"அப்படியானால் இது யு. பி. ராகவாச்சாரியின் வேலை அல்ல" என்றார் மாப்பிள்ளை.

"அது என்ன சமாசாரம்? யு. பி. ராகவாச்சாரி என்பது யார்?" என்று கேட்டோம். ரொம்பவும் தூண்டிக்கேட்ட பிறகு மாப்பிள்ளை சொன்னதாவது:—

மாப்பிள்ளை சொன்ன கதை

யு. பி. ராகவாச்சாரிக்கு ரங்கூன் போஸ்டு ஆபீஸில் வேலை. மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பளம். எனக்கு அவன் அத்தான் முறை ஆகவேணும். நான் மோல்மீனுக்குப் போவதற்கு முன் இரண்டு பேரும் ரங்கூனில் ஒரே வீட்டில் குடியிருந்தோம்.

யுத்தம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து ராகவாச்சாரியின் போக்கு ஒரு மாதிரி ஆகிக்கொண்டு வந்தது. ஆபீஸ் வேலையைக்கூட நன்றாய்க் கவனியாமல் யுத்தச் செய்திகளைப் படிப்பதில் ஈடுபட்டான். தினசரிப் பத்திரிகைகள் வந்ததும், முதலில் யுத்த 'மாப்'பை வெட்டி எடுத்து அவனுடைய பெரிய நோட்டுப் புஸ்தகத்தில் ஒட்டிவிடுவான். பத்திரிகை எத்தனை பிரதி கிடைக்கிறதோ, அவ்வளவு 'மாப்'புகளையும் வெட்டி எடுத்துக்கொள்வான். ஒரே படத்தைக் குறுக்கு நெடுக்காகவும் மேல் கீழாகவும் பலவிதமாக ஒட்டியிருப்பான். அவைகளில் நீளப் பென்ஸிலாலும் சிகப்புப் பென்சிலாலும் கோடுகள் இழுப்பான். எப்போது யாரைக்கண்டாலும் யுத்தச் செய்திகளைப் பற்றியே பேசுவான். இதனலெல்லாம் யு. பி. ராகவாச்சாரியை "யுத்தப்பித்து ராகவாச்சாரி" என்று எல்லாரும் அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

" ஆமாம் : நான் பித்துக்கொளிதான்! பைத்தியந்தான்! நாளைக்கு ஜப்பான்காரன் வந்து படார், படார் என்று குண்டு போடுகிறபோது யார் பைத்

தியம் என்று தெரியும்" என்று ராகவாச்சாரி அடிக்கடி சொல்வான்.

இந்தோ-சைனா, ஸயாம், மலாய், பர்மா, டச்சு இந்திஸ் ஆகிய தேசங்களின் 'மாப்'புகளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அம்புக் குறிகள் போட்ட வண்ணம் இருப்பான். "ஐயோ! பார்மோஸாவுக்கு வந்து விட்டானே? இந்தோ - சைனாவுக்கு வந்து விட்டானே? ஸயாமை எட்டிப் பார்க்கிறானே? இன்னும் இங்கிலீஷ்காரன் தூங்குகிறானே?" என்று லபோ லபோ என்று அடித்துக்கொள்வான்.

ஸர் ராபர்ட் புரூக் போப்ஹாம், "மலாய் நாடு யுத்தத்துக்குத் தயார்" என்று சொன்ன போதெல்லாம் யு. பி. ராகவாச்சாரி தலையில் தலையில் போட்டுக் கொள்வான். "இந்தப் பொறுக்கி எடுத்த அசடை சேனாதிபதியாக அனுப்பியிருக்கிறார்களே?" என்பான். "ஏன்?" என்று கேட்டால், "யுத்தத்துக்குத் தயாராமே தயார்! ஆகாச விமானம் எத்தனை இவர்களிடம் இருக்கிறது? ஆயிரம், பதினாயிரம், ஐம்பதினாயிரம் என்று ஆகாச விமானங்கள் வந்து ஆகாசத்தை மறைக்கும் போதல்லவா யுத்தத்துக்கு நாம் தயார் என்று சொல்லலாம்?" என்பான்.

"ஜப்பான் தான் சைனாவில் மாட்டிக்கொண்டு முழிக்கிறதே!" என்று சொல்லிவிட்டால் போதும். உடனே ராகவாச்சாரிக்கு பிரமாத கோபம் வந்து விடும். "அட பைத்தியக்காரப் பிள்ளை! யார் சொன்னது? சைனாவிலே ஜப்பான்காரன் யுத்தமா செய்கிறான்? யுத்தப் பயிற்சி யல்லவா செய்து

கொள்கிறான்? பிரிட்டனுடனும் அமெரிக்காவுடனும் சண்டை போடுவதற்காகச் சீனாவை ராணுவப் பயிற்சிக் கூடமாகவல்லவா உபயோகிக்கிறான்?"

இன்னும் அவனுடைய நோட்டுப் புத்தகத்தில் யுத்த மாப்புகளுடன் சண்டை விமானம், பாம்பர் விமானம் முதலிய படங்களை ஒட்டி, அவற்றின் கீழ் "ஜப்பானை முறியடிக்க இம்மாதிரி 20,000 விமானம் வேண்டும்" என்று ஏதாவது எழுதி வைத்திருந்தான்.

* * *

கடைசியில், ஜப்பானுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் உண்மையாகவே யுத்தம் ஆரம்பமானபோது யு. பி. ராவாச்சாரியின் பைத்தியம் தலைக்கேறிவிட்டது! யுத்தம் ஆரம்பித்தவுடன் நான் தமையன்மார்களுடன் ஆலோசனை செய்வதற்காக மோல்மீனிலிருந்து ரங்கூனுக்குப் போயிருந்தேன். அப்போது யு. பி. ராகவாச்சாரி என்னைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"இதைக் கேள்! வரதா! இனிமேல் பிரத்தியாரை நம்பியிருப்பதில்லை யென்று தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகாச விமானப்படை தயாரிக்க நானே ஆரம்பித்துவிட்டேன்!" என்றான்.

நான் இதை அலட்சியம் செய்தது ராகவாச்சாரிக்குப் பொறுக்கவில்லை. என் கையைப் பிடித்து அவனுடைய வீட்டுக்கு இழுத்துக்கொண்டுபோனான். வீட்டில் ஜன்னல் எல்லாம் அடைத்து இருட்டாக வைத்திருந்த ஒரு அறையைத் திறந்து காட்டினான்.

"இதென்ன ஆகாசத் தாக்குதலுக்கு ஒளிந்து கொள்ளும் இடமா?" என்று கேட்டேன்.

"சிச்சி! நன்ருய்ப் பார்! அதோ என் ஆகாசப்படை!" என்ருன் ராகவாச்சாரி. எவ்வளவோ உற்றுப் பார்த்தும் எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. மேல் கூரையில் நாலைந்து வௌவால் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது மட்டும் தெரிந்தது.

"அதோ பார்த்தாயா?" என்று ராகவாச்சாரியார் வௌவாலைச் சுட்டிக் காட்டினன்.

அப்போது ஒரு வௌவால் திடீரென்று கீழ் நோக்கி வந்தது!

"ஆஹா! 'டைவ் பாம்பிங்' (Dive - Bombing) பார்த்தாயா!" என்று ராகவாச்சாரி கதறினன்.

இன்னொரு வௌவால் சிறகை அடித்துக் கொண்டு பறந்து அறையை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டுப் போய் மறுபடியும் கூரையில் தொத்திக் கொண்டது.

அது பறந்தபோது, "பார்த்தாயா ரோந்து விமானத்தை! (Reconnaissance Flight) செய்து விட்டுப் போகிறது! ஜப்பானை ஜாக்கிரதையாய் இருக்கச் சொல்!" என்ருன்.

ஒவ்வொரு வௌவாலின் கழுத்திலும் ஒரு சீட்டுக் கட்டித் தொங்குவதை அப்போதுதான் பார்த்தேன். "அது என்ன சீட்டு?" என்று கேட்டேன். ராகவாச்சாரி

சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சீட்டை எடுத்தான். அதில், "ஜப்பானே! ஓடிப்போ!" என்று எழுதி யிருந்தது.

"பார்த்துக் கொண்டே இரு! அந்த ஜப்பான் குள்ளன் ரங்கூனுக்கு வருவதற்குள் இந்த மாதிரி இருபதினாயிரம் சண்டை விமானம் தயார் செய்து விடுகிறேன். அப்புறம் எதிரி விமானங்கள் எல்லாம் தவிடு பொடிதான்!" என்றான்.

பைத்தியம் தலைக்கேறி விட்டது என்று நினைத் துக் கொண்டு நான் மோல்மீனுக்குப் போய்விட் டேன்.

அப்புறம் இரண்டு நாளைக் கொரு தடவை யு. பி. ராகவாச்சாரியிடமிருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்துகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் "ஐம்பது விமானம் தயார்; அறுபது விமானம் தயார்; நூறு தயாராகி விட்டது" என்று எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் தபாலாபீஸில் எனக்கு வரும் கடிதங் களைப் பிரித்துப் பார்க்கிறார்களென்று தெரிய வந் தது. இன்னும் இரண்டு தினங்களுக்கெல்லாம் யு. பி. ராகவாச்சாரியை ஐந்தாம் படைக்காரன் என்று சந்தேகித்துக் கைது செய்து விட்டார்க ளென்று பத்திரிகைகளில் வெளியாயிற்று.

* * *

மோல்மீனில் ஜப்பான் தாக்குதல் ஆரம்பித்த

தும் நான் என் மனைவியையும் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன். வரும் வழியில் ரங்கூனில் ஒரு நாள் தங்கவேண்டி யிருந்தது. அங்கே யு. பி. ராகவாச்சாரியைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனேன். விசாரித்ததில், அவனை அதிகாரிகள் "அபாயமற்ற பைத்தியம்" என்று தீர்மானித்து விடுதலை செய்து விட்டதாகத் தெரிந்தது. "வரதா! இன்று இராத்திரி நடக்கப் போகும் வேடிக்கையைப் பார்!" என்று சொல்லிவிட்டு ராகவாச்சாரி போய் விட்டான். அவன் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள மாட்டேனென்று பிடிவாதமா யிருந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று என்றெண்ணி நான் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்தேன்.

அன்று இரவு இரங்கூனில் ஆகாச விமானத் தாக்குதல் நடந்தது. அதனால் நாசமான வீடுகளில் ஒன்று என் நண்பன் ராகவாச்சாரி இருந்த வீடு என்று மறு நாள் காலையில் அறிந்து மிகவும் துக்கப் பட்டேன். "பாவம்! அவன் என்ன கதியானனோ? அவனுடைய இருட்டறையில் இருந்த ஆகாசப் படைதான் என்ன கதி யடைந்ததோ?" என்று வருந்தினேன்.

இந்த விமானத் தாக்குதலில் ஒரு ஜப்பான் விமானம் கீழே விழுந்து நொறுங்கியதாகக் கேள்விப் பட்டேன். அங்கு விழுந்த ஜப்பான் விமானத்

தைப் பார்ப்பதற்காகப் போன என் தமையன்மார் களுடன் நானும் போனேன்.

விமானத்தைச் சுற்றி வந்தபோது, அதன் என்ஜினில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பொருளின் மீது தற்செயலாக என் பார்வை விழுந்தது. உற்றுப் பார்த்தபோது அது வௌவாலைப் போல் தோன்றி யது. சொல்ல முடியாத ஆவலுடன் அதன் அருகில் சென்று பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! என்ன அற்புதம்! அது வௌவால்தான். அதன் கழுத்தில் ஒரு சீட்டும் இருந்தது! அதில் "ஜப்பானே! ஓடிப்போ!" என்று எழுதியிருந்தது!

மேற்படி ஜப்பான் விமானம் என்ன காரணத் தினால் கீழே விழுந்தது என்பது சரியாகத் தெரிய வில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் எனக்கு அது தெரிந்து விட்டது. யு. பி. ராகவாச்சாரியின் வீடு இடிந்தபோது அதன் இருட் டறையில் அடைந்து கிடைந்த வௌவால்கள் வெளிக் கிளம்பி யிருக்கவேண்டும். அவற்றில் ஒன்று இசை கேடாக விமானத்தின் இன்ஜின் சக்கரத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாகவே அந்த ஜப்பான் விமானம் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

இப்போது நீங்களே சொல்லுங்கள்! யு. பி. ராகவாச்சாரி பைத்தியமா? அவனை பைத்திய மென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள் பைத் தியமா?

பிரபல நட்சத்திரம்

முன்னுரை

நுரையும் நொங்குமாகப் போகும் வேகவதி ஆறு 'வா வா' என்று என்னை அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நதியில் அடைக்கலம் புகுவதற்கு அமாவாசை இரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதுவரையில் காலத்தைப் போக்கியாகவேண்டும். அதுவரை என் அறிவையும் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வேலையில்லாமல் சும்மா இருந்தால் மனம் அதிகமாகக் குழம்புகிறது. தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு பயங்கரமான அந்தகாரம் வந்து சூழ்கிறது. ஆகா! அமைதியான நல்ல தூக்கம் தூங்கி எத்தனை காலமாயிற்று!

ஆம், ஏதாவது வேலையில் மனதைச் செலுத்த வேண்டு மென்பதற்காகத்தான் என் கதையை எழுதத் தொடங்குகிறேன். ஒரு வருஷத்துக்கு முன்பு, நான் 'பிரபல நட்சத்திர'மா யிருந்த காலத்தில் பத்திரிகையில் என்னைப் பற்றி அடிக்கடி ஏதாவது செய்தி பிரசுரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் எந்தத் தெருவில் எந்த வீட்டில் இருக்கிறேன் அது சொந்த வீடா, வாடகை வீடா, எத்தனை ரூபாய் வாடகை, தினம் எவ்வளவு தடவை நான் காப்பி சாப்பிடுகிறேன் என்றெல்லாம் கேள்வி

களும் பதில்களும் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கும். அதெல்லாம் அந்தக்காலம். இப்போது 'பிரபல நட்சத்திர'ப் பதவியிலிருந்து நான் விழுந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. என் உண்மையான வாழ்க்கை வரலாற்றைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில் இப்போது யாருக்காவது சிரத்தை இருக்குமா என்பதை நான் அறியேன். இந்த எனது துயர சரித்திரத்தை, ஸினிமா நட்சத்திரமாக விரும்பும் எந்தக் குடும்ப ஸ்திரீகளாவது படிக்க நேர்ந்தால், அவர்களுக்கு நிச்சயமாய் இது உபயோகமா யிருக்குமென்று நம்புகிறேன். இதை எழுதி முடிக்கும் வரையில் பகவான் என்னுடைய அறிவை மட்டும் தெளிவாக வைத்திருக்கவேண்டும்.

1. கல்யாணம்

கதையை எங்கே, எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தான் தெரியவில்லை. நான் பிறந்தது, வளர்ந்தது இதிலெல்லாம் விசேஷம் ஒன்றும் கிடையாது. என் தகப்பனார் வக்கீல். அவருக்கு நான் நாலாவது பெண். என் தமக்கைமார்களுக்கெல்லாம் நல்ல வரன்களைத் தேடிக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டார். அப்போதெல்லாம் அவருக்குச் சம்பாத்தியமும் அதிகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. அப்பாவுக்குத் தள்ளாமை அதிகமாக ஆக, வருமானம் குறைந்தது. வீட்டில் தரித்திரம் தாண்டவமாடத் தொடங்கிற்று. வீட்டிலும் சரி, வெளியிலும் சரி, எல்லாரும் இந்தத் துக்கிரி பிறந்த அதிர்ஷ்டம்

என்று என்னைத் தூற்றுவார்கள். நான் அதை யெல்லாம் பொருட் படுத்துவதில்லை. "எனக்குத் தான் பெரிய அதிர்ஷ்டம் அடிக்கப்போகிறது" என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொள்வேன். சில சமயம் வெளியிலும் சொல்வேன். என் தாயார் மட்டும் என் கட்சியில் இருந்து "ஆமாண்டி கண்ணே! உனக்குத்தான் அதிர்ஷ்டம் அடிக்கப் போகிறது. உன் அக்காமார்கள் எல்லாரையும் காட்டிலும் நீதான் நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப் படப் போகிருய். உன்னுல்தான் எங்கள் தரித்திரம் தீரப்போகிறது" என்று சொல்லிக் கொண் டிருப்பாள்.

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் இரண்டாவது பாரம் வரையில்தான் படித்தேன். ஆனல் படிப்பதில் எனக்கு அந்த நாளிலேயே ஆர்வம் அதிகம். விக்ர மாதித்யன் கதை முதற்கொண்டு பத்திரிகைகளில் அந்த வாரம் வெளியான தொடர்கதை வரையில் எல்லாவற்றையும் படித்துவந்தேன். இதனுலெல் லாம் என்னனென்னமோ பகற் கனவுகள் காண ஆரம்பித்தேன். கதைகளில் வருவதுபோல், சகல லட்சணங்களும் பொருந்திய இளங்குமரன் எனக் காக எங்கேயோ பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருக் கிருன். திடீரென்று ஒருநாள் அவன் எங்கிருந்தோ வந்து என்மேல் காதல்கொண்டு சகலரும் அறிய என்னைக் கரம்பிடித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு போகப்போகிருன், நாடு நகரமெல்லாம் அதைப் பார்த்து அதிசயிக்கப் போகிறது என்று

அடிக்கடி எண்ணமிடுவேன். தகுந்த வரன் கிடைக்காத காரணத்தினல் என் கல்யாணம் தள்ளிப் போய்க்கொண்டே யிருந்தது. கற்பனுலோகத்தில் நான் கண்டுவந்த இராஜகுமாரன் வரும்பொருட்டாகவே, என் கல்யாணம் நிச்சயப்படாமல் தட்டிப் போய் வருகிறது என்று நான் நம்பினேன். அவன் எப்போது வருவான், எந்த ரூபத்தில் வருவான் என்றெல்லாம் சிந்தனை செய்தேன். நாளாக ஆக, என்னுடைய உள்ளத்தின் தாபமும் வளர்ந்து வந்தது. பொறுமை குன்றியது. "ஏன் இன்னும் வரவில்லை?" என்று, ஊர் பெயர் தெரியாத என் கற்பனை மணளனிடம் கோபம் கொள்ள ஆரம்பித்தேன். இன்னும் எங்கள் வீட்டு வாசலிலே நின்று தெருவீதியில் அவர் வரவை எதிர் நோக்கலானேன்!

நான் பார்ப்பதற்கு நன்ருயிருப்பேனென்று அந்த நாளிலேயே எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். "உன் அழகுக்காகவே உன்னை யாராவது வந்து கொத்திக்கொண்டு போய்விடுவான்" என்று என் பாட்டி சொல்வதுண்டு. இதைப்பற்றி நான் உள்ளுக்குள் ரொம்பவும் கர்வம் கொண்டிருந்தேன். நாலுபேர் உள்ள இடத்தில் இருக்கும்போதெல்லாம் எல்லாரும் என் அழகையே பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் நிற்பதாக நான் எண்ணிக்கொள்வேன். என்வீட்டு வாசலிலே நிற்கும்போதும் இந்த அழகுக் கர்வம் என் உள்ளத்தில் பொங்கிக்கொண்டு தானிருக்கும். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் போவோர்,

வருவோர் எல்லாரும் என்னை, உற்றுப் பார்த்து விட்டுத்தான் போவார்கள். இவ்விதம் பார்த்தவர்களில் நல்ல தோற்றமும் நாகரீகமும் வாய்ந்த இளைஞன் யாராவது இருந்தால், "என்னை மணந்து அழைத்துப் போக வரும் கந்தர்வ குமாரன் இவன் தானே?" என்று எண்ணமிடுவேன்.

அந்த இளைஞர்களில் பலர் நான் நிமிர்ந்து பார்த்ததும் தலையைக் குனிந்துகொண்டு போய் விடுவார்கள். இன்னும் சிலரைப் பார்த்ததும் எனக்கே வெறுப்பு உண்டாகிவிடும். ஒரு சிலர் மட்டும் சமிக்ஞைகளினாலும் நேரிலேயும் என்னிடம் காதல் பாஷை பேசத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய நிலைமை இன்னதென்று அறிந்ததும் எனக்குண்டான ஏமாற்றத்துக்கு அளவேயில்லை. ஒருவனுக்குக் கலியாணமாகி இரண்டு குழந்தைகள்; இன்னொருவன் வக்கீல் குமாஸ்தா; வேறொருவன் 'பெயில்' ஆன பி. ஏ.;—ஆகா! நான் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கந்தர்வ குமாரன் இவர்களிலே ஒருவனாக இருக்கமுடியுமா! எல்லாம் மனோராஜ்யமா? வெறும் ஆகாசக் கோட்டையா? இவ்வளவு அழகையும் வைத்துக் கொண்டு கேவலம் கன்னிகையாகவே, அப்பா அம்மாவுக்குப் பாரமாகவே இருக்கப்போகிறேனா?— பகவானே! இதற்காகவா எனக்கு இவ்வளவு அழகையும் அறிவையும் கொடுத்தாய்?

அழகிலே மட்டுமல்ல; அறிவிலும் நான் நிகரிலாதவள் என்றுதான் அப்போதெல்லாம் எண்ணி

யிருந்தேன்! உண்மையிலே நான் எவ்வளவு மந்த அறிவு படைத்தவள் என்பதைப் பகவான் எனக்கு விரைவிலேயே காட்டிக் கொடுத்துவிட்டார்.

நான் என் வீட்டு வாசலில் நின்று ஸ்வயம் வரம் நடத்திய காலத்தில், ஒருநாள் கலாசாலை ஆசிரியர் ஒருவர் அந்த வழியே போவதைக் கண்டேன். அவருக்கு வயது சுமார் முப்பதுதானிருக்கும். ஆனால் அவருடைய தலைப்பாகையும், நீளமாய்த் தொங்கிய கருப்புச் சட்டையும், மூக்குக் கண்ணாடியும் அவருடைய வயதை அதிகப்படுத்திக் காட்டின. அவரைப் பார்த்தவுடனே எனக்கு ஒரு விதமான பயபக்தி உண்டாயிற்று. அவர் என்னைப் பார்த்த பார்வையோ என்னுடைய பயத்தை அதிகமாக்கிற்று. "ஏன் இப்படித் தெரு வீதியில் நின்று போவோர் வருவோரைப் பார்த்துப் பல்லை இளித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? நல்ல குடும்பத்துப் பெண்ணுக்கு இது அழகா?" என்று அவர் என்னைக் கேட்பதுபோலிருந்தது. ஆனால், என்னை நானே தைரியப்படுத்திக் கொண்டேன். "இவர் என்ன மகா பெரியவர்? இவருக்கு எதற்காக நாம் பயப்படவேண்டும்?" என்று நினைத்து நினைத்து அசட்டுத் தைரியத்தை அதிகமாக்கிக் கொண்டேன். அவர் வீதி வழியாகப் போகும் சமயம் தெரிந்து கொண்டு வேண்டுமென்றே வாசலில் போய் நிற்கவும், அவரை விழித்துப் பார்க்கவும் ஆரம்பித்தேன். இதெல்லாம் எனக்கு ஒரு வேடிக்கையாக இருந்தது. அந்த வேடிக்கை விரைவில் வினையாக முடிந்தது.

ஒரு நாள் திடீரென்று என் தாயார் என்னைக் கூப்பிட்டுப் பரவசமாகக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, "அடி அம்பு! கடைசியில் உனக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்து விட்டதடி! உன் கலி தீர்ந்து விட்டதடி! 'எப்போ வருவாரோ?' 'எப்போ வருவாரோ' என்று பாடிக்கொண்டிருப்பாயே? அவர் வந்து விட்டாரடி!" என்றாள். அப்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது. என் உள்ளத்திலே "வந்து விட்டாரா? அவர் யார்? எப்படி இருப்பார்?" என்ற கேள்விகள் பொங்கின. ஆனால், வாயில் ஒரு வார்த்தையும் வரவில்லை. அம்மா அவளாகவே சொன்னாள்:— "ஆமாண்டி, கண்ணே! நிஜந்தாண்டி! இந்த ஊர் காலேஜிலே புரொபஸராம்! 250 ரூபாய் சம்பளமாம். ரொம்பப் படிப்பாளியாம். பிரின்ஸிபால் வேலைகூட ஆகுமாம். கல்யாணமே வேண்டாம் என்று இதுவரையில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாராம். உன் அதிர்ஷ்டம், அப்பேர்ப்பட்டவருடைய மனது மாறி விட்டது......."

இதற்குள், பாட்டி, "அதுதான் நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேனே, நம்ம அம்புவின் அழகுக்காகவே அவளை யாராவது வந்து கொத்திக்கொண்டு போய்விடுவான் என்று. அப்போதெல்லாம் என் வார்த்தை உங்களுக்கு நம்பிக்கைப் படவில்லை" என்றாள்.

காலேஜ் புரொபஸர் என்று அம்மா சொன்னதுமே என் மனது பதைபதைத்தது. சந்தேகத்

தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக, "பாரடி அம்மா, பாட்டியை! என் அழகுக்காக யாரோ வந்துவிட்டார்களாம்! நீ சொல்லுகிறவர் இன்னும் என்னை வந்து பார்க்கக்கூட இல்லை. அதற்குள்ளே பாட்டிக்கு அவசரம்!" என்றேன்.

அப்போது அம்மா, புன்னகையுடன், "இல்லேடி, கண்ணே; பாட்டி அவசரப்படவில்லை. கல்யாணம் நிச்சயமானமாதிரிதான். அவர் தினம் இந்த வீதி வழியாகக் காலேஜுக்குப் போகிறபோது உன்னைப் பார்த்திருக்கிறாராம். அவரே அப்பாவைக் கூப்பிட்டனுப்பி 'எனக்கு உங்கள் பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுக்க இஷ்டமா?' என்று கேட்டாராம். பணம் காசு என்று ஒன்றும் பேசப்படாது என்று சொல்லிவிட்டாராம். எல்லாம் தீர்மானமாகிவிட்டது. முகூர்த்தத் தேதி வைக்கவேண்டியதுதான் பாக்கி. அதற்காகத்தான் அப்பா ஜோசியரண்டை போயிருக்கார்" என்று சொல்லி, ஆசையோடு என் நெற்றியில் கையை வைத்து திருஷ்டி கழித்தாள். நான் அவளிடமிருந்து திமிரிக்கொண்டு ஓடினேன். காமரா உள்ளுக்குள் சென்று கதவைத் தாழ்ப்பாளிட்டுக்கொண்டு தரையில் படுத்தேன். என் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் பெருகிற்று. ஏன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை.

"அவரையா கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறோம்?" என்று எண்ணியபோது ஒரு பக்கம் திகிலாயிருந்தது. இன்னொரு பக்கம் பெருமையாக

வும் இருந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட படிப்பாளி என் அழகு வலையில் விழுந்து விட்டாரல்லவா?—ஆனால், அந்த மனிதருடன வாழ்க்கை முழுவதும் கழிக்கப் போகிறோம் என்று நினைத்தபோது என்னமோ செய்தது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அம்மா கதவை இடித்தாள். "அம்பு! கதவைச் சாத்திக்கொண்டு என்ன செய்கிறாய்? அப்பா வந்துவிட்டார். முகூர்த்தம் வைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். உன்னைக் கூப்பிடுகிறார்!" என்று குதூகலமான குரலில் சொன்னாள். நான் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தேன். அம்மா என் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, "அடி அசடே! அழுதாயா, என்ன?" என்று கேட்டாள். நல்ல வேளையாகப் பாட்டி, "அழுகையாவதடி! குழந்தைக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் வந்திருக்கடி!" என்றாள். அம்மா "என் கண்ணே!" என்று என்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

சாதாரணமாய்க் குடும்பங்களில் அடியும் வசவும் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெண்களுக்குக்கூட கல்யாணம் என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் தனி மகிமை உண்டாகிவிடுகிறது. எல்லாரும் கல்யாணப் பெண்ணை அருமை பாராட்டவும் கொஞ்சவும் ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். ஏற்கெனவே நான் செல்லப் பெண்; அதிலும் இப்போது எனக்கு 'அதிருஷ்டம்' வேறே வந்திருந்தது. ஆகவே, எல்லாரும் என்னைப் படுத்தி வைத்த பாட்டைச் சொல்லவா வேண்டும்?

கல்யாணத்துக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்தன. அம்மா, அப்பா முதலியவர்களுக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை. "தடபுடல் ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று மாப்பிள்ளை எவ்வளவோ சொன்ன போதிலும், "கிடைக்காத சம்பந்தம் கிடைத்திருக்கிறது" என்ற பெருமையினால் அப்பா ஆடம்பரமாகவே கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

குறிப்பிட்ட முகூர்த்தத்தில் கல்யாணம் நடந்தது. எல்லாருக்கும் ஒரே சந்தோஷம். மாப்பிள்ளை நலங்கிடுவதற்கு வரவில்லை என்ற ஏமாற்றம் அம்மாவுக்கு மட்டும் கொஞ்சம் உண்டு. இதை மறைப்பதற்காக அம்மா, "அவர் என்ன சாமானியப்பட்டவரா? எல்லாரையும்போல் நலங்கிட உட்காருவாரா?" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இன்னும் என்னை அடிக்கொரு தடவை கட்டிக் கொண்டு உச்சி முகந்து, "நீ அதிர்ஷ்டக்காரி, அம்பு! கொடுத்து வைத்தவள்" என்று பெருமிதத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நம்பிக்கையுடனேயே அம்மா என் கல்யாணமாகிச் சில காலத்துக்கெல்லாம் கண்ணை மூடினாள்.

நானும் இன்றைக்கு இந்த சந்தோஷமான இடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டுக் கண்ணை மூடித் தூங்குவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்கிறேன்.

2. இல்லறம்

நேற்று இரவு நான் நிம்மதியாகத் தூங்கினது போல் சென்ற ஆறு மாதத்தில் தூங்கியதில்லை. ஆற்றில் அடைக்கலம் புகுவது என்று தீர்மானித்ததின் பலனோ, அல்லது என் கதையை எழுதத் தொடங்கி இளம் வயதின் ஞாபகங்களை எழுதியதனால்தானோ தெரியவில்லை.

கல்யாணம் ஆன உடனேயே நானும் என் கணவரும் எங்கள் இல்வாழ்க்கையைத் தொடங்கினோம். இவ்வாழ்க்கையைக் குறித்து நான் என்னவெல்லாம் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தேனோ, அதற்கெல்லாம் நேர்மாறுதலாக எங்கள் வாழ்க்கை நடந்தது.

புருஷர்கள் மனைவிகளை ஆடுமாடுகளைப்போல் நடத்துவதையும், அடிப்பதையும், துன்புறுத்துவதையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவ்விதமாக என்னை அவர் கொடுமைப் படுத்தவில்லை. என்னை வைததோ கோபமாகப் பேசியதோகூடக் கிடையாது. வெகு மரியாதையுடன் என்னை நடத்தினர். பேசும் போதெல்லாம் இனிய வார்த்தைகளையே பேசினர். இதனாலெல்லாம் எனக்கு மன நிம்மதி ஏற்படவில்லை. ஏனோ, துக்கம் துக்கமாக வந்தது.

என் அழகையோ, அலங்காரத்தையோ அவர் கவனித்ததாகவே எனக்குத் தெரியவில்லை.

சில சமயம் அவர் என்னை ஆவலுடன் உற்றுப் பார்ப்பார். ஏதோ சொல்லப் பிரயத்தனப்படுகிறவர்போல் தோன்றும். ஆனால் ஒன்றும் சொல்ல

மாட்டார். வர வர, என் அழகை நான் வெறுக்க ஆரம்பித்தேன். அலங்காரம் செய்து கொள்வதில் என் ஆசை போய்விட்டது. சிலநாள் குளிக்காமலும், நெற்றிக்கு இட்டுக்கொள்ளாமலும், தலை வாரிக்கொள்ளாமலும் இருப்பேன். அப்போதும் அவர் வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்லமாட்டார்.

அவருக்குச் சதா அவர் வேலையே சரியாயிருந்தது. காலேஜுக்குப் போகும் நேரம் போக அவருடைய புத்தக அறைக்குள்ளேதான் இருப்பார். அப்படி ஓயாமல் படிப்பதற்கும், எழுதுவதற்கும் என்னதான் இருக்குமோ, எனக்குத் தெரியாது. அதாவது, அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. என் கணவர் காலேஜில் சரித்திரப் புரொபஸர் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தியாவின் பழைய சரித்திரத்தைப் பற்றி அவர் ஏதோ முக்கியமான ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தாராம். நமது இந்தியா தேசத்துக்கும் சீன தேசத்துக்கும் பழைய காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த உறவைப் பற்றி சில மிகவும் முக்கியமான உண்மைகளை அவர் கண்டு பிடித்தாராம். எங்கள் கல்யாணமான புதிதில் அவர் தம் ஆராய்ச்சியைப் பற்றிச் சில சமயம் என்னுடனே பேச ஆரம்பிப்பதுண்டு. ஆனால், அவர் சொல்வது ஒன்றுமே எனக்கு விளங்காது. அதிலே எனக்குச் சிரத்தையும் இல்லை. எனவே, அவர் பேசிக்கொண்டே யிருக்கும்போது நான் நடுவில், "மெஜஸ்டிக் சினிமாவிலே மேனகா படம் வந்திருக்காமே?" என்று சொல்லி வைப்

பேன். அவருக்குச் சீ என்று போய்விடும். புத்தக அறைக்குப் போய் ஏதாவது எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். எனக்கோ, அவர் சீன தேசத்தின்மேல் செலுத்தும் கவனத்திலே நூறில் ஒன்று என்மீது செலுத்தக்கூடாதா என்று தோன்றும்!

இப்படி நாளாக ஆக, அவரும் நானும் எட்டி விலகிப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். ஒரே வீட்டுக்குள் இருந்தபோதிலும், சில தினங்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. நாளுக்கு நாள் என்னுடைய மன நிம்மதி குலைந்து வந்தது. அவர்மேல் வெறுப்பும் கோபமும் வளர்ந்தன. என்னுடைய தாபத்தையும் கோபத்தையும் பன்மடங்கு அதிகமாக்கும்படியான ஒரு சம்பவம் இப்போது நேர்ந்தது.

என் கணவருக்கு ஒரு தங்கை உண்டு. அவளுடைய புருஷனுக்கு டில்லியில் வேலை. எனக்குக் கல்யாணமாகி மூன்று வருஷத்துக்குப் பிறகு ஒரு தடவை அவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். ராஜம் முதலில் வந்து விட்டாள். அவள் புருஷன் தம் சொந்த ஊருக்குப் போய் விட்டு ஒரு வாரத்துக்குப்பிறகு வந்தார். அவர் வருவதற்கு முன் அந்த ஒருவார காலமும் எனக்குச் சிறிது உற்சாகமாயிருந்தது. ராஜம் எங்கள் கல்யாணத்தின்போதுகூட வந்திருந்தாள். அப்போது என்னை ரொம்பவும் பரிகாசம் செய்து மானத்தை வாங்கினாள். "அண்ணா நித்திய பிரம்மச்சாரி என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளையாருக்கு கல்யாணம் ஆகும்

போதுதான் தனக்கும் கலியாணம் என்று வீம்பு பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். பொம்மனுட்டி என்ருலே தலையை குனிந்துகொள்வான். அப்படிப் பட்டவனை உன் மாய வலையில் சிக்கவைத்து விட்டாயேடி! என்ன பொடிபோட்டு மயக்கினுயடி?" என்றெல்லாம் கேலி செய்தாள். என் மேனி நிறம், முகவெட்டு, கண்களின் அழகு—இதை யெல்லாம் பற்றி அவள் வர்ணித்து, "அண்ணு காத்திருந்தா லும் காத்திருந்தான், முதல் நம்பர் அழகியாகப் பார்த்துப் பிடித்தான்" என்று அவள் சொன்ன போதெல்லாம் நான் வெட்கப்பட்டுத் தலை குனிந்து கொண்டாலும் மனதிற்குள் எவ்வளவோ சந்தோஷ மும் கர்வமும் அடைந்தேன்.

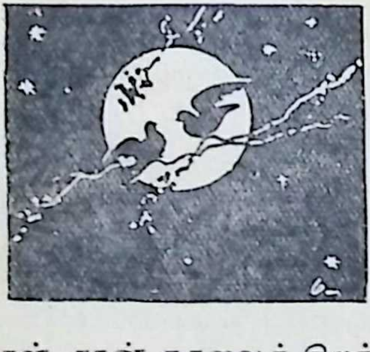
ஆகவே, ராஜம், இப்போது வந்ததும் எனக்கு உற்சாகமா யிருந்தது. அவளும் முன்போலவே சிரிப்பும் பரிகாசமுமாய் இருந்தாள். அவளுடைய பரிகாசங்கள் எனக்கு முன்போல் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கவில்லை யாஞலும், நான் என் மனே நிலையை வெளிக்குக் காட்டவில்லை. கூடிய வரை யில் நானும் குதூகலமா யிருப்பதற்கு முயன்றேன். எங்களுடைய பரிகாசப் பேச்சுக்களில் சில சமயம் என் கணவரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். என் னுடைய வாழ்க்கையிலே ஒரு மாறுதல் ஏற்படப் போவதுபோல் தோன்றியது.

ஆம்; என் வாழ்க்கையில் மாறுதல் ஏற்படத் தான் செய்தது. ஆனல், நான் எதிர்பார்த்த முறை யில் அன்று.

ராஜம் வந்த ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு அவளுடைய கணவர் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் அவர்கள் சந்தித்த காட்சியைப் பார்த்தபோதே என் மனதில் முள் தைத்தது போலிருந்தது. ராஜமும் நானும் சந்தோஷமாக சிரித்து விளையாடிப் பேசிக்கொண்டிருந்ததற்கும் முடிவு ஏற்பட்டது. அவள் அவருடனேயே அதிக நேரத்தைச் செலவழிக்க ஆரம்பித்தாள். அவர்களுக்கு பேசுவதற்கு என்னதான் இருக்குமோ என்று எனக்கு வியப்பா யிருந்தது. ஒருவரையொருவர் கேலி செய்து கொள்வதையும் கொஞ்சிக் குலாவுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க என்னுடைய மனக்கசப்பு அதிகமாக வளர்ந்தது. சாயங்காலம் ஆனதும் அவர்கள் பாட்டுக்கு வெளியே கிளம்பி விடுவார்கள். கடைத் தெருவுக்கோ, கோயில் குளத்துக்கோ, சினிமா டிராமாவுக்கோ போய்விட்டு உல்லாசமாக இராத்திரி திரும்பி வருவார்கள். அப்போது என்னை என்னமோ செய்யும். வீட்டிலேயே இருப்புக்கொள்ளாது. உள்ளுக்கும் வாசலுக்கும், மாடிக்கும் கீழுக்குமாக ஒரு காரியமும் இல்லாமல் போய் வந்து கொண்டிருப்பேன். அப்போது இவர் காலேஜிலிருந்து வருவார். "எங்கே, அவர்கள் இல்லையா?" என்று கேட்பார். எனக்குத் தொண்டை அடைக்கும், "சினிமாவுக்குப் போயிருக்கிறார்கள்" என்பேன். மேலே நான் ஏதாவது சொல்லுவதற்குள், அவர் தம் அறைக்குப் போய்ப் புத்தகங்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்து விடுவார்.

ஒரு நாளைக்கு ராஜமும் அவள் கணவரும் மாடி அறையில் இருந்தார்கள். அது எனக்குத் தெரியாமல், அந்த அறையின் கதவைத் திறந்து விட்டேன். அப்போது நான் கண்ட காட்சி என் நெஞ்சில் ஈட்டியைச் செலுத்துவது போலிருந்தது. ராஜத்தின் கணவர் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தார். ராஜம் அவருடைய மடியிலே தலையை வைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். அவள் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர் குனிந்த வண்ணம் அவளுடைய கன்னங்களைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். நான் அவசரமாகப் படீரென்று கதவைச் சாத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கிப் போனேன். ஏதனாலோ எனக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. கீழே ஓர் அறைக்குள் போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டேன். தரையில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினேன்.

அத்தனை காலமும் அடக்கி வைத்திருந்த துக்கமெல்லாம் இப்போது பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. வெகு நேரம் வரையில் அழுது கொண்டிருந்தேன். கண்கள் வீங்கிப் போயின. ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு ராஜம் வந்து கதவை இடித்தாள்.

நான் கதவைத் திறந்ததும், என்னைப் பார்த்துவிட்டு, "ஐயையோ! இதென்னடி, மன்னி!"

என்று அலறி விட்டாள். "அசடே! பைத்தியமே! மாடிக்கு வந்து கதவை திறந்ததற்காகவா இப்படி அழுகிறாய்? என்னடி மோசம் முழுகிப் போயிற்று? இவர் அப்படி யெல்லாம் சங்கோஜப் படுகிறவர் அல்ல. நீ வேணுமானால் பார்! நாளைக்கு நீ இருக்கிறபோதே என்னை மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறேன். இதற்காக அழுவார்களா?" என்று இப்படிப் பேசிக்கொண்டே போனாள். அவளுடைய பேச்சு இன்னமும் என் நெஞ்சை அதிகமாகப் பிளந்தது என்பதை அவள் என்ன கண்டாள்?

நான் மெதுவாகச் சமாளித்துக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு, "அதற்காக இல்லை, அக்கா! தலைவலி மண்டையைப் பிளக்கிறது!" என்றேன். உண்மையாகவே, தலையையும் வலிக்கத்தான் செய்தது. கண்ணில் நீர் வரவேண்டியதுதான், "இதோ நானும் வருகிறேன்" என்று எனக்குத் தலைவலி வந்து விடுவது வழக்கம்.

அதற்கப்புறம் எனக்கு அடிக்கடி கண்ணீரும் தலைவலியும் சேர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன. ராஜம் இதனால் கவலை யடைந்தாள். ஒரு நாள் அவள் அண்ணாவிடம் இதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தது என் காதிலே விழுந்தது. "ஏன், அண்ணா, மன்னி இப்படி இருக்கிறாள்?" என்று கேட்டாள்.

"எப்படி இருக்கிறாள்?" என்றார் அவர்.

"உனக்குக் கண்ணே இல்லையா, அண்ணா!

ஓயாமல் அழுது அழுது மன்னிக்குக் கண் வீங்கிப் போகிறதே? தெரியவில்லையா?"

"எல்லாம் தெரிகிறது, ராஜம்! ஆனல், நான் என்ன செய்யட்டும்? நான் உன் மன்னியைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டது பெரிய பிசகு. புத்தி அப்போது கொஞ்சம் சபலித்து விட்டது. அதன் பலனை இப்போது அனுபவிக்கிறேன்" என்ருர்.

"ரொம்ப அழகாயிருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் பேசாதே, அண்ணு! வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி. அங்கங்கே அப்படித்தான் இருக்கும். எல்லாம் ஒரு குழந்தை பிறந்தால் சரியாய்ப் போய்விடும்!" என்ருள் ராஜம்.

சில நாளைக்கெல்லாம் ராஜம் ஊருக்குப் போய் விட்டாள். ஆனல் ஒன்றும் சரியாய்ப் போகவில்லை. நாளாக ஆக, என் மனக் கசப்பு வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. நான் கண்ணீர் விடுவதையும் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு விம்முவதையும் அவர் சில சமயம் பார்ப்பார். அவருடைய மெல்லிய காலடிச் சத்தத்திலிருந்து அவர்தான் வருகிருர் என்று நான் தெரிந்து கொள்வேன். ஒரு வேளை அவர் என் பக்கத்தில் உட்கார மாட்டாரா, உட்கார்ந்து என்னைச் சமாதானப்படுத்த மாட்டாரா என்று சில சமயம் மனத்திற்குள் எண்ணுவேன். ஆனல் அவர் தலையில் அடித்துக்கொண்டு, "சனியன், பீடை!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார். வேறு சில சமயம், "ஐயோ! என் புத்தி இப்படியா கெட்டுப் போக வேணும்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே போவார்.

நானே "என்னத்துக்காக பகவான் நம்மைப் படைத்தார்?" என்று எண்ணமிடத் தொடங்கினேன். அவர் படைத்ததினாலேதான் என்ன? நல்ல வேளையாக, செத்துப் போவதை அந்தப் பகவானால் கூடத் தடுக்க முடியாதல்லவா?

"சாவு" "மரணம்" என்ற மந்திரத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினேன்.

எனக்குக் கல்யாணம் ஆனவுடனேயே என் தாயார் காலமாகி விட்டாள் என்று சொன்னேனல்லவா? என் தகப்பனார் பிறகு வேலையிலிருந்து விலகிக்கொண்டார். என் மூத்த தமக்கை ஹைதராபாத்தில் இருந்தாள். அவளுக்குப் பெரிய குடும்பம். அப்பா, பேரன் பேத்திகளைக் கொஞ்சிக்கொண்டு ஹைதராபாத்திலேயே இருந்தார். அவருக்கு என் தீர்மானத்தைக் குறித்துக் கடிதம் எழுத முயன்றேன். அப்போதெல்லாம் எனக்கு அவ்வளவு நன்றாக எழுதத் தெரியாது. விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாமல் திண்டாடினேன். ஆகவே, நாலைந்து தடவை கடிதம் பாதிவரையில் எழுதிக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டேன்.

இப்படி நான் பாதி எழுதி வைத்திருந்த ஒரு கடிதம் மட்டும் நான் கிழித்துப் போடாமலே காணாமல் போய்விட்டது. எவ்வளவு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. அவர் ஒருவேளை எடுத்திருப்பாரோ என்று ஒரு கணம் சந்தேகம் உதித்தது. ஆனால் அவருக்கு அப்படிப்பட்ட சுபாவம் கிடையாது. என்னுடைய அறைக்குள்ளேயே அவர் வருவதில்லை. ஆனாலும்,

பின்னால் நடந்ததை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, முதலில் நான் சந்தேகப்பட்டதுதான் உண்மையோ என்றும் தோன்றுகிறது.

கடைசியில், நான் என் தகப்பனாருக்குக் கடிதம் போடவேயில்லை. அதற்குள்ளேயே நான் எதிர்பாராத அந்த விபரீத சம்பவம்,—என் வாழ்க்கையை அடியோடு மாற்றிய நிகழ்ச்சி—நடந்து விட்டது.

இரவு நேரங்களில் என் கணவர் வெகு நேரம் புத்தக அறையில் உட்கார்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருப்பார். நான் படுக்கை அறையில் கட்டிலில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருப்பேன். சில சமயம் அழுதுகொண்டே தூங்கி விடுவேன். அவர் வரும்போது விழித்துக் கொண்டிருந்தாலும் தூங்குவதுபோல் ஜாடை செய்வேன். அவர் வந்து படுத்து ஐந்து நிமிஷத்தில் காடாந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்து விடுவார்.

அன்று இரவு வரும்போதும் அந்தமாதிரிதான் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் என் தலைமாட்டில் வந்து நின்றபோது எனக்குச் சற்று வியப்பாயிருந்தது. இதென்ன ஒருநாளும் இல்லாத திருநாள்? — எதற்காக இங்கே வந்து நிற்கிறார்?— அடுத்த வினாடி அவருடைய கரம் என்னுடைய நெற்றியைத் தொட்டது இன்னும் என்னதான் நடக்கிறது என்று பார்க்க மூச்சை அடக்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! அவர் குனிந்து என் நெற்றியிலே முத்தமிட்டார். கல்யா

ணம் ஆனதிலிருந்து ஒரு தடவையாவது இம்மாதிரி அவர் செய்ததை நான் அறியேன்.

பிறகு அவருடைய காலடிச் சத்தம் கேட்கவே கண்ணைச் சிறிது திறந்து பார்த்தேன். அவர் கதவை மெதுவாய்த் திறந்துகொண்டு வெளியே போனார். எனக்கு என்னமோ வயிற்றில் பகீர் என்றது. இன்னதென்று தெரியாத பீதி உண்டாயிற்று. சற்று உற்றுக்கேட்டேன். வாசற் கதவு திறக்கும் சத்தம் வெகு இலேசாகக் கேட்டது.

உடனே பரபரப்புடன் எழுந்திருந்தேன். அவருடைய அறைக்கு ஓடினேன். அவர் மேஜை மீது ஒரு கடிதம் எழுதிவைத்து, அதன்மேல் பாரமும் வைத்திருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தேன். நான் பயந்தபடியேதான் அதில் எழுதியிருந்தது. இரண்டே இரண்டு வரிதான்!

“ அன்பார்ந்த அம்முலுவுக்கு,

உனக்குப் பரிபூரண விடுதலை கொடுத்துவிட்டு நான் போகிறேன். நீ சௌக்கியமாக இருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

................”

கடிதத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டு நான் வாசற் பக்கம் ஓடினேன். தெரு முனையில் அவருடைய வெள்ளை வேஷ்டி நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் இலேசாகத் தெரிந்தது. அந்தத் திசையை நோக்கி

நானும் ஓடினேன். அப்போது மேலக்காற்று நாள்; ஹோ என்ற இறைச்சலுடன் காற்று விர் விர் என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. புழுதியை வாரி மேலே அடித்தது. அதையெல்லாம் பொருட் படுத்தாமல் நான் தலைவிரி கோலமாக ஓடினேன். தெருவில் ஒரு பிராணி கிடையாது. அந்தக் காற் றுக்கும் புழுதிக்கும் பயந்து தெருநாய்கள்கூட வீட்டுத்திண்ணையில் பதுங்கிக் கிடந்தன போலும்! நான் நினைத்தபடியே அவர் தெரு முனையில் இருந்த சந்தில் திரும்பினுர்.

வேகவதி நதிக்குப்போகும் சந்துதான் அது. நானும் அந்தச்சந்தில் திரும்பிப் போனேன். அவர் நதிக்கரையை அடைந்தார். நேரே நதியில் இறங்கி விட்டார். நதியில் பிரவாகம் பூரணமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. காற்றின் வேகத்தினுல் பிரம் மாண்டமான அலைகள் கிளம்பிக் கரையை மோதிக் கொண்டிருந்தன. நான் நதிக்கரையை அடைந்த போது, அவர் வெள்ளத்தில் மார்பு அளவு ஜலத்துக் குப் போய் விட்டார். எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. கூச்சல் போட விரும்பினேன். ஆனுல் தொண்டையிலிருந்து சத்தமே வரவில்லை. ஒரு கணம் மங்கிய இருட்டில் அவர் தலைமட்டும் வெள்ளத் தின் மேலே தெரிவது போலிருந்தது. அடுத்த கணம் தலையும் வெள்ளத்துக் குள்ளே போய் விட்டது. அப்புறம் ஒரே அந்தகாரந்தான்!

சொல்லமுடியாத பீதி என்னைப் பற்றிக்கொண் டது. திரும்பி வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். கண்

தெரியாமல் குருட்டாம்போக்காய் ஓடினேன். வழியில் பல முறை தடுக்கி விழுந்தேன். வீட்டுக்கு எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தேனே, தெரியாது. அறைக்குள் போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு தரையில் விழுந்தேன். மனதினால் ஒன்றுமே சிந்திக்க முடியவில்லை. தூக்கமும் இல்லாமல், விழிப்பும் இல்லாமல், உணர்ச்சியே யில்லாமல் மரக்கட்டையைப் போல் கிடந்தேன். ஆனல், மார்பு மட்டும் பட பட வென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த அடிப்பானது "விடுதலை, விடுதலை, விடுதலை" என்ற பல்லவிக்குத் தாளம்போடுவது போலிருந்தது.

3. வெள்ளித்திரை

நாளையதினம் அமாவாசை.

சென்ற மூன்று இரவுகளில் நான் எழுதியதையெல்லாம் இன்று மத்தியானம் படித்துப் பார்த்தேன். இடையிடையே சில இடங்களில் சம்பந்தமில்லாத சொற்களும், அர்த்தமில்லாத வாக்கியங்களும், குழப்பமான எழுத்துக்களும் காணப்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் அடித்துச் சரிப்படுத்தினேன்.

பகவானே! நாளை இராத்திரிவரையில் எனக்கு நல்ல நினைவு இருக்கவேண்டும். பிறகு வேகவதியில் அடைக்கலம் புகுந்து உன் பாதாரவிந்தத்தை வந்து அடைவேன்.

* * *

மேலே கூறிய விபரீத சம்பவம் நடந்த போது அப்பா சென்னைப் பட்டணத்தில் என்

இன்னொரு அக்கா வீட்டில் இருந்தார். என் தந்தியைப் பார்த்துவிட்டு அவர் ஓடிவந்தார். நல்லவேளையாக, என் கணவர் எழுதிவைத்த சீட்டைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். அதை அவரிடம் கொடுத்தேன். அன்றிரவு நான் கண்டதை அப்பாவிடம்கூடச் சொல்லவில்லை.

அப்பா அந்தக் கடிதத்துடன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். போலீஸ்காரர்கள் ஏதேதோ முயற்சிசெய்து பார்த்ததாகவும், தகவல் ஒன்றும் தெரியவில்லை யென்றும் சொன்னார்கள்.

சில சமயம் வெள்ளத்தில் போனவர்களின் உடல்கள் கரையில் ஒதுங்குவது வழக்கமல்லவா? அந்தமாதிரி அவருடைய உடல் ஒதுங்குமோ என்று சில சமயம் நான் எண்ணி நடுங்குவேன். ஒரு வாரம் வரையில் அம்மாதிரி எதுவும் செய்தி வராமலிருக்கவே, இந்தப் பாவி உள்ளத்தில் ஒருவித அமைதி உண்டாயிற்று. ஏனெனில், அவர் நிச்சயமாக இறந்த செய்தி தெரிந்தால், என்னை இல்லாத அலங்கோலங்கள் எல்லாம் செய்து விடுவார்கள் அல்லவா? அதற்காகத்தான் பயந்தேன்.

சில நாளைக்குப் பிறகு அப்பா என்னைச் சென்னைப்பட்டணத்துக்கு அழைத்துப் போனார். அங்கே மீனு அக்காவீட்டில் தங்கினோம். மீனு அக்காவின் புக்ககத்தில் எல்லாரும் குஷிப் பேர்வழிகள். நாகரிக வாழ்க்கையில் பற்று உடையவர்கள். அதோடு சங்கீதம், நாட்டியம் முதலிய கலைகளில் அதிக

ஆர்வம் கொண்டவர்கள். ஓயாமல் சங்கீதம், நாட்டியம், நாடகம், சினிமா—இவைகளைப் பற்றிப் பேச்சு நடந்து கொண்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட இடத்திலே இருந்தால் நான் என்னுடைய துக்கத்தை மறந்திருக்க முடியும் என்று என் தகப்பனர் எண்ணினர். அதோடு, பெண்களின் கல்வி ஸ்தாபனம் ஒன்றில் என்னைச் சேர்த்துப் படிக்கச் செய்யலாம் என்ற எண்ணமும் அவருக்கு இருந்தது.

மீனு அக்கா வீட்டில் முதலில் சில நாள் என்னிடம் எல்லாரும் அனுதாபத்துடன் நடந்து கொண்டார்கள்; துக்க முகத்துடனே பேசினர்கள். வீட்டிலேயே சில நாள் கலகலப்புக் குறைவாயிருந்தது. நாளடைவில் நிலைமை மாறிப் பழையபடியே சிரிப்பும் விளையாட்டுமா யிருக்கத் தொடங்கினர்கள். எல்லாரும் சந்தோஷமாயிருக்கும் இடத்தில் நான் மட்டும் முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. என்னுடைய இளம்பிராயத்துக் குதூகல சுபாவம் மறுபடியும் மேலோங்கியது. எல்லாருடனும் சகஜமாகப் பேசிப் பழகவும், சிரிக்கவும் தொடங்கினேன். அதோடு இல்லை; பாடவும் தொடங்கினேன்.

மீனு அக்காவின் வீட்டுக்கு ஒரு சிநேகிதர் அடிக்கடி வருவார். அவர் பெயர் பட்சிராஜன். மீனு அக்காவின் மைத்துனருடன் அவர் காலேஜில் ஒன்ருய்ப் படித்தவராம். தமிழ் டாக்கிகள் ரொம்பக் கேவலமா யிருப்பது பற்றியும், அவற்றைச் சீர்திருத்த வேண்டியதைப் பற்றியுமே அவர் ஓயாமல்

பேசிக்கொண்டிருப்பார். பாட்டில் அவருக்கு ரொம்பப் பிரியம். ஒரு நாள் நான் பாடுவதைக் கேட்டுவிட்டு அவர், "இது யார் இவ்வளவு அற்புதமாய் பாடுகிறது? என்ன மதுரமான சாரீரம்? 'மைக்'குக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான குரல்?" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது என் காதில் விழுந்தது. எனக்குப் புளகாங்கிதம் உண்டாயிற்று. நாளடைவில் என்னுடைய கூச்சத்தை விட்டு, புருஷர்களுக்கு முன்னால் பாட ஆரம்பித்தேன். நான் பாடும்போது அவர் அப்படியே மெய்மறந்து கேட்பார். அவருக்குப் புகைப்படம் எடுக்கத் தெரியும். ஒரு நாள் கேமரா எடுத்துக்கொண்டு வந்து வீட்டில் எல்லாரையும் படம் எடுத்தார். "உங்களையும் ஒன்று எடுத்து வைக்கட்டுமா?" என்றார். முதலில் நான் மறுத்தேன். எல்லாரும் வற்புறுத்தியதின் பேரில் சம்மதித்தேன். மறுநாள் அவர் படத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, "உங்களுடைய குரல் தான் 'மைக்'குக்கு ஏற்றது என்று

நினைத்தேன்; முகமும் திரைக்காகவே ஏற்பட்டது போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிக்கொண்டே கொடுத்தார். அதற்கு முன்னால் என்னை நன்றாகப் படம் எடுத்ததே யில்லை. அவர் எடுத்த படத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கே கர்வமாயிருந்தது. "நாம் இவ்வளவு அழகாகவா யிருக்கிறோம்?" என்று

அதிசயித்தேன். "இந்த அழகினால் என்ன பிர யோஜனம்?" என்ற ஏக்கமும் மனதில் உண்டா யிற்று.

"அதற்குப் பிறகு அவர் இன்னும் பல தடவை என்னைப் படம் பிடித்தார். அதோடு, "உங்களைப் போன்றவர்கள் ஸினிமாவில் சேர்ந்தால்தான், தமிழ் ஸினிமாவுக்கு விமோசனம்" என்று அடிக்கடி சொல்லி வந்தார். நானும் என் மனதில் "பிரபல நட்சத்திரம் ஆவதற்கே நான் பிறந்திருக்கிறேன்" என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன். டாக்கியில் நடிப்பதைப் பற்றியே கனவு காண ஆரம்பித் தேன்.

இம்மாதிரி என் மனம் சபலப்பட்டிருப்பதை என் அக்கா எப்படியோ தெரிந்துகொண்டாள். சில சமயம் நானும் பட்சிராஜனும் பேசிக் கொண் டிருந்ததை அவள் ஒட்டுக் கேட்டதாகத் தெரிந்தது. அவள் என்னைத் திட்ட ஆரம்பித்தாள். எனக்குக் கோபமாய் வந்தது. "உனக்கு என்ன? குழந்தை குட்டிகளுடனும் ஆசைக் கணவனுடனும் செளக்ய மாயிருக்கிறாய். எனக்கு மட்டும் வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் வேண்டாமா?" என்று மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டேன். ஒரு நாள் விஷயம் முற்றி விட்டது. அக்கா பட்சிராஜனிடம், "ஸினிமா, ஸினிமா என்று சொல்லி ஏன் அவள் மனதைக் கெடுக்கிறீர்கள்? இப்படி யெல்லாம் பேசுவதா யிருந்தால், நீங்கள் இந்த வீட்டுக்கு வரவேண்டாம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது

அங்கே நான் சென்று "அவர் இந்த வீட்டுக்கு வரக்கூடாதென்றால், நானும் போய்விடுகிறேன்" என்றேன். அக்கா திகைத்துப் போனாள். கடைசியில், "உங்கப்பா வரட்டும். அவரைக் கேட்டுக் கொண்டு எது வேணுமானாலும் செய்" என்றாள். அச்சமயம் ஹைதராபாத்துக்குப் போயிருந்த அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதினாள்.

அப்பா வந்த பிறகு சில நாள் அவருக்கும் எனக்கும் ஒரே போராட்டமாயிருந்தது. "நம் குலத்தில் உண்டா, கோத்திரத்தில் உண்டா? ஸினிமாவில் நடிக்கவாவது? கூடவே கூடாது" என்று அவர் சொன்னார். "எந்த விதத்திலாவது பெயர் எடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையே எனக்கு வேண்டியதில்லை" என்றேன் நான். கடைசியில் நான்தான் வெற்றி பெற்றேன். என்னுடைய வெற்றிக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவர் பட்சிராஜன்தான். அவரை எப்படியோ அப்பாவுக்குப் பிடித்து விட்டது. ஒருநாள் பட்சி ராஜன் வந்து, குடும்ப ஸ்திரீகளையே பெரும்பாலும் நடிகைகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு டாக்கி எடுக்கப் போவதாகவும், எங்களுக்குச் சம்மதமானால் என்னைக் கதாநாயகியாகத் தேர்ந்தெடுப்பதாகவும் சொன்னபோது அப்பா தம் சம்மதத்தைக் கொடுத்து விட்டார். அன்றிரவு அளவிறந்த சந்தோஷத்தினாலேயே எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

பின்னால் நான் எவ்வளவோ ஏமாற்றத்துக்கும் மனத் துயருக்கும் ஆளாகவேண்டியிருந்தது. கதா

நாயகி வேஷம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு மட்டமான வேஷந்தான் கிடைத்தது. இந்தத் தடவை அந்த வேஷத்தில் நடித்து நல்ல பெயர் வாங்கிவிட்டால் அடுத்த தடவை கதாநாயகி வேஷம் கிடைக்குமென்று பட்சிராஜன் தேறுதல் கூறினர். ஏதனுலோ அவர் பேச்சில் எனக்கு பூரண நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. உண்மையில் அவர் சொன்னபடியே நடக்கவும் நடந்தது. முதல் டாக்கியில் மட்டமான வேஷத்திலேயே நான் நல்ல பெயர் சம்பாதித்தேன். அது வெளியான சில நாளைக்குள்ளேயே இன்னொரு டாக்கிக்குக் கதாநாயகியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாக ஒப்பந்தமும் நடந்தது. பட்சி ராஜனிடம் எனக்கு அளவிறந்த நன்றி யுண்டாயிற்று. "உங்களால் அல்லவா எனக்கு இவ்வளவு பெருமையும் வந்தது?" என்று ஆயிரம் தடவை சொன்னேன். ஒவ்வொரு தடவையும் அவர், "கிடையவே கிடையாது. என்னல் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை. உங்களுடைய முகவெட்டுத்தான் காரணம்; உங்களுடைய மதுர சாரீரந்தான் காரணம்" என்று சொல்வார்.

இரண்டாவது டாக்கி எடுப்பதற்காக நாங்கள் கல்கத்தா போனேம். அங்கே ஐந்து மாத காலம் தங்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டது. இந்தப் படம் பிடித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவம் என்மனதில் எப்படியோ மிக ஆழமாய்ப் பதிந்தது, "இது என்ன பிரமாத விஷயம்?" என்று நானே பல தடவை எண்ணமிட்டிருக்கி

றேன், என்றாலும், எதனாலோ அச்சம்பவம் என் மனதில் மிகவும் முக்கியத்தை அடைந்துவிட்டது.

ஒரு நாளைக்கு ஸ்டுடியோவில் "இன்றைக்கு யாரோ ஒரு பிரமுகர் ஷூட்டிங் பார்க்க வரப் போகிறார்" என்று பிரஸ்தாபம் வந்தது. அவரை வரவேற்பதற்காக ஏற்பாடுகள் நடந்தன. வரப் போகிறவரின் பெயர் பாபு சம்பு பிரஸாத் என்று சொன்னார்கள். அவர் என்ன அவ்வளவு பெரிய மனிதரா? எதற்காக இவ்வளவு பெரிய ஆர்ப்பாட்டம்?" என்று விசாரித்தேன். பாபு சம்பு பிரஸாத் மகா மேதாவி என்றும், அவருடைய ஆராய்ச்சிகள் அவரை உலகப் பிரசித்தமாக்கியிருக்கின்றன வென்றும், சமீபத்தில் அவருக்குச் சர்வகலாசாலையார் டாக்டர் பட்டம் கொடுத்தார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். பட்சிராஜனே அவரைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசினார். "ஒருவேளை இங்கே ஸெட்டுக்கு வந்தாலும் வருவார். அப்போது உன்னை அறிமுகப்படுத்தப் போகிறேன். நீ அவரிடம் தைரியமாகப் பேசவேண்டும்" என்றார். "அவர் என்ன பாஷையில் பேசுவார்?' என்று கேட்டேன். "இந்த வங்காளிகளே சுய பாஷையில் அபிமானம் கொண்டவர்கள். எப்போதும் வங்காளியில்தான் பேசுவார்கள். ஆனால், நாம் தென்னிந்தியர்கள் என்று தெரிந்தால் இங்கிலீஷில் பேசலாம். உனக்குத்தான் இங்கிலீஷ் தெரியுமே? ஏதாவது கேட்டால் பளிச்சென்று பதில் சொல்லு!" என்றார்.

அவ்வளவு பெரிய உலகப் பிரசித்தமான

மேதாவியைப் பார்க்க நானும் ஆவலுடன் இருந்தேன். கடைசியாக, அவர் மத்தியானம் வந்தார். வங்காளிகளில் பெரும்பாலரைப்போல் அவரும் நீண்ட தாடி வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் ஒரு பெரிய கும்பலே வந்தது. ஸ்டூடியோ நிர்வாகிகள் அவருக்கு ரொம்பவும் மரியாதை செய்து எல்லாவற்றையும் காட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். எங்களுடைய ஸெட்டுக்கு அவர் வந்ததும், பட்சிராஜன் அவரை வரவேற்று, என்னையும் அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். “இவர் உயர் குடும்பத்துப் பெண்; கலையின்மேல் உள்ள ஆர்வத்தினாலேயே ஸினிமாவில் நடிக்க முன் வந்திருக்கிறார்” என்று அவர் கூறியபோது, எனக்கு மிகவும் பெருமையாயிருந்தது. அவருக்கு மனதிற்குள் நன்றி செலுத்தினேன். அப்போது அந்தப் பிரமுகர் என்னைப் பார்த்து, “நீங்கள் உயர் குடும்பப் பெண்ணாயிருந்து இம்மாதிரி நடிப்புக் கலையில் சிரத்தை கொண்டது மிகவும் சந்தோஷிக்கவேண்டிய காரியம். உங்களைப் போன்றவர்களால்தான் ஸினிமா உத்தாரணம் ஆகவேண்டும். ஆனால், ஸினிமாத் தொழிலில் ஒழுக்கம் கெட்டுப் போகிறதென்று சாதாரணமாய் ஓர் அபிப்பிராயம் இருந்து வருகிறது. உங்களைப் போன்றவர்கள் அதைப் பொய்யாக்கவேண்டும்” என்றார். இதையெல்லாம் இங்கிலீஷில்தான் சொன்னார்.

என்னை என்னவோ செய்தது. அவருக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால், நா எழ வில்லை. பட்சிராஜன் என்னைப்பார்த்து "ஏதாவது பதில் சொல்லுங்கள்" என்றார். எனக்காக நீங்களே சொல்லுங்கள் என்றேன் நான். "உங்களுடைய புத்திமதிக்காக மாலதி ரொம்பவும் வந்தனம் செலுத்துகிறாள்" என்றார் பட்சி ராஜன். அப்போது பாபு சம்புபிரஸாத் அவருடைய கூரிய கழுகுக் கண்களால் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுப் போய்விட்டார். அந்த மேதாவிக்கு நான் அச்சமயம் வந்தனம் செலுத்தாவிட்டாலும் இப்போது செலுத்துகிறேன். அவருடைய புத்திமதி என் விஷயத்தில் அநாவசிய மென்றாலும், எவ்விதக் காரணமும் இல்லாமல், முன்பின் தெரியாத என்னிடம் அவர் அவ்வளவு சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டா ரல்லவா? அவருடைய பார்வையையோ, பேச்சையோ என்னால் இன்றுவரை மறக்க முடியவில்லை.

என் இரண்டாவது டாக்கியினால் என்புகழ் பிரமாதமாக வளர்ந்து 'ஓஹோ' என்று ஆகிவிட்டது. மாலதியின் படம் வராத பத்திரிகையே கிடையாது. ("மாலதி" என்னுடைய வெள்ளித் திரைப் பெயர்; பட்சி ராஜன் அளித்த பெயர்தான்.) தமிழ்நாட்டுப் பட்டணங்களின் சுவர்களில் எல்லாம் மாலதியின் புன்னகை வதனம் காட்சி தந்தது. இப்படி நான் புகழின் சிகரத்தை யடைந்திருந்த சமயத்திலேதான் என் தந்தை என்னை இவ்வுலகில் அநாதையாக

விட்டுவிட்டுக் காலமானுர். வெகு நாளாக எங்கள் குடும்பத்திலிருந்த சமையற்காரியைத் தவிர நான் வேறு துணையில்லாதவளானேன்.

ஆனல், அதிக நாள் துணையின்றி இருக்க வில்லை. இரண்டாவது டாக்கியில் என் புகழ் பெருகி யதிலிருந்து, அதுவரை என்னைப் பகிஷ்காரம் செய் திருந்த உறவினர்கள் எல்லாம் என்னைத் தேடி வந்து உறவு கொண்டாடத் தொடங்கினர்கள். வெகு தூரத்து பந்துக்களெல்லாம் வந்தார்கள். சிலர் வேலைக்காக வந்தார்கள். சிலர் டாக்கியில் சேர்வதற்குச் சிபார்சுக்காக வந்தார்கள். வேறு சிலர் பொருளுதவி தேடி வந்தார்கள். சிலர், பிரபல நட்சத்திரத்தின் பந்து என்ற பெருமையை நிலை நாட்டிக் கொள்வதற்காகவே வந்தார்கள். "அப லைப் பெண்ணுச்சே?" என்று இரக்கப்பட்டு என் னுடைய வரவு செலவுக் கணக்கைக் கவனித்து ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு அநேகர் சித்தமாயிருந் தார்கள்!

இதனலெல்லாம் நான் அடைந்த தொல்லை களைச் சொல்லி முடியாது. அவர்களை யெல்லாம் நிர்த்தாட்சண்யமாய் விரட்டுவதற்கும் என்னல் முடியவில்லை; அவர்களை யெல்லாம் வைத்துச் சமா ளிப்பதும் பெருங் கஷ்டமாயிருந்தது. இவ்வளவு தொல்லைகளுக்கிடையில் எனக்கு உண்மையில் உற்ற சிநேகிதராக நடந்து கொண்டவர் பட்சி ராஜன் ஒருவர்தான்.

அவரால் எனக்கு ஒருவிதமான கஷ்டமும்

கிடையாது; எல்லா விதத்திலும் ஒத்தாசையாகத் தான் இருந்தார். அப்பா காலமான பிறகு அவரிடம்தான் என் பண வரவு செலவுகளை ஒப்புவித்திருந்தேன். அவரும் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு அடிக்கடி என்னிடம் கணக்கு ஒப்புவித்து வந்தார்.

எனக்கும் அவருக்கும் இருந்த உறவைப் பற்றி ஊரில் பலவகையால் பேசிக்கொண்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அவரோ என்னுடைய மனப்போக்கை அறிந்து என்னை மிகவும் மரியாதையாக நடத்தி வந்தார். ஒரு தடவையாவது அவர் வரம்பு மீறி நடந்ததில்லை. என் மனதில் மட்டும் சில காலமாக ஒரு சஞ்சலம் தோன்றியிருந்தது. "எத்தனை நாளைக்கு இம்மாதிரி நாதனற்றவளாக இருப்பது? இவ்வளவு தூரம் நமக்கு உதவி செய்திருப்பவரை ஏன் கலியாணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது?" என்ற எண்ணம் அடிக்கடி உண்டாயிற்று.

இப்படியிருக்கையில்தான் ஒரு நாள் பட்சிராஜன் அந்த ஆச்சரியமான--என்னை ஒரேயடியில் பெருமையின் சிகரத்துக்குக் கொண்டுபோன—செய்தியுடன் வந்தார். "மாலதி! இன்றுதான் என் உள்ளம் குளிர்ந்தது. உன்னுடைய அடுத்த காண்டிராக்ட் ஒரு லட்சத்துக்குக் குறையக்கூடாது என்று தீர்மானித்தேன். இதோ

ஒரு லட்சத்துப் பத்தாயிரத்துக்குக் கண்டிராக்ட்!" என்றார். நான் பிரமை பிடித்தவள் போலானேன். பத்து நிமிஷம் வரையில் என்னால் ஒரு வார்த்தையும் பேச முடியவில்லை. பிறகு "இது கனவில்லையே? டாக்கியில் ஒரு காட்சி இல்லையே?" என்று கேட்டேன். "இதோ பார்!" என்று ஒரு நகல் ஒப்பந்தத்தில் எண்ணாலும் எழுத்தாலும் ஒரு லட்சத்துப் பத்தாயிரம் என்று போட்டிருந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். "நல்ல நாள் பார்த்து கையெழுத்துப் போடவேண்டியதுதான் பாக்கி" என்றார். நான் அவருடைய கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணில் நீர் ததும்ப, நாத்தழுதழுக்க, என் உயிர் உள்ள வரையில் நான் உங்களை மறக்கமாட்டேன்" என்றேன். ஆம்; அவரை என் உயிர் உள்ளவரையில்—நாளை நள்ளிரவு வரையில்—என்னால் மறக்க முடியாது! ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு அவர் செய்த அற்புதமான காரியத்தையும் நான் மறக்கமுடியாதுதான்!

சீக்கிரத்திலேயே மேற்படி ஒப்பந்தம் முடிந்து கையெழுத்து ஆயிற்று. தென்னிந்தியாவின் டாக்கித் தொழிலை முழுதும் கைப்பற்றுவதென்று இலங்கையிலிருந்து ஒரு முதலாளி ஏராளமான பணத்துடன் வந்திருந்தார். தென்னிந்தியாவிலுள்ள பிரபல நட்சத்திரங்களையெல்லாம் அவர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு வந்தார். அவர்தான் என்னையும் மேற்படி பெருந்தொகைக்கு ஒப்பந்தம் செய்தார். நாற்பதினாயிரம் ரூபாய் அட்வான்ஸும் கொடுத்தார்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு—டாக்கி எடுப்பதற்குப் பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில்—அந்த இடிபோன்ற செய்தி வந்தது. என் ஆகாசக் கோட்டை இடிந்து தூள் தூளாயிற்று.

பட்சி ராஜன் திடீரென்று காணாமற் போய்விட்டார்!

ஸினிமா உலகில் 'எக்ஸ்ட்ரா' பெண்கள் என்று ஓர் இனம் உண்டு. தோழிப் பெண்கள் முதலிய சில்லறை வேஷங்களில் நடிப்பதற்கு அவர்களை அன்றாடம் சம்பளத்துக்கு அமர்த்திக்கொள்வார்கள். அப்படிப்பட்ட 'எக்ஸ்ட்ரா' பெண் ஒருத்தியுடன் பட்சி ராஜன் அந்தர்த்தியானமாகிவிட்டார்!

அவர் மட்டும் அந்தர்த்தியானமாகவில்லை. பாங்கியில் இருந்த என் பணம் ரூ. 40,000-மும் அவரோடு அந்தர்த்தியானமாகி விட்டது!

பட்சி ராஜனை நான் பரிபூரணமாய் நம்பி அவரிடமே என் வரவு செலவை ஒப்புவித்திருந்தேன்

என்று சொன்னேனல்லவா? புதிய ஒப்பந்தப்படி வந்த அட்வான்ஸ் தொகையை அவர் தம் பேரிலேயே பாங்கியில் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவரே அதை வாங்கிக் கொண்டும் போய்விட்டார்!

"ஆகா! இந்தப் பட்சிராஜன் எப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த மனிதர்? வேறொரு மனிதனாயிருந்தால்,

நாம் இப்படித் தன்னந்தனியாக அவரையே நம்பி யிருப்பதற்கு இவ்வளவு நேர்மையாய் இருப்பாரு? நம்மிடம் ஒன்றையுமே கோராமல் இப்படி அன்புடன் இருக்கிறாரே? இவர் தெய்வப் பிறவிதான்!" என்று பலமுறை நான் எண்ணியதுண்டு.

பட்சி ராஜன் என்னத்தைக் கோரி என்னிடம் அவ்வளவு அன்பா யிருந்தார் என்பது இப்போதுதான் தெரிந்தது!

4. வீழ்ச்சி

பட்சி ராஜன் பறந்துபோய் ஏறக்குறைய இப்போது ஒன்றரை வருஷமாகிறது. இந்த ஒன்றரை வருஷத்தில் என்னுடைய வாழ்க்கையை நினைத்தாலே எனக்குப் பயங்கரம் உண்டாகிறது; மூளை குழம்புகிறது.

இலங்கை முதலாளிக்கு எழுதிக்கொடுத்த ஒப்பந்தத்தின்படி டாக்கியில் நடித்தேன். இந்த டாக்கி எடுத்து முடிவதற்கு ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாயிற்று. இந்தக் காலத்தில் முதலாளி, டைரக்டர், ஸ்டுடியோ மானேஜர், பிரதான ஆண் நடிகர் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து என்னைப் படுத்தி வைத்த பாட்டைச் சொல்லி முடியாது. ஆண் துணையில்லாமல் ஒரு அபலை ஸ்திரீ அகப்பட்டுக் கொண்டால், உலகத்தில்—அதுவும் ஸினிமா உலகத்தில்—அவளை என்ன பாடுபடுத்தி வைப்பார்கள் என்னும் பாடத்தை நன்றாக அறிந்து கொண்டேன். என்னுடைய பரமவிரோதிக்குக்கூட அப்பேர்ப்பட்ட கதி

வரவேண்டாமென்று பகவானைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

தொல்லை பொறுக்க முடியாமல் பல தடவை "என்னால் முடியாது" என்று நின்றுவிடத் தோன்றியது. ஆனாலும், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருந்தேன். டாக்கி முடிந்ததும், அட்வான்ஸு தொகை போகப் பாக்கிப் பணம் வந்துவிடுமல்லவா? அப்புறம் ஸினிமாவுக்குத் தலை முழுகி விட்டு 'ராமா கிருஷ்ணா' என்று பகவானைத் தியானித்துக்கொண்டு காலங் கழிக்கலாம். இந்த எண்ணத்திலேதான், பட்சி ராஜன் ரூ. 40,000 கொண்டு போனதைப் பற்றிக்கூட நான் அதிகம் கவலைப்படவில்லை.

டாக்கியின் முடிவு நெருங்க நெருங்க, எனக்குச் சேரவேண்டிய பாக்கிப் பணத்தைச் சரியாகக் கொடுப்பார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டு வந்தது. எனவே, டாக்கி முடிவதற்குள் இன்னும் ஒரு பகுதியாவது வாங்கிவிடவேண்டுமென்று நினைத்து ஒருநாள் முதலாளியின் ஆபீஸுக்குப் போய்ப் பாக்கிப் பணம் வேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் ஒரு பேய்ச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, "இந்த டாக்கி முடிந்து அடுத்த டாக்கியும் முடியும்வரையில் பணம் என்ற பேச்சைப்பேசாதே!" என்றார். எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. என் உயிர் போனாலும் நான் இன்னொரு டாக்கியில் நடிக்கமாட்டேன்" என்றேன். "அப்படியானால் ஒப்பந்தப்படி அட்வான்ஸு தொகை

ரூ. 40,000-த்தையும் கக்கிவிட வேண்டும்!" என்றார். அப்போதுதான் எனக்கு விஷயம் தெரிந்தது; அந்தப் பாதகன் பட்சி ராஜன் என்னை எப்பேர்ப் பட்ட படுகுழியில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டான் என்று புரிந்தது. ஒரு லட்சத்துப் பத்தாயிரம் ரூபாய் ஒரு டாக்கிக்கு அல்ல,—நாலு டாக்கிக்கு என்று தெரிந்தது!

இந்தச் செய்தியினால் திகைத்துப்போய் நான் வீடு திரும்பினேன். முதலில் நான் நம்பவே இல்லை. வீடு திரும்பியதும், ஒப்பந்தத்தை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தேன். அதில் நாலு படங்களுக்கு என்று தான் கண்டிருந்தது. என் பஞ்சப் பிராணனும் போய்விட்டது. நாலு படங்களில் நடிப்பதா? அது வும், இந்தப் பாவிகளிடம்?—ஒரு நாளும் இல்லை; உயிர் போனாலும் இல்லை.

இன்னொரு நாள் முதலாளியிடம் பேசினேன். நல்ல வார்த்தையாக என்னை ஒப்பந்தத்திலிருந்து விடுதலை செய்து விடும்படி கேட்டேன். அவர் பிடி வாதமாக முடியாது என்றார். மேலும் நான் வற் புறுத்தியபோது "அட்வான்ஸ் தொகை ரூ. 40,000-த்தையும் கொண்டுவை! விடுதலை செய் கிறேன்" என்றார். "நான் எங்கே போவேன்? பட்சிராஜன் கொண்டுபோய் விட்டாரே?" என் றேன். எனக்குத் தெரியும் உங்கள் மோசடியெல் லாம்! நீங்கள் இரண்டு பேரும் கலந்து பேசிக் கொண்டு இப்படி தகிடுதத்தம் செய்யப் பார்க்கிறீர் கள்!" என்றார்.

அப்போது எனக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. அந்த ஆவேசத்தில் இன்னது சொல்கிறேனென்று தெரியாமல் இரைந்து கத்தினேன். மேலே பேச்சு முற்ற, முற்ற—என்னவெல்லாமோ சொல்லிவிட்டேன். "எல்லாரையும் குத்திக் கொன்றுவிடுவேன்" ஸ்டுடியோவை கொளுத்தி விடுவேன் என்று சொன்னதெல்லாம், சொப்பனத்திலே சொன்னதுபோல் எனக்குப் பிற்பாடு ஞாபகம் வந்தது. இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

அதுமுதல் நான் ஸ்டுடியோவுக்கு வர மறுத்துவிட்டேன். ஒரு நாளைக்கு ஸ்டுடியோ மானேஜர் வந்து என்னை நல்ல வார்த்தை சொல்லி அழைத்துப் போனார். முதலாளியின் ஆபீஸில் போய் நான் உட்கார்ந்ததும், என்னுடைய குரல் அடுத்த அறையிலிருந்து வருவதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போனேன். முன்னொரு நாள் முதலாளியிடம் இதே ஆபீஸில் பேசியதெல்லாம் தெளிவாகக் கேட்டது. "எல்லாரையும் குத்திக் கொன்றுவிடுவேன்" "ஸ்டுடியோவைக் கொளுத்தி விடுவேன்" என்று நான் கத்தியதெல்லாம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டது!

எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுக்கம் எடுத்துவிட்டது. அப்போது அந்த முதலாளி யமன் சொன்னான்:—"உனக்கு இருபது வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிப்பதற்கு இதோ சாட்சியம் இருக்கிறது. என்ன சொல்கிறாய்?

சொன்னபடி கேட்டுக்கொண்டு நாலு படங்களிலும் நடிக்கிறாயா? அல்லது இன்றைக்கே அரஸ்ட் வாரண்ட் பிறப்பிக்கட்டுமா?"

நான் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் பாதிப் பிராணனுடன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆனால், என் மனதுமட்டும் இரும்பாயிற்று. அன்று வேண்டுமென்றே எனக்கு ஆத்திர முண்டாக்கிக் கண்டபடி பேசும்படி செய்திருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் ஒலிப் பதிவு செய்ய முன்கூட்டியே ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் பேசியதை யெல்லாம் வெட்டி யெறிந்துவிட்டு என் பேச்சை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு என்னைப் பலவந்தப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். என்ன கேவலமான சூழ்ச்சி! என்ன இரக்கமற்ற அக்கிரமம்.

"நமக்காச்சு; இவர்களுக்காச்சு. என்ன ஆனாலும் இனிமேல் படத்தில் மட்டும் நடிப்பதில்லை" என்று உறுதி செய்து கொண்டேன். இதை எப்படிச் சாதிக்கலாம் என்று அன்றிரவெல்லாம் ஒரு விநாடி கூடக் கண்ணை மூடாமல் சிந்தனை செய்தேன். கடைசியில், ஒரு யுக்தியைக் கண்டு பிடித்தேன்!

வேறொன்றுமில்லை. பல கதைகளில் கதாநாயகிகள் கையாண்டிருக்கும் யுக்திதான். ஆனால் அந்த யுக்தி என் விஷயத்தில் என்ன விபரீதமான பலனைக் கொடுத்திருக்கிறது? ஸ்வாமி! பகவானே!

நல்ல வேளையாக, இன்னும் ஒரு மணி நேரந்தான் பாக்கியிருக்கிறது. இந்த ஒரு மணி நேரம் என் அறிவைத் தெளிவாக வைப்பாய், ஸ்வாமி!

யுக்தி இன்ன தென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? பைத்தியம் மாதிரி நடிக்கும் யுக்திதான். மறு நாளே அதைக் கையாள ஆரம்பித்தேன். சமையற்கார அம்மாளிடம் மட்டும் விஷயத்தை அந்தரங்கமாகச் சொல்லிவிட்டு மற்றப்படி யார் வந்து என்ன கேட்டாலும், "ஆமாம்; பட்சி ராஜன் பறந்து போய்விட்டார்!" என்று பதில் சொல்லி ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தேன்.

டாக்கி முதலாளி என்ன வெல்லாமோ பிரயத்தனம் செய்தார். யார் யாரோ டாக்டர்களை யெல்லாம் பிடித்து அனுப்பினார். எல்லாருக்கும் நான் ஒரே பல்லவியைப் பாடினேன். ஒருவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

இவ்விதம் நாள் போய்க் கொண்டிருந்தது. என்னைப்போல் கிட்டத் தட்ட உருவமுள்ள ஒருத்தியைப் பிடித்து பாக்கிப் படத்தை எப்படியோ முடித்து விட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், முதலாளி மட்டும் என்னை விடுவதாகக் காணவில்லை; மறுபடியும் மறுபடியும் என் உடம்பு எப்படி யிருக்கிறதென்று பார்க்க யாரையாவது அனுப்பிக்கொண்டே யிருந்தார்.

என் உடம்பு நன்றாய்த்தா னிருந்தது. ஆனால், நாளாக ஆக, என் அறிவுக்குத்தான் ஏதோ ஏற்பட்டு வந்தது. இரவில் தூக்கம் என்பது அடியோடு போய் விட்டது. திடீரென்று இருள் சூழ்ந்தது போல் அறிவு சூனியமாகிவிடும். அப்போது என் வாய்மட்டும் ஏதோ பிதற்றிக் கொண்டிருக்கும்.

நான் பைத்தியம் என்று நடித்தது போக, உண்மை யாகவே எனக்குச் சித்தப் பிரமை ஏற்பட்டு வரு கிறது என்பதை உணரலானேன். சமையற்கார அம்மாள் என் விஷயத்தில் காட்டிய கவலையிலிருந் தும் இதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டேன்.

ஒரு பெரிய பீதி என்னைப் பிடித்துக் கொண் டது. பைத்தியம் முற்றிய ஸ்திரீகள் சிலரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த பயங்கர அலங்கோல நிலைமையை நானும் அடைந்து விடுவேனோ? ஒரு நாளும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட கதி நேர்வதற்கு முன்னால் அறிவுத் தெளிவு சிறிதேனும் இருக்கும் போதே, என் துயர வாழ்க்கையை முடித்துவிட வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்துடனே தான் இவ் வூருக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

* * *

கதை முடிந்துவிட்டது. யாராவது இதைப் பார்ப்பார்களோ, பார்த்து எப்போதாவது பிரசுரிப் பார்களோ, நான் அறியேன். என்னுடைய கட மையை நிறைவேற்றி விட்டேன்...........இதோ மணி பன்னிரண்டு அடிக்கிறது! கிளம்ப வேண் டியது தான்.

ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஓர் அமாவாசை இரவில் இப்படித்தான் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இன்று போலவே தான் அன்றும் மேலக் காற்று விர் விர் என்று வீசி வீட்டையே கிடு கிடுக்கச் செய் தது. வேகவதி நதியும் அன்று போலவே இன்று

கொங்கும் நுரையுமாக அலை யெறிந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்.

மறு உலகம் என்பது உண்டானால், அங்கே என் கணவரை நான் அவசியம் சந்திப்பேன். அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து "இந்தப் பாவியை மன்னியுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொள்வேன். இது தான் என் வாழ்க்கையில் கடைசி மனோரதம். இதற்காகத்தான், அதே வேகவதி யாற்றுக்கு, அதே நள்ளிரவு நேரத்தில் கிளம்பிச் செல்கிறேன்.

வேகவதித் தாயே! இதோ வந்து விட்டேன். மறு ஜன்மத்தில் உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அமைதி பெறுகிறேன்.

5. முடிவு

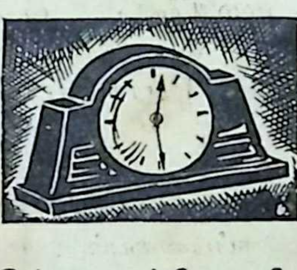
கனவிலும் நினையாத காரியம் நடந்துவிட்டது. கதைகளிலே கேட்டறியாத சம்பவம் நடந்து விட்டது. என் வாழ்க்கை புனிதமாகிவிட்டது. நான் புத்துயிர் பெற்றேன். என் குருட்டுத்தனத்தினால் நான் இழந்த பாக்கியத்தை மீண்டும் பெற்றேன்.

வாழ்க்கை சோக மயமா யிருந்தபோது என் கதையை எழுதவேண்டு மென்று தோன்றிற்று. இப்போது அந்த விருப்பம் கொஞ்சமும் எனக்கு இல்லை. ஆனாலும், அவருடைய வற்புறுத்தலுக்காகவே இதை இப்போது எழுதுகிறேன். மேலே நான் எழுதி யிருப்பதை யெல்லாம் அவர் படித்தார். "பாக்கியையும் எழுதிவிடு; பெயரையும் ஊரையும்

மட்டும் மாற்றிப் பிரசுரித்தால் எவ்வளவோ பேருக்கு உபயோகமா யிருக்கலாம்'' என்றார். உபயோகமோ, இல்லையோ, அவர் சொல்லியதற்காக எழுதி விடுகிறேன்.

அன்றிரவு சரியாகப் பன்னிரண்டரை மணிக்குப் புறப்பட்டு வாசற் கதவைச் சத்தமின்றித் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன். என் மனதில் ஓர் அதிசயமான அமைதி அப்போதே ஏற்பட்டு விட்டது. தெருவில் அந்த வேளையில் யாராவது வந்து தொலைக்கப் போகிறார்களே என்ற ஒரு சிறு கவலை மட்டுந்தான் இருந்தது. ஆனால், ஒரு பிராணியைக் கூடச் சந்திக்கவில்லை.

நதிக் கரையை யடைந்ததும், பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்டது போல் தோன்ற, நெஞ்சில் துணுக்கம் ஏற்பட்டது. "யாராவது வந்து தடுத்து விட்டால்?'' என்று நினைத்ததும் கதி கலங்கிற்று. அவசரமாகவே ஜலத்தில் இறங்கினேன். வெள்ளம் பிரமாதமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு

நேரமும் மனதில் இருந்த தைரியம், துணிச்சல் எல்லாம் எப்படியோ போய், இன்னதென்று சொல்ல முடியாத பீதி ஏற்பட்டது. குளிரினால் நடுங்கிய உடம்பு, பீதியினால் அதிகம் நடுங்கிற்று. என்னை யறியாமல் பற்கள் நற நற வென்று கடித்துக் கொண்டன. இவ்வளவுடன், தண்ணீரில்

மேலும் மேலும் இறங்கிக் கொண்டு தானிருந்தேன். ஜலம் இடுப்பளவுக்கு வந்தது. வெள்ளத்தின் வேகம் இழுக்கத் தொடங்கியது. ஜலம் மார்பளவுக்கு வந்தது. இழுப்பின் வேகம் அதிகமாயிற்று. இனிமேல் நாம் விரும்பினாலும் கரையேற முடியாது என்று தோன்றிய அதே சமயத்தில் பின்னால் யாரோ தண்ணீரில் இறங்குவது போல் சள சள வென்ற சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த இருட்டில் ஓர் உருவம்—மனித உருவந்தான் விரைவாக என்னை நோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்ததாக மங்கலாய்த் தெரிந்தது. என் வாழ்க்கையில் அது வரையில் அறியாத பயங்கர பீதியை அந்தக் கணத்தில் நான் அடைந்தேன். ஒரே ஒரு கணந்தான். அடுத்த கணத்தில், அந்த உருவம் ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அதே இடத்தில் மூழ்கி மறைந்த என் நாதரின் உருவம்தான் என்பதை அறிந்தேன். 'கிறீச்' என்ற ஒரு சத்தம் என்னை அறியாமல் என் வாயிலிருந்து வந்து அந்த நதிப் பிரதேசமெல்லாம் எதிரொலிக்கச் செய்தது. அடுத்த கணம் நான் நீரில் மூழ்கினேன். ஒரு நொடிப் பொழுது, என் அறிவில் ஒரு பிரகாசம் ஏற்பட்டது. பின்னர், அறிவைப் பேரந்தகாரம் வந்து சூழ்ந்தது.

மறுபடியும் நான் கண்ணை விழித்தபோது அவருடைய மடியில் என் தலை இருப்பதையும், அளவிலாத பரிவுடனே அவர் என்னைக் குனிந்து நோக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன். உலக

வாழ்க்கையில் நான் அடையாத பாக்கியத்தை மறு உலகில் அடைந்திருப்பதாக முதலில் எனக்குத் தோன்றியது. கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம், இது இந்த உலகந்தான் என்று தெரிந்தது. சற்று நேரம் பேச முடிய வில்லை. மனம் மட்டும் ஏதேதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

பேசும் சக்தி வந்ததும், "தாடி, மீசை யெல்லாம் எப்போது எடுத்தீர்கள்?" என்று கேட்டேன். அவர் ஆச்சரியத்தினால் பிரமித்து, "உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்றார். அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் "தங்களுடைய புத்திமதியை நான் மறக்கவில்லை. அதை நிறைவேற்றினேன்" என்றேன். மீண்டும் அவர், "உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது? எப்போது தெரிந்தது?" என்று கேட்டார்.

"தண்ணீரில் மூழ்கியவுடனே பளிச்சென்று தெரிந்தது. அடுத்த நிமிஷம் நினைவு தப்பி விட்டது" என்றேன்.

ஆம்; கல்கத்தா ஸ்டுடியோவில் என்னைப் பார்த்துப் புத்திமதி சொன்ன பாபு சம்பு பிரஸாத் என்னுடைய கணவர்தான். அப்போது அது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், அவருடைய கூரிய கண்களின் பார்வை என் மனதிற்குள்ளே பதிந்து கிடந்தது. நாங்கள் இல்லறம் நடத்திய போதெல்லாம். அம்மாதிரி அவர் என்னைப் பார்த்தது கிடையாது. மறுபடியும் அன்றிரவு கழுத்தளவு தண்ணீரில் நான் நின்று தத்தளித்தபோது, நட்சத்

திர வெளிச்சத்தில் அதே பார்வையைக் கண்டேன். தண்ணீரில் மூழ்கிய தருணத்தில் "அந்த வங்காளி பிரமுகர் உண்மையில் என் கணவர்தான்" என்னும் உள்ளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

என்னுடைய உள்ளுணர்வு உண்மையே சொல்லிற்று என்பதை அவரே இப்போது உறுதிப் படுத்தினர்.

அவர் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பியபோது, நதியி விழுந்து உயிரை விடுகிற எண்ணமே அவருக்கு இருக்கவில்லையாம். எங்கேயாவது கண் காண தேசத்துக்குப் போய் விடுவதென்று கிளம்பினரா நான் பின் தொடர்ந்து வருவதைத் தெரிந்து கொண்டு, நதியில் மூழ்கி விட்டதாக என்னை நம்பும் படி செய்து விட்டால் நான் நிம்மதியா யிருப்பேன் என்றெண்ணி, அவ்விதம் ஆற்றில் இறங்கி மூழ்கின ராம். கொஞ்ச தூரம் தண்ணீரிலேயே மூழ்கிச் சென்று பிறகு சத்தம் செய்யாமல் நீந்திக் கரை யேறினராம்.

முன்னலேயே அவர் உத்தேசித்து வை திருந்தபடி கல்கத்தாவுக்குச் சென்று மாறு பெய வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி வந் போதிலும், என்னுடைய ஞாபகம் மட்டும் அவரு குப் போகவே யில்லையாம். சிக்கிரத்தில் நா 'பிரபல நட்சத்திர' மாகி விட்டபடியால், என் டைய வாழ்க்கையையும் நடவடிக்கைக அவரால் பத்திரிகைகளின் மூலம் கவனித் முடிந்ததாம்.

கடைசியில் எனக்கு ஏதோ பெரிய சங்கடம் நேர்ந்து விட்டதென்பதை ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டு என்னைத் தேடி இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தாராம். அதே தெருவில் ஒரு வீட்டில் இருந்து காண்டு என்னை எப்படிச் சந்திப்பது என்ற தயக் ்த்துடன் இரவும் பகலும் எங்கள் வீட்டின் மேலேயே கண்ணுயிருந்தாராம். கடைசியில் சரி .ன சமயத்தில் என் உயிரையும் காப்பாற்றி எனக்குப் புது வாழ்வையும் அளிப்பதற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

கல்கத்தாவில் வங்காளிப் பெயர் வைத்துக் காண்டு வேலை பார்த்ததில் அவருக்கு இன்னொரு ்பெரிய அநுகூலம் ஏற்பட்டதென்று சற்றே குதூ கலத்துடன் அவர் சொன்னார். சென்னை மாகாணத் தில் இருந்த வரையில் அவருடைய சரித்திர ஆராய்ச்சி முடிவுகளைப் பற்றி ஏனென்று கேட்பார் இல்லையாம்! கல்கத்தாவுக்குப் போய் வங்காளிப் பயருடன் அதே முடிவுகளை வெளியிட்டதும் டியா தேசம் முழுவதும் அவருடைய பெயர் ்பலமாகி விட்டதாம்! அப்புறம் சென்னைப் க்திரிகைகள் கூட அவரைப் பற்றிப் பிரமாதமாய் ்ழுதினவாம்! சென்ற ஏழு வருஷ காலத்தில் இந்த ்டிக்கை ஒன்றுதான் அவருக்கு நினைக்கும்போ ல்லாம் சிரிப்பை உண்டாக்கி வாழ்க்கை கசந்து ்காமல் செய்து வந்ததாம்!

ஏழு வருஷம் நான் சுதந்திர வாழ்க்கை தியாயிற்று; நீயும் ஏழு வருஷம் சுதந்திரமாக

வாழ்ந்தாய். சுதந்திர வாழ்க்கை எனக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது. உனக்கு எப்படி, அம்பு?" என்று கேட்டார்.

அவருடைய குனிந்த முகத்தையும், கனிந்த கண்களையும் ஏறிட்டுப் பார்த்த வண்ணம் நான் சொன்னேன் :

"தங்களுடைய மடியில் தலை வைத்துப் படுக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவதற்காக நான் ஏழரை வருஷம் நரக வாழ்வு நடத்த வேண்டியிருந்தது! இனி மேல் என்னத்திற்கு?'."

